

MAURIZIO DAGRADI

LEIBNIZOVO KRITÉRIUM

Preklad: Jaroslava Hribiková

ROMÁN

Maurizio Dagradi
Leibnizovo Kritérium

«Tektime S.r.l.s.»

Dagradi M.

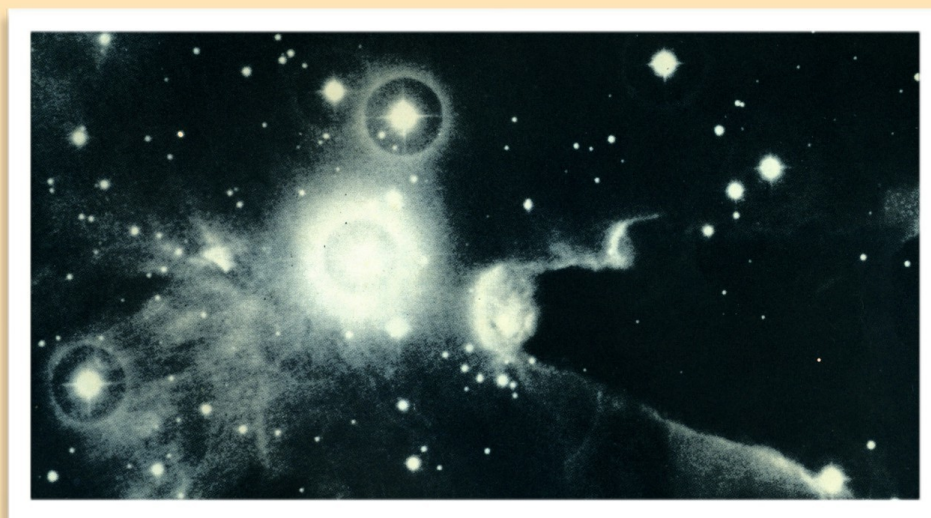
Leibnizovo Kritérium / M. Dagradi — «Tektime S.r.l.s.»,

Náhodný vedecký objav znamená začiatok vzrušujúceho dobrodružstva, ktorý posúva hranice vedy a pokúša sa o ich prekročenie. Protagonisti sú vedení po neobvyklých, nečakaných cestách a sú nútení čeliť nezvyčajným situáciám. Dobrodružstvo vedy a technológie sa presúva aj do vnútra niektorých postáv, ktoré odhaľujú doteraz nepoznané aspekty vlastnej intimity a sexuality. Príbeh v rýchлом slede emocionálnych udalostí a zvrátov vtiahne čitateľa a udrží ho so zatajeným dychom od začiatku až do konca.

MAURIZIO DAGRADI

LEIBNIZOVO KRITÉRIUM

Preklad: Jaroslava Hribiková

ROMÁN

LEIBNIZOVO KRITÉRIUM

—
Maurizio Dagradi

Preklad: Jaroslava Hribiková

Predslov

Čitatelia, vrátane mňa, nemajú radi predslovy a tak budem stručný.

Táto kniha má za cieľ otvoriť myseľ mnohým skeptikom, ktorí inštinktívne necítia, že vesmír je plný života alebo tým, ktorí sa touto otázkou ešte nezaoberali.

Ten, kto sa už pokúsil vysvetľovať ako to v skutočnosti funguje viac či menej podloženým spôsobom, viac či menej vedecky, viac či menej filozoficky, bezpochyby zistil, že počet osôb, ktoré dokázal seriózne presvedčiť je smiešny v porovnaní s množstvom, ktoré oslovil. Nepoznám dôvod, neviem, či je to otázka genetickej výbavy alebo informácií, s ktorými prišli do kontaktu v ranej mladosti alebo je v tom niečo iné. Faktom ostáva, že táto smutná situácia je pre ľudskú rasu, ktorá je iba jednou z množstva rás rozptýlených v celom vesmíre, zahanbujúca.

Páči sa mi myšlienka, že práve v tejto chvíli nejaký podobný domýšľavý rojko na prvej planéte Epsilon Eridani píše podobný predslov k podobnej knihe v snahe presvedčiť svojich čitateľov, že môžu existovať rasy s dvoma nohami a dvoma rukami bez toho, aby dýchali plynný formaldehyd.

Doplňujúci predslov

Ak ste sa dostali až sem, milujem vás. Milujem vás, lebo máte iskru alebo ju chcete zapáliť.

Zatiaľ sa rozlúčte s tými, ktorí sa nedostali až sem a teraz mi zlorečia najkrvavejšími a najponižujúcejšími urážkami, aké sa v ch slovníku nachádzajú. Určite sa vrátia na miesto, kde si kúpili túto knihu, buchnú ňou o pult a budú si nárokovať vrátenie peňazí alebo aspoň výmenu za inú knihu. Nešťastnému zamestnancovi predvedú celé svoje rozhorčenie na adresu vydavateľa, ktorý má otrasný vkus a odvážil sa vydať taký paškvil. Tieto osoby s nami nikdy nebudú zdieľať našu pravdu, ktorá presahuje náboženstvo uzurpujúce si právo na pravdu, pretože si to vyžaduje dávku viery.

Prológ

Bojová helikoptéra sa vznášala desať metrov nad zapáchajúcim močiarom a keďže sa jej zadný rotor chvíľami zasekával, trup sa prirodzene začal krútiť proti smeru otáčania hlavného rotora. Len čo sa chod rotora ustálil, obnovila sa po desivom naklonení krehká rovnováha, až kým nedošlo k ďalšiemu nakloneniu, ktoré pokojne mohlo byť posledné. S odstaveným zadným rotorom by sa helikoptéra začala otáčať okolo vlastnej osi bez akejkoľvek možnosti jej ovládania.

V kabíne bojoval pilot o udržanie rovnováhy a pozície jemným, presným stláčaním ovládačov, ktoré bolo v očividnom rozpore s jeho celkovým stavom. Z ľavého ramena mu trčal kus čelného skla z kabíny, ktoré ostalo zabodnuté do mäkkého svalu do hĺbky hádam päť centimetrov a krvavá škvrna na leteckej kombinéze okolo rany sa rýchlo zväčšovala k mužovej ruke a hrudi. Množstvo ďalších sklenených úlomkov sa roztrúsilo do jeho lona a na podlahu pilotnej kabíny.

Druhý pilot, vyvrátený po jeho pravici, bol pripútaný k sedadlu a hrdlo mal prerezané ďalším úlomkom skla. Krv, neprestajne pumpovaná nič netušiacim srdcom, sa hojne rinula z krčnej tepny.

Veliteľ sa snažil udržať vrtuľník bez pohybu nad určeným miestom. Aby sa mu to podarilo mohol použiť iba vizuálne oporné body, pretože po tom, čo sa rozbilo čelné sklo a jeho zasiahli črepiny, pohľad na kolegovu ranu mu spôsobil vyvrátenie obsahu žalúdka na riadiaci panel a prístroje nebolo vidieť pod vrstvou žltkastej tekutiny. S úplne nespoľahlivým zadným rotorom si nemohol dovoliť pustiť ovládanie z ruky ani na niekoľko sekúnd, potrebných na dostatočné vyčistenie základného prístrojového vybavenia.

Jediné oporné body, ktoré mal k dispozícii, boli vzdialený horizont s neobvyklým fialovým sfarbením súmraku na tomto prekliatom mieste a temný les po jeho ľavici, z ktorého sa pred niekoľkými minútami vynorili ďalší členovia expedície.

V nákladnom priestore za pilotnou kabínou ležali v neprirodzenej polohe dvaja vojaci ako pohodené vrecia zemiakov. Jeden bol mohutný, strednej postavy, mal čierne vlasy a niekoľkodňové strnisko. Pravú nohu mal k doštičkám pripevnenú tak, aby sa narovнала zlomená stehenná kosť, nohavice mal prerezané a bol bosý. Celú nohu mu pokrývala zrazená krv. Kvôli otvorenej zlomenine a veľkej strate krvi upadol do bezvedomia. Tep mal slabý a pomalý, telo bolo chladné a mŕtvolne bledé.

Druhým vojakom bola žena. Krátke plavé vlasy mala zlepené uschnutou krvou z veľkej rany na hlave, nad ľavým uchom. Prišla úplne o kus kože s vlasmi s priemerom najmenej šesť centimetrov a toto zohyzdenie bolo v porovnaní s jemnými črtami tváre dievčiny s oblúkovou čelúšťou, mierne

klenutou bradou, príjemne zašpicatým nosom a mäsitými perami, úplne absurdné. Mala zatvorené oči, ale viečka sa jej hýbali bez toho, aby ich pootvorila. Pery sa chveli akoby nečujne rozprávala a telo sa triaslo pod vplyvom vysokej teploty.

Uniformy oboch boli úplne anonymné a bez akéhokoľvek označenia. Žiadna výložka s menom, žiadne hodnosti, nič, podľa čoho by ich bolo možné identifikovať. Obaja boli zo SAS, špeciálnych vzdušných jednotiek, ktoré majú najlepší výcvik na svete. Boli to najlepší bojovníci, rýchli, účinní, smrtonosní, pripravení na operácie a prežitie v nemožných podmienkach, v akomkoľvek podnebí a proti každému nepriateľovi. Ich misie mali vždy najvyššie utajenie, takže ich identita musela byť ukrytá.

Teraz tu boli bezbranní a každé naklonenie helikoptéry ich odhodilo a jediná vec, ktorá bránila, aby vypadli cez okraj bolo lano pripevnené k ich opasku a k držadlu v batožinovom priestore.

Zbrane na palube boli celkom prázdne, vrátane úplne novej plazmovej, ktorá sa hojdala napoly vytrhnutá z držadla pod bruchom helikoptéry. Išlo o prvý prototyp a nepočítalo sa s tým, že bude páliť bez prestania počas dlhej doby. To všetko len preto, aby dosiahli bod vyzdvihnutia a udržali si pozíciu.

„Adams! Priprav sa na klesanie!“ ozvalo sa nahlas v pilotových slúchadlách.

Práve v tom okamihu znova vypadol zadný rotor, ale pilot okamžite vyrovnal stroj a odpovedal:

„Pripravený, pane!“

V preliačine pod helikoptérou, vytvorenej počas otáčania lopatiek na potuchnutej vode, cyklický prúd vzduchu silným nárazom zmietol tri tesne zomknuté postavy.

Major Camden držal napriek veľkej hmotnosti v rukách ťažký guľomet a strieľal bez prestania smerom k lesu. Zbraň bola rozpálená a veľmi ťažká. Vojak ceril zuby a stískal ju v popálených rukách, prstom stláčal spúšť, z očí podliatych krvou mu sršala ukrutná a neuhasiteľná nenávisť, ktorá sa menila na prúd projektívov vychádzajúci z čiernej hlavne tohto smrteľného nástroja. Camden bol od hlavy po päty pokrytý krvou z niekoľkých povrchových rán na hrudi a na rukách, ale predovšetkým krvou svojich ranených spolubojovníkov, ktorých musel pritiahnúť až na miesto vyzdvihnutia.

„Major!“

Camden sotva začul hlas dievčiny, ktorá kričala, aby prekonala hromové burácanie guľometu. Nohami pevne zaborenými do bahna močiara držala pod pazuchami chlapca s tmavou pleťou. Bol v bezvedomí, ležal tvárou nahor a bol napoly ponorený do vody. Hlava sa mu ľahostajne kývala, ústa mal pootvorené a oči zatvorené. Z obrovskej rany na bruchu mu vychádzala časť vnútorností.

Dievčina zúfalo pozerala raz na les, raz na zraneného chlapca a potom na strieľajúceho majora. Bola na pokraji síl, čierne vlasy mala k hlave prilepené potom a špinou, ktorá jej pokrývala celé telo s pokožkou farby bielej kávy a oblečenie nasiaknuté smradľavým bahnom sa na ňu lepilo.

„Major!“ zakričala znova hysterickým hlasom.

Camden jej zakričal naspäť bez toho, aby prestal páliť smerom k lesu.

„Už máme dostatočnú výhodu, aby mohla helikoptéra zostúpiť! Adams! Teraz!“

„Roger¹, pane!“

Adams začal klesať, ale keď bol približne šesť metrov nad vodou, zadný rotor sa zasekol a helikoptéra sa začala otáčať. Pilot sa márne snažil rozchodiť rotor a zároveň manévroval, aby mohol vystúpiť do výšky.

„Núdzový stav! Vypadnite odtiaľ!“ zakričal Adams.

Camden hodil rýchly pohľad na neovládateľnú helikoptéru a pevne sa chopil situácie. Nebol čas na útek, v každom prípade dával prednosť rozmliaždeniu helikoptérou pred hrozným osudom, ktorý ich doháňal od lesa. Na tvári sa mu objavil úšľábok a pohľad mu rozjasnilo diabolské svetlo, výraz muža, ktorý pozerá do tváre vlastnej smrti rozhodnutý čeliť jej. Neprestával surovo strieľať do tmy, už necítil bolesť z rozpáleného železa a ťarchu zbrane.

Aj dievča pochopilo.

„Nie!“ vykričala zúfalo z posledných zvyškov síl.

„Nie, nie, nie! Teraz nie!“ vzlykala rozrušená. „Tak blízko, tak blízko... prečo?! Prečo?!“

Pozrela na raneného chlapca a dušu jej ovládla nesmierna sklúčenosť. Boli na krok k smrti. Srdce sa jej zachvelo.

V tomto hroznom okamihu keď podopierala svojho chlapca pod helikoptérou, ktorá ich mohla každým okamihom rozmliaždiť, za burácania guľometu, ktorý jej otriasal údmi a s nohami ponorenými do polovice stehien v páchnucej vode jej myšlienky leteli k tomu, koho už dávno odmietla a uzamkla do zastrčeného kúta mysle.

Zdvihla tvár k oblohe, slzy jej stekali po tvári ošľahanej pulzujúcim vzduchom od padajúcej helikoptéry a začala sa modliť:

„Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi...“

Prvá časť

Si s nami, Ryuu,

si s nami.

Každú noc za tebou prídeme na čierne more
a vieme, že ty tam čakáš s tvojou silnou náručou.

Ako spenená vlna nastúpiš do člna
a po našom boku spoločne vytiahneš siete
ako predošlé noci,
keď sme vďaka tvojim očiam a úsmevu
radostne čelili búrke.

Noboru

1. kapitola

Ako to už chodí, všetko začalo náhodou.

Študent Marron sa práve chystal odpratať prístrojové vybavenie na pracovnom stole v jednom fyzikálnom laboratóriu na Manchesterskej univerzite a pritom si otrávene mrmlal, pretože mu to prikázal profesor Drew, ktorý mal práve namierené domov.

„Marron, pred odchodom odprac môj pokus, aj tak nefunguje“ nariadil.

Nemohlo to počkať do zajtra rána? Bolo neskoro večer, koho by sem čerti niesli, aby skontroloval, či ostal kabinet v poriadku?

„Uf!“ odfrkol si sklamaný Marron, „cesta fyzika občas prechádza aj cez pantičkárstvo starých profesorov.“

Položil svoj šunkový chlebík na ocelovú dosku, ktorá bola súčasťou pokusu, keďže neprezieravo vyhodil obal chvíľu pred Drewovým rozkazom a táto doska sa mu zdala v tomto okamihu najčistejším miestom v celom kabinete.

Práve chytil do rúk prvé prístroje, keď chľpatý ryšavý laboratórny kocúr svižným odrazom vyskočil na pracovný stôl a prebehol po klávesnici počítača, schmatol do zubov vrchnú časť pečiva, labkami posunul nejaké mikrometrické nastavenia a zoskočil na zem. Všetko sa udialo v zlomku sekundy.

Marron vydal pridusený krik a pustil sa naháňať kocúra, ktorý v okamihu utiekol na vrchnú policu najvyššej skrinky v kabinete.

Zúrivy študent podišiel k polici, mával na kocúra zovretými päťami a naznačoval nevlúdne gestá. Potom ako rozumná osoba odhadol, že potrebná energia na dosiahnutie neistého cieľa by bola väčšia ako získaná energia po splnení misie a tak oželel kus večere a rozmýšľal, že takto svojim spôsobom vlastne získal. Hodil posledný karhavý pohľad na kocúra a vrátil sa k pracovnému stolu.

Keď stál a pozoroval čo zvýšilo z jeho chlebíka, odrazu sa zasekol a pomaly, v súlade s uvedomením, ktoré sa objavilo v jeho mysli, sa postupne dostával do akéhosi tranzu s očami otvorenými dokorán a posadnutými hrôzou, obliat ho studený pot, ktorý mu hojne stekal po čele a pokrýval celé telo, takže sa v ňom pomaly topil a premočil oblečenie, ruky sa mu triasli a pľúca sa zúfalo snažili lapať vzduch.

Vpravo hore uprostred chlebíka chýbal kus a táto časť nemala len tak hocijaký tvar, ktorý by bol prirodzeným následkom zlodejského činu kocúra. Nie, išlo o približne štyri centimetre dlhú a centimeter širokú časť, ktorá paralelne opisovala tvar pozdĺžnych horizontálnych okrajov.

Neboli tu známky spálenia, omrvinky alebo akékoľvek zvyšky, žiadny zápach alebo dym po horení. Jednoducho, jedna časť chleba proste zmizla.

Čo sa stalo s tým malým tvarovaným kúskom chleba? Premiestnil sa? Rozložil sa? Čo...?

Marronovi hlavou preblesli všetky možné ortodoxné aj neortodoxné hypotézy, ktoré sa naučil a medzitým sa preberal zo strnulosti, začal pravidelne dýchať a znova vnímať.

Marron to ešte nevedel naisto, ale ľudská história práve dostávala iný smer.

Teraz.

Navždy.

2. kapitola

Veľmi opatrne, aby nenarazil do pracovného stola a zároveň so zrakom upretým na kocúra prikrčeného na polici vo vzdialenosti desať metrov, ktorý sa práve chystal zjesť svoj úlovok, sa Marron, chrptom nalepený na stenu, pohol k telefónu. Snažil sa rozpamätať na Drewovo domáce číslo. Raz mu telefonoval, keď potreboval vysvetlenie k nejakej úlohe. Končilo na dvojčísle 54 alebo 45?

„Dopekla!“

Zadal prvé číslo a po krátkom čakaní sa v slúchadle ozval profesorov hlas: „Ahem!... Prosím.“ zakašľal nachladený profesor.

„Pán profesor, tu je Marron, mali by ste sa okamžite vrátiť do laboratória. Je tu niečo, čo musíte vidieť a...“

„Marron!“ prerušil ho neslušne Drew, „mal som dnes ťažký deň. Rektor mi oznámil, že fond pre naše laboratórium bol znížený o štyridsať percent a... ahem... navyše vyzerá to tak, že ani tento rok ma nenechajú odísť do penzie. Dúfam, že ide o niečo veľmi, veľmi dôležité!“

„No, pán profesor, myslím, že ak nechcete, nemusím sa s vami podeliť o Nobelovu cenu.“

„Čo to trepeš, Marron? Nemám čas na hlúpe žartíky!“

Marron sa nenechal vyvieť z rovnováhy.

„Je to váš experiment, pán profesor. Má účinok...“

Študent vnímal náhly zmätok a o niekoľko sekúnd začul buchnutie dverí. Ešte stále počúval zvuky z Drewovho domu. Televízor ostal zapnutý a vychádzali z neho prázdne reči, ako vždy. Profesor nestihol ani položiť slúchadlo.

Marron ostal strážiť experiment a neustále poškľoval po kocúrovi, aby zabránil ďalšiemu skoku, ktorý by mal bezpochyby katastrofálne následky. Kocúr si odhrýzal po malých kúskoch z chlebíka, ale každým sústom sa jedlo nevyhnutne zmenšovalo a kocúr začal zradne poškľovať po pracovnom stole.

Drew neprichádzal.

Marron si nadával, že nikdy nenakrmil kocúra, ale to mali na starosti iní študenti. Vedel, že ten deň odišli títo študenti na seminár a nenakrmili ho, lebo boli presvedčení, že to urobí Marron.

Cicúch dojedol chlebík a začal sa naťahovať nespúšťajúc zrak z pracovného stola. Marron sa začal znova potiť, lebo nevedel, čo si počne, keď začul buchnúť krídlo brány a rýchly dupot na prístupovej ceste k laboratóriu.

Dvere sa rozleteli a vošiel Drew. Len čo strčil hlavu do miestnosti jeho pohľad zachytil celú scénu a bleskovo zhodnotil situáciu: Marron stál nehybne pri pracovnom stole so zrakom upretým na kocúra, lebo vyzeral, že má vážny záujem chňapnúť pečivo na doske od experimentu, ktorý bol ešte stále v pôvodnom stave.

Drew si s kocúrom rozumel a vyriešil nepríjemnú situáciu úplne banálnym spôsobom:

„Niels! Chod' von!“

Na tento rázny povel kocúr s veľmi dôležitým menom² okamžite zmizol cez okno do laboratória, ktoré bolo večer neustále pootvorené, aby sa vyvetrala miestnosť.

Marron si s úľavou vydýchol a začal sa uvoľňovať. Prikročil k oknu, aby ho zavrel a medzitým podával správu profesorovi. Keďže fyzici sú struční a uzavretí vo svojich predpokladoch vyrozprával mu základné fakty: „Myslím, že kocúr náhodou nastavil kritické hodnoty experimentu a tie mali za následok premiestnenie alebo rozloženie hmoty na doske. Nemám na to zatiaľ žiadne iné vysvetlenie.“

Počas rozprávania Drew pozoroval experiment, vnímal všetky hodnoty nastavené v počítači a cieľové nastavenia pripojeného prístrojového vybavenia.

„Marron, ako sa zdá, všetko prebehlo ako hovoríš, ale vieš dobre, že na to, aby bol pokus platný, musí sa dať zopakovať. Dobre, takže uložíme terajší stav a potom znova skúsime dosiahnuť pozorovaný účinok.“

Najsamprv bez toho, aby sa niečoho dotkol, vybral Drew z jednej police digitálny fotoaparát s mechanizmom, ktorý na získaný obrázok umiestnil hustú mriežku. Urobil zábery všetkých predmetov na pracovnom stole z rôznych uhlov jednotlivito aj v skupinách. Mriežka umožňovala neskôr zistiť presné vzdialenosti a uhly medzi predmetmi tak, aby sa v prípade potreby obnovilo presné usporiadanie experimentu. Odfotil aj obrazovku počítača, na ktorej boli zobrazené všetky parametre kalibrácie rôznych prístrojov, ktoré sa z neho ovládali a nakoniec Marron uložil údaje do súboru.

Spoločne stiahli všetky získané obrázky a súbory s parametrami do druhého počítača, napálili dve kópie a uložili ich zvlášť. Jednu si dal Drew do aktovky a druhú Marron do vrečka svojej bundy.

Nastal rozhodujúci okamih, museli opakovať pokus a dosiahnuť rovnaké účinky.

Drew položil kus pečiva na dosku tak, aby bol nový krajec na mieste, kde predtým zmizla hmota.

„Keďže nevieme ako to všetko funguje, budeme postupovať náhodne, upravíme vždy jeden parameter a budeme pozorovať čo sa stane. Marron, vyber jeden parameter v počítači. Začneme tým.“

Marron sa obrátil k obrazovke a vybral prvý parameter, na ktorý mu padol zrak.

„Upravím K22. Teraz má hodnotu 1123,08 V³. Nastavím ho na nulu.“

Študent vykonal zmenu.

Nič sa nedialo.

„Postupne budem zvyšovať o 10 V. Teraz je K22 na 10 V, 20 V, 30 V...“

Stále nič.

Keď dosiahli 350 V Drew povedal Marronovi, aby postupne zvyšoval o 50 V.

„... 400 V, 450 V, 500 V...“

Stále nič.

Generátor začal po zvýšení napätia ponuro bzučať.

„...950, 1000, 1050, 1100, 1150, 1200 V...“

Nič.

Marron sa zastavil. Prestal zvyšovať napätie.

„Pán profesor, už sme prekročili hodnotu pre pokus.“

„Všimol som si, Marron.“ Drew intenzívne premýšľal, „dobre, nastav K22 naraz na 1123,08 V ako na začiatku.“

Marron nastavil hodnotu na klávesnici a pred jej zadaním do systému sa zastavil. Vymenili si s Drewom napäté pohľady, obaja sa sústredili na pečivo a potom chlapec aktivoval hodnotu. Okamžite zmizol kúsok pečiva, akoby to bola tá najprirodzenejšia vec. Kúsok, ktorý chýbal vytvoril identickú formu ako predtým.

Drew zalapal po vzduchu. Niekde v hĺbke ani skutočne nedúfal, že by dosiahli efekt, ktorý mu opísal Marron, myslel len, že na všetko musí byť tradičné vysvetlenie.

Byť očitým svedkom účinkov pokusu ho zaskočilo. Zdalo sa mu, že sa prepadá do vzduchoprázdna, ktoré sa pod ním náhle vytvorilo a roztriasol sa. Našťastie sedel a stačilo len, aby ho študent chvíľu podržal a zabránil pádu. Uvedomoval si čo musel prežívať Marron, keď to pozoroval prvýkrát. Potreboval minútku, aby prišiel k sebe, ale už sa plne ovládal. Celodenná únava bola preč,

spánok sa vytratil, jeho myseľ sa stala výkonným a ostrým nástrojom, úplne sa skoncentroval na pokus.

„Dobre, Marron,“ povedal Drew, kým premiestňoval krajec chleba, „nastav K22 na nulu a potom na 1123,08 V.“

Marron ho poslúchol a hmota znova zmizla.

Skúsili nastaviť parameter K22 na 1123,079 V, ale bez výsledku.

„Teraz vieme, že K22 má účinok iba vtedy, ak sa naraz premiestni na kritickú hodnotu. Neexistuje postupné prejavovanie úkazu, ani pri zadaní hodnôt veľmi blízkych kritickej. Vyzerá to, že stojíme pred niečím jednoznačným, čo buď existuje alebo vôbec nie, podľa zadanej hodnoty parametru. Dobre, teraz to skúsime s inými parametrami. Pokračuj, začni od prvého a postupne ich upravuj ako u K22.“

Marron zasiahol: „Pán profesor, už nám neostalo veľa chleba, domnievam sa, že kým nastavíme parametre musíme nájsť iný materiál.“

„Hm, máš pravdu.“

Drew zobral teflónový blok zo susedného pracovného stola a položil ho na dosku.

Zmenou K22 zmizol aj kúsok z neho. Dosiahli rovnaký výsledok aj s kúskom dreva, hranolom, olovenou platničkou a s hubkou od tabule. Overili si, že hrúbka hmoty, ktorá zmizla bola približne pol centimetra.

Bolo desať hodín večer, keď začali upravovať ostatné parametre. Pozhasínali všetky svetlá okrem lampy nad pracovným stolom. Bledé mesačné svetlo vchádzalo cez neďaleké okno, osvetľovalo chrčty dvoch mužov, ktorí sa nahýnali nad opotrebovaným pracovným stolom bežného fyzikálneho laboratória. Pracovali mlčky ako mnísi. Študent pozoroval učiteľa, učiteľ získaval nové sily z intuície mladého, ale bystrého študenta. Stačilo málo slov, niekedy iba náznak gesta, aby si rozumeli a pokračovali v dokonalej symfónii v analýze úžasného aj vyprchajúceho úkazu.

„Musí ísť o výmenu,“ podotkol Drew počas skúšok.

Marron naňho pozeral s otázkou v tvári.

„Ak sa hmota premiestni alebo rozloží, na jej mieste ostane prázdno a okolitý vzduch ho okamžite zaplní za vydania ostrého zvuku ako lusknutie. Keďže zvuk nie je počuť, myslím, že hmota, ktorá tu zmizne sa premiestni na iné miesto a nahradí ju rovnaký objem vzduchu, ktorý sa z tamtoho miesta preniesie sem. Musí ísť o okamžitú a súčasnú výmenu.“

„Ktovie, kam zmizne všetok ten materiál,“ kládol si otázku Marron, „tam, kde je namierený prístroj?“

V určitom okamihu zhasli jediná lampu a monitor počítača, aby pozorovali prípadné optické efekty sprevádzajúce experiment.

V laboratóriu bola tma, miestnosť osvetľovalo iba slabé mesačné svetlo.

Žiadny zvuk, okrem tlmeného fúkania ventilátora počítača a pokojného bzučania generátora vysokého napätia.

Marron sa na nutkanie pozrel z okna a všimol si niečo nezvyčajné. Tvár na mesiaci, ktorú zvykneme pozorovať vyzerala, akoby na nich pozerala s úžasom, že to čo obaja robili by nemalo byť nikdy vykonané.

Alebo zatiaľ nie.

Marrona zaplavila vlna zimomriavok, ale hneď sa spamätal a aktivoval výmenu.

Laboratórium sa ponorilo do úplnej tmy. Študent okamžite pocítil chlad, zatiaľ čo čelo mu pokryli kvapky potu.

„Profesor...“ mrmlal.

Namiesto odpovede začul iba akýsi zvláštny škripot. Neodvážil sa pohnúť. Potil sa ešte viac.

Zdalo sa, akoby sa v miestnosti zastavil čas.

Stále bola tma, skľučujúca tma, akoby jej obrovská ruka tlačila dovnútra stále viac.

Napätie bolo neznesiteľné.

Prešlo ešte asi pol minúty, potom vietor odvíal mrak, ktorý zatemnil mesiac bez toho, aby o tom mali títo dvaja potuchy a znova sa všetko zaplavilo chladným mesačným svetlom.

Marron pozrel na Drewa.

Starý profesor mal vypúlené oči, tvár bledú ako papier a rukami zvieral okraj pracovného stola tak silno, až mu zbeleli hánky. Toto bol zdroj škripania, ktoré sa krátko predtým ozvalo v tme. Drewova istota a sebakontrola boli preč a v tom okamihu bol schopný vyjadriť iba jedinú, strach.

„Profesor...“ skúsil znova Marron.

Zdalo sa, že Drew pomaličky prichádza k sebe.

„Marron, rozsvieť svetlo,“ namáhavo vydýchol.

Chlapec hľadal vypínač a rozsvietil lampu. Živé svetlo osvetlilo pracovný stôl. Bez slova sa pohol k stene a porozsvecoval všetky svetlá v miestnosti.

Zdalo sa, akoby sa do nej vrátil život a hrozné okamihy razom vymazalo všetko svetlo. Drew vstal zo stoličky a urobil pár krokov. Vreckovkou si utrel čelo.

Marron sa vrátil k pracovnému stolu a pozoroval pokusnú dosku. Hmota zmizla ako predtým. Nič nebolo inak. Študent pozrel na profesora, ktorý sa medzitým vracal na svoje miesto. Pohľady sa im skrížili, obaja vedeli, že v tento dramatický okamih prežívali rovnaké pocity.

„Sugescia. Je to iba sugescia. Je noc, sme unavení a zavalení ťažkými problémami. Môže sa stať...“ Drew rozprával neisto a snažil sa nadobudnúť sebakontrolu.

„Áno, iste. Takto sa to muselo stať.“ Marron prisvedčil, ale nebol o tom veľmi presvedčený. Cítil, že z pohľadu racionálneho človeka, za ktorého sa pokladal, vysvetlenie jeho staršieho a múdrejšieho učiteľa muselo byť správne.

Obaja sa vrátili k práci, ale niečo z rozpakov v nich ostalo.

V počítači bolo dvadsaťosem parametrov a Marron s Drewom ukončili skúšky o druhej hodine v noci. Zaznamenali a uložili všetky údaje, ktoré použili. Ich dokorán otvorené, napäté oči s tmavými kruhmi dookola a podliate krvou od namáhania zraku vyjadrovali zmes neopísateľnej únavy a víťazného svetla, ktoré človek v živote zakúsi iba málokedy.

Na nepríjemnosť už zabudli.

3. kapitola

Vzhľadom na pokročilú nočnú hodinu si Drew pomyslel, že by bolo neúctivé voči Marronovi poslať ho samého a unaveného na študentský internát po tom, čo chlapec pre oboch objavil.

„Marron, čo by si povedal na to, aby by si sa išiel vyspať ku mne domov? Moja sestra odišla na niekoľko dní ku kamarátke do Leeds, mohol by si byť v jej izbe.“

„Ďakujem, pán profesor, myslím, že to rád prijmem,“ odpovedal potešene vyčerpaný chlapec.

Aby zabránili tomu, že niekto hoci omylom poškodí experiment, nalepil Drew na vonkajšiu stranu vstupných dverí papier, na ktorý práve načmáral oznámenie: LABORATÓRIUM ZAMORENÉ ŠVÁBAMI. NEVSTUPOVAŤ! Potom nastúpili do Drewovho auta a o niekoľko minút zastavili pred vilkou mimo areálu univerzity.

„Vďaka Bohu nebýva ďaleko...“ pomyslel si Marron aj preto, lebo profesor sa musel v ten večer urýchlene dostať do laboratória, ale aj preto, lebo cítil takú únavu, že sa mu zatvárali oči. Zúfalo potreboval spať.

Vyšli na cestičku, ktorá viedla k vchodu, Drew chvíľu narábal s kľúčmi, nakoniec sa dostali dnu.

Majiteľ domu viedol študenta do sestrinej izby a dal mu základné informácie kde sa nachádza kúpeľňa a kuchyňa, potom navrhol:

„Počuj, Marron, teraz sa prezlečíme do pyžama a vyčistíme si zuby ako poslušné deti, ale čo by si povedal na jednu partiu pred spaním na uvoľnenie napätia?“

Ospalý chlapec už takmer nevládal stáť na nohách, ale musel uznať, že mal nervy napnuté na prasknutie a v tomto stave by sa mohlo stať, že by nedokázal zaspáť aj do rána. Okrem toho nevečeral, ale kto by teraz myslel na jedlo a hlavne na jeho prípravu? Preskočiť jedno jedlo preňho neznamenal koniec sveta a tak sa pridali.

„Dobrý nápad, je to aj spôsob oslavy, nie?“

O štvrt' hodiny už boli ponorení do kresiel v obývačke s pohárom výbornej whisky v ruke. Príjemné teplo, ktoré sa im rozlialo po tele s prvými dúškami ich poriadne uvoľnilo a konverzácia bola plynulá.

„Toto je mimoriadny deň, Marron,“ povedal Drew, „veľmi neobyčajný. Máme v rukách nástroj s úplne novým účinkom, ktorý nebol ani popísaný, pokiaľ viem. Bude potrebné vziať do úvahy platné fyzikálne poučky a pokúsiť sa podľa nich vysvetliť tento efekt alebo, ak to bude potrebné, prísť s novou teóriou. Čaká nás veľa práce, mňa a mojich kolegov po celom svete, ktorých prizvem k experimentu.“

„Určite to bude obrovská úloha. Rád by som sa zúčastnil štúdie...“

„Mal si azda pochybnosti? Po tom všetkom a vďaka tebe svet dostane dar, buď si istý, že odtiaľ máš pred sebou iba jediné, more práce. Čaká ťa riadne štúdium a navyše vložíš dušu aj telo do tejto novej výzvy. Gratulujem, Marron, stávaš sa slávnym a súčasne budeš musieť drieť ako otrok. Čo by si si želal viac?“ Drew sa obrátil na Marrona otcovským hlasom, spokojný s tým, čo chlapec dokázal.

„Nuž, práve teraz dobrú posteľ,“ s úsmevom odpovedal Marron a dopil svoj mok.

„Som za,“ pridala sa Drew, „mimochodom, ako sa voláš?“

„Marron! Vlastne... Joshua Marron. Josh.“

Drew ho spokojne pozoroval.

Tento čokoládový chlapec mal šťastie a dôvtip, aby objavil fenomén, ktorý by inak zostal na dlhú dobu a možno aj naveky pre ľudstvo neznámy.

„Ďalší bod pre čiernych,“ uvažoval, „už bolo načas. Skutočne si zaslúžia. Dopekla s každým, kto ich chce diskriminovať. Svet sa začína uberať správnym smerom a verím, že...“

Drew sa prebral a uvedomil si, že whisky si vybrala svoju daň.

„Dobrá noc, Josh.“

„Dobrá noc, profesor Drew.“

O chvíľu už bol Drew v posteli sám ako doteraz vo svojom staromládeneckom živote.

Stretával sa občas s nejakými ženami, bolo to veľmi dávno a išlo viac menej iba o priateľstvo. Nikdy nemal čas na vážny vzťah a ony ho po čase nechali s vedomím, že z tohto čudáka s hlavou v oblakoch nebude nič.

Fyzika naplňovala Drewov život, ale bol aj muž a bez ohľadu na všetko ostatné, pravý dôvod, prečo sa nikdy neoženil, bola jeho sestra.

Timorina Drewová s nim bývala odjakživa. Mala päťdesiat rokov, o desať menej ako jej brat a tiež nebola vydatá, starala sa oňho a o dom tak dôkladne, že sa jej Drew cítil podvedome za všetko zaviazaný. Snaživosť jeho sestry mu umožňovala oddať sa naplno svojej práci, ktorá ho spravidla úplne uspokojovala.

Drew sa vyhýbal manželstvu, pretože sa podvedome obával, že by jeho vyvolená nebola na úrovni jeho sestry a obmedzovala by ho v práci a to preňho bolo nemysliteľné. A napokon, prípadná žena by mohla mať spory s Timorinou a to by tiež nezniesol, pretože jej vďačil za veľa, pričom voči manželke by mal povinnosti vyplývajúce zo zväzku. Ocitol sa v slepej uličke a nevedel ako z nej von.

V skratke, Drew mal svoje komplexy a tie mu komplikovali život aj keď si to sám možno neuvedomoval.

Timorina ho psychicky vydierala, ako to dokážu mnohé ženy bez toho, aby na to muž prišiel a viedla ho k plneniu určitých úloh, ktoré sa jej samej nechcelo vykonávať a tak ich Drewovi podávala s vysvetlením, že on ich vie urobiť najlepšie.

Jednou z nich bolo sekanie trávnik pred domom.

Mal rozlohu do dvesto štvorcových metrov a s kosačkou na to potreboval asi hodinu. Nebolo toho veľa, ale naposledy si sestra zmyslela sekať trávnik v nedeľu ráno. Preňho to bola posvätná chvíľa, kedy sa úplne uvoľnil vo svojom kresle pri počúvaní klasickej hudby. Až donedávna sekal trávnik vždy v sobotu popoludní, ale dva mesiace dozadu začala Timorina pozývať práve v sobotu

na návštevu priateľky, ktoré predtým chodili v nedeľu a trvala na tom, že pri hluku zapnutej kosačky sa nedá piť čaj.

Drew sa prispôbil, ale posledné týždne to neznášal a tak mu skrsol v hlave nápad.

Rozmýšľal, že ako profesor fyziky by mal zostrojiť zariadenie, ktoré by trávu od určitej výšky spálilo a vyzerala by ako po sekaní.

Drew sa domnieval, že ak by dal na trávnik vhodnú mriežku s vodičmi a vytvoril by elektrické pole s vysokým výkonom, ktoré by začínalo povedzme päť centimetrov nad zemou, tráva by sa v tejto výške spálila a trávnik by bol udržiavaný ako pri sekaní.

Vo svojej naivite nepomyslel na to, že by u sestry neprešli známky horenia na koncoch trávy a tak sa vždy musel vrátiť ku kosačke.

V každom prípade z toho vzniklo zariadenie, ktoré ležalo v laboratóriu na pracovnom stole.

Keby len tušil, že kamarátka z Leeds, ktorú Timorina od istého času navštevovala každú nedeľu a tentoraz odišla na celý predĺžený víkend až do pondelka, bol sympatický muž v stredných rokoch, ktorý práve teraz s jeho sestrou precvičoval pozoruhodný aerobik na manželskej posteli!

4. kapitola

Marron sa zobudil za úsvitu. Nikdy nemal ráno problém s prebudením a aj tentoraz, napriek prebdenej noci, neporušil svoju zásadu. Ostal však polihovať v posteli, uvažoval nad všetkým čo sa stalo a znova sa zaoberal otázkou, kam prístroj preniesie chýbajúcu hmotu. Možno do japonskej pagody? Či na austrálsku púšť? Možno niekam do vzdialenej africkej osady?

„No! Ak existuje spôsob ako to zistiť, zistíme to,“ prišiel k filozofickému záveru.

Zišiel do kuchyne a našiel Drewa ako pripravuje pre oboch bohaté raňajky.

Pozdravili sa, s chuťou sa pustili do vajec so slaninkou a zapíjali ich dobrým čajom.

Počas raňajok veľa nerozprávali, lebo ich tlačil čas.

Keď sa najedli Drew zatelefonoval na sekretariát univerzity, aby sa ospravedlnil, že bude meškať.

Marron nemal žiadne prednášky, takže mal voľno.

Pripravili sa a vyrazili.

Najprv sa zastavili u Drewovho kamaráta, notára. Po stručnom vysvetlení notár pripravil dokument s vyhlásením, že toho a toho dňa páni Lester Drew a Joshua Marron objavili nový fyzikálny jav, ktorý bol súhrnne opísaný a tento jav vznikol vďaka prístroju, ktorý zostrojil Drew a vhodne ho nastavoval Marron. Kocúr nebol uvádzaný.

Keď obaja dokument podpísali, nasadli do auta. Drew zastavil až na parkovisku pred kanceláriou rektora.

Ohlásili sa a o niekoľko minút vstúpili.

Rektor McKintock používal kanceláriu spartanským spôsobom a bez zbytočných doplnkov. V tejto miestnosti boli iba základné a užitočné veci. Aj samotný rektorov vzhľad vyžaroval striedmosť a efektívnosť.

„Drew, priateľu, čo pre teba môžem urobiť?“ na Marrona iba hodil krátky pohľad bez pozdravu.

„Nazdar, McKintock. Mám objav.“

Vrásky, ktoré na rektorovom čele vyvolala stručnosť Drewovho vyhlásenia, narušili jeho inak kamennú tvár, ktorou sa na pracovisku rád prezentoval. Táto maska mala vyjadrovať sebakontrolu a úplnú kontrolu nad všetkým a každým, hodne pomáhala udržiavať hierarchiu v správnom poradí.

McKintock vedel, že Drew je schopný, ale nečakal, že v šesťdesiatke by mohol fyzik prísť na niečo mimoriadne, hlavne po rokoch dôstojného, ale anonymného učiteľovania.

„Objav? Aký?“

„Spolu so študentom Marronom sme nastavili prístroj, ktorý je schopný urobiť okamžitú vzájomnú výmenu previazaného priestoru pri minimálnom vynaložení energie.“

Rektor bol profesorom antickej literatúry a fyzika preňho bola éterická a nepochopiteľná. Pojmy ako sú časopriestor, relativita alebo dokonca štruktúra atómu mu boli úplne cudzie.

Domnieval sa, že rozumel tomu, čo práve povedal Drew a obzeral si ho s náznakom sarkazmu. Súčasne vzal z písacieho stola sponu na papier a púzdro na okuliare, prekrižil ruky a vymenil im miesto.

„To mi nepripadá ako veľký objav, Drew. To dokážem aj ja holými rukami a bez pomoci prístrojov, ako vidíš.“

„Gratulujem. Máš dostatočne dlhé ruky, aby si to urobil medzi Manchesterom a Pekingom?“ Drew poznal McKintockove vedecké medzery a vedel o jeho sklonoch k sarkazmu, preto sa rozhodol, že mu to oplätí.

„Ako, Pekingom?“ rektor bol zmätený.

„Je to tak, McKintock,“ dobieďal Drew, „náš prístroj je schopný vykonať výmenu na vzdialenosť, ktorá, domnievame sa, závisí od jeho nastavení. Ale určite rozprávame o kilometroch, stovkách kilometrov, ak nie tisíckach.“

„Ako to myslíš, že sa domnievate?“ McKintock ovládol situáciu.

„Tak, že sme pracovali dnes v noci a podarilo sa nám získať základné údaje fungovania zariadenia, ale ešte musíme určiť kam smeruje prístroj a ako zmeniť súradnice. Výmena nemala cieľové miesto v laboratóriu, samozrejme zatiaľ ide o údaj na doplnenie.“

Drew si až príliš neskoro uvedomil, že kvôli slovu „domnievame sa“ prišiel o výhodu nad rektorom a to mohlo spôsobiť problém.

V tú chvíľu začul rozruch v kancelárii. Buchli dvere, vzrušené kroky a piskľavý ženský hlas, ktorý útočil na sekretárku, znova vzrušené kroky s klopaním podpätkov a dvere na rektorovej pracovni sa otvorili dokorán. Profesorka Bryceová vrazila dnu ako fúria a rozhodne sa blížila k písaciemu stolu bez toho, aby brala na vedomie prítomnosť hostí.

Zdesená sekretárka stála v otvorených dverách, krčila plecami a kývala hlavou, aby rektorovi oznámila, že nemohla robiť nič, aby ju zastavila.

„Rektor McKintock!“ spustila žena zmeneným hlasom, takmer krikom, „tentoraz je to príliš! Pozrite, čo som dnes ráno našla na kresle pri pracovnom stole!“

Profesorka šermovala priesvitným plastovým vrecúškom, v ktorom bolo niekoľko rôznofarebných predmetov.

„Prišla som do pracovne a keď som si sadla, uvedomila som si, že sedím na tomto. Pozrite na ten hnus, sklo, kov, plast a, och, zvyšky jedla! Zničila som si sukňu a neviem, či sa s tým bude dať niečo urobiť. Študenti z druhého ročníka tentoraz prekročili hranicu a od vás očakávam, že zakročíte. Čo sa mňa týka, už mám premyslené, ako ich potrestám!“

Počas prívalu slov Marron a Drew naraz zbledli, okamžite spoznali v obsahu vrecúška predmety, ktoré v noci nechali vymeniť. Záhada nasmerovania prístroja bola vyriešená, ale teraz mali pred sebou neodkladný problém.

McKintock ostal pred rozzúrenou profesorkou chladný, veď podobné žartíky sa opakovali bežne a aj tento prípad preňho nebol ničím výnimočný. Nespojil si Drewov objav s predmetmi pohoršenia.

Drew vytušil situáciu, ale videl, že profesorka je príliš nazlostená, aby prijala vysvetlenie. Túžila iba po pomste. Nechal teda riešenie na rektorovi.

McKintock nasadil prísne karhavý výraz.

„Máte absolútnu pravdu, profesorka Bryceová. Študenti nevedia čo je disciplína a rešpekt voči učiteľom, môžete si byť istá, že okamžite zaistím exemplárne potrestanie, po ktorom ich prejde chuť robiť aj niečo iné okrem učenia.“

Bryceová prijala odpoveď suchým gestom súhlasu, potom sa Otočila na opätkoch a veľkými krokmi vyšla z pracovne smerom k učebni biológie, ktorú vyučovala, aby potrestala študentov druhého ročníka zadaním písomky. Určite im dá nemožné úlohy a oznámkuje ich tak, že pokazí všetkým priemer.

Títo žiaci mali byť prvé obeť Výmeny.

V rektorovej pracovni sa medzitým ovzdušie po zúrivej vsuvke vrátilo do normálu a Drew sa ujal slova.

„McKintock, nechajte na pokoji tých študentov. To sú naše veci. Teraz už vieme, kam bol prístroj nasmerovaný, približne tristo metrov východne od fyzikálneho laboratória.“

Rektor spýtavo hľadel na Drewa.

„Chceš povedať, že ste to tam poslali vy dnes v noci? Všetky tie veci na kreslo Bryceovej?“

„Presne tak. Spoznal som tie predmety. Všetky mali očakávaný tvar a aj materiály boli rovnaké. My sme ich tam preniesli.“

McKintockov výraz sa úplne zmenil, snažil sa ovládať, ale trvalo iba niekoľko sekúnd, kým vybuchol do pobaveného smiechu a Drew s Marronom sa k nemu bezuzdne pridali.

„Pri všetkých miestach, kam sa mohli presunúť, práve k Bryceovej... hahaha!“ rektor bol fialový od smiechu.

„Videli ste jej tvár? Vyzerala akoby nastala apokalypsa... hahaha!“ reagoval Drew.

Marron sa rehotal až sa chytil za brucho.

Všeobecná veselosť trvala niekoľko sekúnd, potom sa postupne všetci utíšili.

McKintock sa ozval prvý.

„Dobre, môj milý Drew, zdá sa, že tvoj objav je naozaj objav. Keďže nemám ruky dlhé tristo metrov a toto by som nedokázal urobiť,“ pozeral provokatívne na profesora fyziky, „takže čo máš teraz v úmysle?“

Drew sa nedal vyprovokovať, iba zdvihol obočie v predstieranom úžase.

„Mienim objav zverejniť a okrem toho by som rád poslal podrobnosti experimentu svojim zahraničným kolegom, s ktorými som v kontakte ako zástupca univerzity, aby sa mohli podieľať na ďalšom výskume. Potrebujeme ich pomoc, aby sme mohli vypracovať teóriu...“

„Počkaj, počkaj, Drew. Neponáhľaj sa tak,“ prerušil ho rektor, „uverejniť objav je v poriadku, ale podeliť sa s detailmi sa mi nezdá. Pozri, naša univerzita potrebuje peniaze, veľa peňazí a ak nám k tomu môže pomôcť tvoj objav, musíme si podrobnosti nechať iba pre seba a využiť maximálne výhodu, ktorú máme v rukách. To, že sme jediní na svete, ktorí vlastnime technológiu.“

Drew ostal na okamih paralyzovaný. Takýto postoj neočakával. Vždy pozeral na vedu ako na niečo, s čím sa treba podeliť, aby mohlo ľudstvo v záujme jednoty rýchlejšie a v harmónii postupovať. Musel bojovať.

„McKintock, ty prekliaty Škót!“ vybuchol v sotva potlačovanom hneve, „počúvaš sa čo hovoríš? Kvôli hrstke peňazí, ktoré pre našu univerzitu, financovanú celou Veľkou Britániou nič neznamenajú, očakávaš, že Marronov a môj objav ostane zamknutý medzi týmito štyrmi stenami? Ako môže veda pokročiť? Ako môže pokročiť ľudstvo? Predstav si...“ hľadal príklad, ktorý by rektor dokázal pochopiť, „... že by sa Guglielmo Marconi nepodelil s objavením rádia. Keby si si ho chcel kúpiť, musel by si ísť za jeho potomkami, za predpokladu, že by rádio vyrábali. Inak by si to musel vzdať a nájsť niečo iné, čo by ti robilo spoločnosť počas šoférovania až do Liverpoolu, keď ideš navštíviť svoju priateľku. Možno nejakú zvonkohru.“

McKintock sa nenechal vyvieť z rovnováhy.

„Áno? A čo myslíš, odkiaľ sa vezmú peniaze na tvoj výskum?“

„No, zorganizujeme semináre, napíšeme články do odborných časopisov...“

„Drew, bezpochyby si vynikajúci fyzik, ale nevieš rozmyšľať prakticky. Nenapadlo ti, že by tvoj vhodne nastavený prístroj mohol poslúžiť na obchodné presuny materiálu? Keď chceme teraz poslať balík z Manchesteru do Pekingu musíme použiť zásielkovú službu, ktorej to trvá v lepšom prípade celé dni a stojí to kopu peňazí. Pomocou tvojho prístroja by tam bol okamžite a stálo by to, povedzme, polovicu nákladov za kuriéra. Bolo by to nesmierne výhodné. Vieš si predstaviť koľko balíkov sa odosiela z Manchesteru iba za jeden deň? Ja nie, ale myslím, že sú ich tisícky. Predstav si celé Anglicko, Európu, svet...“

Drew bol zmätený. Nepomyslel na tieto možnosti a práve mu dochádzalo čo má rektor na mysli. Neodradilo ho to však od jeho ťaženia v mene vedy.

„Počuj, McKintock, komerčné uplatnenie sa môže stále príležitostne preštudovať, ale teraz je maximálne nevyhnutné vypracovať teóriu, ktorá vysvetlí fungovanie prístroja a umožní nám vhodne ho nastaviť. Bez tejto teórie je prístroj úplne nepoužiteľný, jedine, že by ti stačilo poselať cukríky Bryceovej do kresla. Výmena previazaných priestorov sa úplne vymyká akejkolvek známej teórii. Už to, že len ja a Marron, aj keď s prípadnou pomocou tunajších kolegov, môžeme v rozumnom čase dosiahnuť uspokojivý výsledok, je veľmi obtiažne. Len čo budeme mať teóriu, môžeme zostrojiť prístroje a preštudovať ich vylepšenia a vyššiu účinnosť. Skrátka, potrebujeme pomoc najlepších mozgov, aké existujú a o to sa nemienim handlovať,“ uzavrel odhodlane Drew.

Rektor pozorne zvažoval Drewove argumenty a napokon pripustil, že na to, aby prišli financie z prístroja, je potrebné poznať ako a prečo funguje.

„Dobre, Drew, presvedčil si ma. Urobíme to takto, vyberieme úzku skupinu vedcov, ktorým môžeme dôverovať, dohodneme sa s nimi na primeranej odmene za spoluprácu, odovzdáme im informácie a budeme sa snažiť čo najskôr prísť na definíciu teórie, o ktorej rozprávaš. Len čo budeme mať teóriu a funkčné prístroje podľa našich predstáv, konečne zverejníme objav. Až dotedy sa o tom nesmie nikto dozvedieť bez môjho súhlasu.“

Drew nebol spokojný. Bol idealista a nedokázal pochopiť ako môže všetko končiť u špinavých peňazí.

„Ale pokrok, veda...“ ozval sa s horkosťou v hlase, lenže McKintock ho prerušil.

„Svet sa posunie a veda bude bohatšia o váš objav, ale nevidím nič zlé na tom, ak prispeje k príjmom našej univerzity. Naozaj potrebujeme peniaze, Drew, ver mi, ak hovorím, že sa musím chytať všetkého čo prichádza a vyťažiť z toho čo najviac. Dobre, dohodli sme sa?“ rozhodol za seba, „priprav zoznam kolegov z vedeckej obce, ktorých budeme kontaktovať a prinies mi ho. Hneď sa do toho pustíme.“

Demoralizovaný Drew sa vzdal.

„Dobre,“ odvetil suchým hlasom, „stretneme sa popoludní.“

Vstal a spolu s Marronom, ktorý nepreriekol ani slovko, vyšli z pracovne.

Do plúc im vchádzal čerstvý marcový vzduch a vypudil pocit stiesnenosti, ktorý ich ovládol. Modrá obloha bola sem a tam ozdobená bielymi kaderami. Slnko bezpečne žiarilo.

Marron predniesol nesmelo: „Bolo to ťažké, však?“

Drew neodpovedal.

Nobelová cena musela počkať.

5. kapitola

„Uááá!“

Bola noc a Marron vrcholil v divokom objatí svojej frajerky Charlene Bonnevilleovej. Už to robili vyše hodiny, počas ktorej narobili taký rámus, že veľké finále nemohlo ostať bez povšimnutia. Z vedľajších izieb sa ozývali rôzne reakcie.

„Prestaňte už! Už dooost! Chceme sa vyspať!“

„Len mu daj, Charl! Ukáž mu, ako to robia psychologičky!“

„Tá kreolka ti ho úplne rozomelie, čo?“

„KEĎ ŤA ZAJTRA CHYTÍM, POLÁMEM TI NOHY!“

Marron už nič nevnímal. Po výkone sa zrútil na chrbát vedľa Charlene a celý prepotený okamžite zaspal ako mŕtvy. Evidentne to bol tieto dni jediný stav, ktorému sa oddával. Ešte stále mal prezervatív a keď dievča videlo ako bol Marron nastrojený, schuti sa na tom zasmialo. Vždy sa pohlavnému styku oddal úplne, aj jej sa páčilo intenzívne milovanie, vložila do toho celé telo a vynaložila obrovskú fyzickú aktivitu, ale ako mnohé ženy, snažila sa mať situáciu pod kontrolou. Mysleť jej neprestávala fungovať naplno pozorovaním ako sa všetko vyvíja. Hodnotila a posudzovala, ukladala do pamäte pre budúcnosť.

Marron, naopak, nechával kormidlo úplne základným inštinktom, stávalo sa z neho zviera ovládané hormónmi a podľa toho sa správal. Jeho zakončenie styku bolo často ako ohňostroj, ale v ten večer dosiahol vôbec najsilnejšie vyvrcholenie.

Kým Charlene odchádzala do kúpeľne, aby sa osprchovala, rozmýšľala nad chlapcom.

Toľko hanobená ženská intuícia má však hlbokú pravdu, v skutočnosti cítila, že sa s jej priateľom dialo niečo nové. Možno ho začala viac priťahovať, ale to bolo málo pravdepodobné, pretože Marron bol taký zamilovaný, že sa už hádam ani nedalo ísť vyššie.

Teplá a príjemná voda ju po vynaloženej námahe láskavo masírovala a znova ju kriesila.

„Nie, bude v tom niečo iné,“ rozmýšľala Charlene, „dnes večer niekoľkokrát vyzeral, akoby mi chcel niečo povedať, ale vždy sa stiahol. Ktovie prečo.“

Zastavila vodu v sprche a obliekla sa do žltého, jemného a mäkkého županu.

Silno sa vyutierala, energicky vydrhla celé telo a vlasy si zopla na hlave. Napokon pustila fén.

„Nemal by byť problém na to prísť,“ došla k záveru so zlomyseľným úsmevom.

6. kapitola

Toho večera rektor McKintock ukončil pracovný deň na univerzite ako mnohokrát predtým. Mal ťažký deň, ako vždy. Riadenie takejto mamutej štruktúry predstavovalo mimoriadne komplexnú a zároveň nevdácnú úlohu, pretože rozhodnutia v prospech jedného človeka obyčajne nahnevalo iného a v aparáte s vyše desaťtisíc vyučujúcimi štatistika fungovala presne a neoblomne. Čokoľvek by urobil, každý deň si vyrobil nového nepriateľa. Nepriateľa, ktorého sa musel následne snažiť znova získať tak, že občas súhlasil s nejakým jeho návrhom bez zbytočného vykrúcania a to znamenalo získanie ďalších nepriateľov niekde inde.

Nuž, toto bola jeho práca a osud. Milovaný a rešpektovaný a zároveň nenávidený a na posmech. Niekedy tými istými ľuďmi v priebehu niekoľkých týždňov.

Keby mal aspoň presne identifikovaného nepriateľa, ktorému by sa mohol pozrieť do očí. Lenže kým prechádzal zelenajúcimi sa cestičkami, ktoré viedli k jednotlivým budovám univerzitného komplexu alebo prechádzal niektorými kancelárskymi plnými zamestnancov či dokonca chodbami spájajúcimi učebne zdalo sa mu, že kráča chodníkom, na ktorý mieria ostreľovači pripravení zastreliť ho pri prvom nesprávnom kroku. Profesor, ktorý ho dnes s úsmevom zdravil, ho mohol o mesiac alebo dva pred kolegami zhadzovať a posmievat sa mu.

Bol to hnusný život, ale vybral si ho a pre takýto bol zvolený pred ôsmimi rokmi. Na druhej strane, odmena bola vysoká. Riadil najdôležitejšiu univerzitu v krajine a to mu zaistilo nesmiernu prestíž a osobný úspech, ktorého sa dostalo len málokomu a mnohí mu ho závideli.

Preto bol sám.

Sám ako túlavý pes. Z vrcholu svojej veľkej moci bola vzdialenosť k ľuďom, ktorých mal pod sebou taká veľká, že osobné vzťahy boli nemysliteľné.

Manželka ho dávno opustila a odložila ako pokazený stroj, ktorý fungoval iba v pracovných podmienkach a doma. V úlohe manžela, bol neschopný a zbytočný. Nevedel ju pochopiť, ani nevedel ako uvažujú ženy. Bol sústredený len na svoje stúpanie do funkcií, stále dôležitejši a prestížnejší, ale zároveň viac suchopárny a ľahostajný k citom. Deti nemali, takže keď už mala dosť života v úlohe pokojnej spoločníčky, jednoducho zmenila adresu a nechala pripraviť svoju priateľku právničku všetky rozvodové papiere. Odvtedy sa spolu ani nerozprávali.

Najprv si McKintock ani neuvedomoval čo sa vlastne stalo. Aj tak trávil málo času doma a keď sa vrátil, nebol v rodinných vzťahoch veľmi zdielny. Zvykol si uvoľňovať stres z práce a vtedy bol nervózny z toho, že sa mu manželka plietla pod nohy. Radšej sa zašiel niekde na záhrade alebo v knižnici.

Týždeň po jej odchode však McKintock našiel domácu, ako ukladá za vchodové dvere akúsi batožinu. Spýtavo sa na ňu pozrel. Bola v rozpakoch keď mu oznamovala, že manželka nariadila, aby jej odoslala osobné veci na novú adresu.

Akoby sa zobudil zo sna s otvorenými očami, obzeral sa naokolo a inštinktívne hľadal manželku. Vtedy pochopil skutočnú vážnosť situácie.

Zasiahnutý pocitom viny sa uzavrel do seba, ale zároveň nebol schopný prekonať bariéru, ktorú sám vybudoval počas rokov sterilného manželského života.

Začal žiť život osamelého muža. Iba o niečo osamelejšieho, ako bol predtým.

Až kým nespoznal Cynthiu.

Zhruba pred rokom sa rozhodol vybrať si týždeň dovolenky a zúčastniť sa sympózia v Birminghame. Keďže sa akcia pretiahla na tri dni, objednal si izbu v hoteli.

Jedného večera, po celom dni počúvania niekoľkých vynikajúcich osobností z odboru gréckej mytológie sedeli v bare a diskutovali o rôznych možnostiach prekladu nápisov vyrytých na veku urny, ktorá bola práve objavená v Korinte.

Bol vo svojom živle, do tejto témy bol prirodzene ponorený a bola to jeho špecializácia, celé roky o nej prednášal na univerzite, stál v čele významných výskumných programov a poskytoval konzultácie najväčším svetovým inštitúciám, ktoré sa zaoberali zachovaním starých kultúr.

To bolo predtým, než ho funkcia rektora vystrelila do úplne novej, viac manažérskej ako kultúrnej dimenzie, ktorá na druhej strane predstavovala lichotivú moc. Odvtedy sa uspokojil sledovaním výskumov iných, čítaním nových odborných publikácií a ak mu zvýšil čas, účasťou na seminároch.

Toho večera sa mu nechcelo spať, sedel pri hotelovom barovom stole, zamyslene sľkal whisky z čistého sladu a pripadal si veľmi starý. Bol jediný zákazník, ktorý tam ostal napriek tomu, že ešte nebolo príliš neskoro. Barman už tretíkrát leštil kryštálové poháre. Svetlá boli tlmené a náter vzácného dreva, ktorým sa vyznačovalo zariadenie, ho upokojoval a vyvolával v ňom pohodu.

Práve sa chystal znova usrknúť z moku, keď ho zahalila nečakaná a neprekonateľná vôňa parfumu, zasiahla ho úplne nepripraveného a na okamih sa mu z nej zatočila hlava. Ostal nehybný akoby skamenel a parfum ho úplne pohltil. Po jeho ľavici sa objavila veľmi dobre oblečená žena s elegantným a istým držaním tela, ktorá ostala stáť na krok od pultu a objednala si: „Sherry, ďakujem.“

Jej alt bol teplý, dokonale ovládaný, akoby bola zvyknutá na vystupovanie pred vzdelaným a pozorným publikom.

McKintock na ňu pozeral po očku a snažil sa neprejavíť záujem.

Žena si ho vôbec nevšímala. Bola strednej postavy s bledou farbou pleti, tmavé ryšavé vlasy mala zopnuté sponou farby mramoru. Mala veľmi ženské krivky.

Oblečený mala dokonale vypracovaný dámsky škótsky kostým s úzkou sukňou po kolená. Dokonalá. Nohy v čiernych pančuchových nohaviciach mala obuté do tmavohnedých topánok na vysokom štíhlom podpätku. Sako zakrývalo bielu blúzku s hlbokým, ale odmeraným výstrihom. Na golieri sa jej ladne vynímala brošňa v tvare „C“. Hrdlo mala ozdobené masívnym zlatým, dokonale cizelovaným náhrdelníkom a jasne žiarivé náušnice vytvárali bodky na ušných lalôčikoch.

Mala milú tvár s jemnými, ale zreteľnými črtami. Svetlozelené oči boli ako krídla k rovnomernému, mierne orliemu nosu. Pery tenké, ale nie príliš, boli súmerné s mierne vysunutou bradou.

Bola jemne nalíčená pastelovými farbami. Iba mierny náznak vrások na čele a na lícach, na pohľad mala niečo okolo päťdesiatky.

Barman jej nečujne položil pohár so sherry na barový pult a zmizol v služobnej miestnosti za barovou vitrínou, aby si vybavil nejakú záležitosť.

Žena vystrela pravú ruku so špicatými prstami a dokonale tvarovanými nechtami nalakovanými perleťovým lakom, a jemne uchopila pohár. Kým ho zdvíhala, McKintock sa nezdržal a možno očarovaný vôňou parfumu a pohľadom zdvihol svoj nápoj a tichým hlasom povedal: „Na zdravie!“

Hlavu mierne otočila k nemu a zároveň naklonila dopredu. Naznačila ľahký úsmev a bez intonácie odpovedala: „Na zdravie.“

Potom sa znova zahľadela pred seba a pomaly usfkala z pohára, kým McKintock naraz prehltol to, čo mu ostalo.

Zasekol sa s prázdny pohárom v ruke, lebo si uvedomil, že do seba naraz spláchol tri štvrtiny objemu. Whisky ho príjemne zahrievala, parfum ženy ho opájal a prebúdza v ňom dlho potláčané pocity. Predovšetkým tu bola ona, vzdialená jeden meter, neuveriteľne príťažlivá a dokonalá, ktorá mohla byť jeho ideálnou ženou, rozhodne uvažoval presne o takom type.

Bez toho, aby si uvedomil čo robí, položil pohár, zosadol zo stoličky, s úsmevom vykročil k nej, priateľsky jej podával ruku a povedal potichu: „Dovolíte? Som Lachlan McKintock.“

Odložila svoj pohár, otočila sa k nemu a pôvabne mu stisla ruku.

„Cynthia Farnhamová, teší ma.“

„Cynthia...“

McKintock ostal ohromený. Potom sa spamätal a nízkym pokojným hlasom odvetil: „Je to jeden z prívlastkov bohyně Artemis, dcéry Dia a Léto, dvojčatá boha Apolóna. Narodila sa na ostrove Délos, na hore Kynté a od nej je odvodené meno Cynthia. Mesačná bohynia bola veľmi krásna a bola najobľúbenejším božstvom starého Grécka. A...“ zasekol sa neisto.

Kým on rozprával, Cynthia sa samolúbo usmievala.

„A?“ naliehala a pritom mierne naklonila hlavu doľava.

McKintock už nemal východisko. Kocky boli hodené.

„... a dúfam, že nedopadnem ako Aktaión. Bol to tébsky princ, bol na poľovačke a natrafil na Artemis, ktorá sa kúpala. Schoval sa, aby ju pozoroval, ale bol taký fascinovaný, že si nevšimol ako šliapol na konár. Hluk ho prezradil a Artemis, znechutená Aktaiónovým upreným pohľadom, vychrstla naňho zázračnú vodu a premenila ho na jeleňa. Jeho psy si ho pomýlili s korisťou, uštvali ho a roztrhali.“ Skľúčený urobil prestávku a potom zopakoval: „Dúfam, že nedopadnem ako Aktaión.“

Pobavene sa zasmiala.

„Nevidím tu žiadne psy.“

McKintock si s úľavou vydýchol a pridral sa k smiechu, potom sa opäť ozval dôverným tónom: „Nuž, tentoraz som zachránený. Prepáčte mi, že som obťažoval,“ vrátil sa na svoju stoličku.

„Nie je dôvod sa ospravedlňovať. Tiež sa rada porozprávam na uvoľnenie, hlavne po dni, ktorý mám za sebou. Povedali ste Lachlan? A aký je jeho pôvod?“

McKintock zhodil napätie.

„Je to gaelské meno a myslím, že znamená pochádzajúci z jazera alebo agresívny bojovník.“

„Dávam prednosť prvej definícii. Čo vy na to?“

„Bezpochyby. Súhlasím.“ Kým McKintock rozprával so Cynthiou cítil sa ako ryba vo vode. Bolo príjemné s ňou debatovať a ešte príjemnejšie bolo, že si mali čo povedať. Už dlhú dobu boli jeho vzťahy s ostatnými iba o stresujúcich sporoch, horkých rozhodnutiach a pompéznych verejných diskusiách.

McKintock žene navrhol: „Čo by ste povedali na to, keby sme si urobili pohodlie?“ a ukázal na komfortné miesto vedľa baru s nízkymi stolčekom a mäkkými pohovkami.

Pozrela na hodinky, na okamih zaváhala čo McKintockom zatriaslo a vzápätí odvetila: „Prečo nie, ešte nie je veľmi neskoro.“

Chytila svoj pohár a spolu s ním vykročila k salóniku. Sadli si k stolíku oproti sebe.

Znova si odpila zo sherry. McKintock už mal prázdny pohár, otočil sa k barovému pultu a dal znamenie barmanovi, ktorý sa práve vrátil na miesto. Obsluha sa dostavila okamžite a McKintock sa obrátil na Cynthiu: „Môžem vám niečo ponúknuť? Praclíky alebo zákusok? Zmrzlinu?“

Chvíľu premýšľala a odpovedala:

„Prečo nie? Praclíky, ďakujem.“

McKintock si objednal tonik a barman odišiel pripraviť objednávku.

Cynthia si preložila nohy a zaujala slušnú polohu.

„Čo robíte v Birminghame?“ opýtala sa ho.

„Som tu na sympóziu o gréckej mytológii. Som profesor antickej literatúry a chcem byť oboznámený s novinkami.“

„Chápem. Preto ste vedeli všetko o Artemis. Ale...“ poznamenala s náznakom zlomyseľnosti, „ak by na vás poslala diviaka?“

McKintock ostal zasiahnutý. Zapýril sa až po koreňky vlasov a cítil sa ako dokonaly imbecil. Cynthia vedela o Artemis všetko! Všetko! Zahrávala sa s ním a on jej na to skočil.

„Skončil by som ako Adonis, zabil by ma diviak, ktorého poslala Artemis.“ poznamenal sklúčene. Potom mu niečo napadlo: „Bolo to logické, kto by mohol poznať vlastné príbehy lepšie ako stelesnená bohyňa?“

Polichotená Cynthia sa zasmiala.

„To znamená, že tentoraz sa zachovám veľkoryso. Aj preto, že túto bohyňu viac zaujímajú investície ako mydlové opery na Olympe.“

Vtedy sa aj McKintock zasmial a bol šťastný, že ju stretol. Bola to vzdelaná a inteligentná žena a bola neuveriteľne fascinujúca.

Barman priniesol na stôl objednávku. Medzitým Cynthia dopila sherry a keď sa na ňu McKintock spýtavo pozrel, objednala si: „Prineste tonik aj mne, ďakujem.“

Pustili sa do praclíkov, ktoré boli rôznorodé a chutné. Chvíľu boli ticho, až sa McKintock opýtal: „Takže investície? Zaujímavé. Musí to byť veľmi zodpovedná práca.“

„Samozrejme.“ potvrdila.

„Musíte vziať do úvahy, že každý, kto sa rozhodne investovať očakáva zisk alebo, v najhoršom prípade, aspoň udržanie investovaného kapitálu. A to závisí v podstate od profilu rizík, pre ktoré sa investor rozhodne. Ak rozprávame o vysokých investíciách do akcií, čím je vyššie riziko, tým môže ísť o vyšší zisk, za podmienky, že časový horizont investície bude najmenej päť rokov. Táto dlhá doba stačí na časový nárast hodnoty akcií napriek vplyvu silných zmien na trhu v krátkom čase. V tomto prípade je dôležitá tendencia, pretože ak akcie patria zdravým podnikom, ich hodnota sa nevyhnutne zvýši. Ak nepočítame s vojnami, revolúciami alebo prevratmi na štátnej alebo celosvetovej úrovni. Ak si je investor rozumne istý, že nepotrebuje financie investované do akcií minimálne po dobu trvania tejto operácie, je nanajvýš pravdepodobné, že o niekoľko rokov príde k významnému zisku. Samozrejme, nikto nevidí do budúcnosti, riziko straty tu vždy existuje, ale hospodárstvo predstavuje určité cykly, ktoré umožňujú zostaviť rozumné predpovede a podľa toho investovať.“

Medzitým barman priniesol Cynthii tonik, napila sa a pokračovala: „Opačný extrém je nízke riziko, to je investovanie do cenných papierov s pevným výnosom. V takomto prípade je časový horizont veľmi krátky, niekedy aj menej ako jeden rok. Tieto cenné papiere predstavujú nízke, ale isté výnosy, takže sú vhodné pre tých, ktorí nechcú nič riskovať, uspokojia sa so ziskom a vedia, že majú k dispozícii virtuálny kapitál kedy chcú.“

Medzi dvoma extrémami existujú zmiešané investície z časti do kapitálových akcií a z časti do pevných výnosov v rôznom pomere, podľa ochoty riskovať. Tento spôsob je veľmi výhodný, lebo ak sa po určitú dobu nedarí jednej časti investícií, druhá časť je chránená a investor môže byť pokojný. Mojou prácou je starať sa o investora a vybrať mu investície na mieru. Keďže ide o klientove peniaze, ktoré podliehajú riziku operácie, je potrebná mimoriadna schopnosť, obrovské svedomie a zmysel pre zodpovednosť, aby človek mohol poradiť ten správny druh investícií. Chyby nie sú prípustné. Alebo skôr, druhýkrát sa nezmýliš, pretože po prvej chybe je jasné, že musíš zmeniť zamestnanie.“

Znova sa napila toniku a pozrela naňho: „Nudím vás, však?“

McKintock ju už niekoľko minút s úžasom počúval. Jej teplý hlas, ktorý panovačne vykladal suchopárne koncepcie finančníctva a zelené oči, ktoré medzitým pozerali do diaľky, ho úplne opantali.

„Nie, ani zďaleka!“ odpovedal s nadšením. „Je to veľmi zaujímavá téma. Ako mnohí, aj ja som investoval, ale ešte som sa nestretol s nikým, kto by o tom rozprával ako vy.“

Vzala si praclík a veselo sa opýtala: „No a ako sa darí vašim investíciám?“ chrumkala veľmi chutný kúsok so štiplavou paprikou a sardelou.

McKintock zamyslene sŕkal tonik a odpovedal: „Pravdupovediac, neviem. Keď nad tým tak rozmýšľam, už je to dávno čo som sa o to naposledy zaujímal. Ktovie ako sú na tom moje peniaze. Asi sa najbližšie dni sústredím na to, aby som ich skontroloval.“

No určite, najbližšie dni... Ako u iných záležitostí, ani tentoraz ten deň nenastane, bol zaneprázdnený povinnosťami a neúmyselným odcudzením voči všetkému, čo nesúviselo s univerzitou. Odrazu si uvedomil, že nechal mnoho vecí žiť vlastným životom a vôbec sa o ne nestaral. Priateľstvá, investície, samotu.

Samotu.

V hĺbke duše pocítil, aký je osamelý. A už veľmi dlho.

V tom okamihu McKintock videl sám seba. Videl čo sa s ním stalo. Pred svetom vplyvná a významná osobnosť.

Úbožiak ako človek.

Uprene sa jej zahľadel do očí.

„Pýtal som sa seba...“ začal nerozhodne, „rozmýšľal som...“ znova sa odmlčal, „mal som na mysl, či by ste nemohli prevziať moje investície,“ dokončil jedným dychom.

Cynthii sa zmenil pohľad a kým rozprával, v očiach si prečítala čo sa skrýva v tomto mužovi. Našla tam osamelosť, prečítala si rozmer osobnosti.

Ani na okamih nezaváhala.

„Dnes v noci sa mi nechce spať samej.“

Povedala to tak prirodzene, že McKintock si hneď neuvedomil skutočný význam jej slov.

Po chvíli pochopil a ovládla ho veľmi silná emócia. Oči mu zvlhli a s roztraseným perami natiahol ruku, aby sa dotkol ruky ženy, ktorá sa pôvabne usmievala.

Vzali svoje poháre a ruku v ruke sa pohli smerom k výťahu.

Barman ich pozoroval ako odchádzajú.

„Fíha, to bola rýchlosť!“ pomyslel si.

Zmätené civel na škatuľu v polici.

„Žeby to bolo tými praclíkmi?“

Cynthiina izba sa úplne podobala jeho izbe. Manželská posteľ, objemná skriňa, pohodlný písací stôl a pohovka na oddych. Televízor so satelitným príjmom a bar v chladničke boli vhodnými doplnkami pre hostí. Zariadenie bolo premyslené ako to zvyklo byť v hoteloch najvyššej kategórie. Obrazy na stenách zobrazovali Yorkshire s jeho zelenými vresoviskami ošľahanými vetrom.

Kúpeľňa pôsobila príjemným dojmom, bola vybavená úplne novým a čistým zariadením. Luxusná sprcha s krištáľovým boxom bola extrémne vyzývavá a Cynthia sa vskutku začala okamžite pripravovať. Vybrala si sponu z vlasov a rozpustila si ich otáčaním hlavy zo strany na stranu, aby sa uvoľnili. Siahali jej po pleciah a prežrádzali sofistikovaný postupný zostrih. Zdvihla sako a pekne ho zavesila na vešiak. Elegantné topánky si nechala na nohách. Zatiaľ. Keď si stiahla zips na sukni, McKintock sa cítil slabý a aby zakryl svoju reakciu opýtal sa, či môže zabehnúť do svojej izby pre nejaké osobné veci.

Len čo sa ocitol mimo dosahu, s kvapkami potu na čele a srdcom, ktoré mu búšilo ako zvon sa sám seba pýtal či sa nechystá urobiť nejakú hlúposť. Kým kráčal mechanickým krokom po chodbe a vstupoval do výťahu, aby sa odviezol na prvé poschodie do svojej izby uvedomil si, že už nie je ženatý muž. Už celé roky bol rozvedený, mal by sa považovať za slobodného a hľadať nové príležitosti. Narýchlo nahádzal do tašky bielizeň, vyžehlený oblek a hygienické potreby, zavrel dvere a pokojne sa vybral na druhé poschodie do izby číslo 216.

Zabúchal, ale nereagovala. Skúsil použiť kľučku a zistil, že Cynthia mu nechala odomknuté dvere. Nebol to sen. To, čo prežíval, bolo skutočné.

Vstúpil a začul šušťanie vody v sprche. Položil tašku vedľa skrine, zbadal pootvorené dvere do sprchy.

Prešiel nimi a zazrel Cynthiu.

V sklennom sprchovom kúte masírovaná horúcou vodou si prechádzala hubkou nasiaknutou sprchovacím mydlom po hrudi, žalúdku a bruchu. Bola Otočená na štyridsaťpäť stupňov k dverám a ľavú nohu mala mierne rozkročenú s kolenom nahor. Zbadala ho, ale nepohla sa ani o milimeter. Usmiala sa a pokračovala v mydlení ramien, podpazušia a bokov.

McKintock v sebe chcel objaviť silu a odtrhnúť od nej pohľad, aspoň zo zdvorilosti, ale nevládal. Bola nádherná. Úchvatná.

Ostal ako začarovaný a sledoval krásne, plné a neveriteľne zmyselné telo.

Začala si prechádzať hubkou po slabínach, pomaly, premyslene a zároveň rytmicky pričom zakláňala hlavu dozadu.

McKintockov pohľad neodolateľne sledoval pohyby hubky, oči mal vypúlené a nedokázal sa pohnúť.

Až potom si uvedomil, že ho s potmehúdsnym úsmevom pozoruje.

Cynthia naplnila vodou nádobu so sprchovacím mydlom a vystrekla ju smerom k otvorenému stropu sprchovacieho kútu.

McKintock sa razom prebral akoby doňho pustila elektrický prúd a od hanby sa zapýril až do fialova. Pochopil, ako sa asi cítil Aktaión z povesti. Ó, Artemis! Koľko mužov zakliala tvoja krása. Aj ja som sa namočil do kúzelskej vody, premením sa na jeleňa?

Cynthia sa zasmiala a rýchlo si prešla po chrbte, zadku a nohách, nakoniec sa poriadne opláchla otáčajúc sa pod sprchou a občas si prstami hrabla do vlasov, aby z nich dostala šampón. Zastavila sprchu a počkala, kým jej z tela odkvapká voda, vyžmýkala si vlasy a pomaly otvorila kút, vyšla z neho a otočila sa chrbtom, aby si obliekla plášť, ktorý jej McKintock pridržoval.

Preložila si ho na prsiach a obrátila sa čelom k nemu. Bola horúca, voňala po levanduľovom sprchovacom mydle, s mokrými vlasmi a prekrvenou pokožkou od horúcej vody. Ohromne žiaduca.

Pohla sa von z kúpeľne. McKintock sa nezdržal a položil jej ruky na stranu ramien, postavil sa pred ňu, aj keď nevedel čo má robiť. Cynthia sa naňho vyčítavo pozrela: „Sprcha!“

Skľúčený uvoľnil zovretie a nechal ju prejsť.

Cynthia vyšla z kúpeľne, opásala si župan a z kufra vytiahla fén. Potom sa vrátila a pustila sa pred čiastočne zahmleným zrkadlom do sušenia vlasov.

McKintock vyšiel z kúpeľne a vyzliekol sa. Oblečenie položil na voľné miesto do skrine a okuliare bez obrúčok na písací stôl. Na ľavú stranu postele si pripravil pyžamo.

Bol vo svojich päťdesiatich ôsmich rokoch dosť poriadkumilovný. Ako typický Škót jedol málo, mal rád svižné prechádzky na dlhé trate, hlavne v rámci univerzitého areálu. Autom jazdil iba keď to bolo nevyhnutné a to mu pomáhalo udržiavať sa v pomerne dobrej kondícii. Jeho chudá stredná postava mala iba náznak bruška, šedivé vlasy a prenikavý pohľad gaštanovohnedých očí.

Vošiel do sprchy s uterákom okolo bedier a keď si ho zložil a pustil vodu, ostal obrátený k obkladačkám na stene.

Cynthia sa po celú dobu nenamáhala naňho pozrieť. Pevnou rukou narábala s fénom so závideniahodným výsledkom. Napriek veku mala husté a lesklé vlasy. Farba bola verne prispôbená ich pôvodnému odtieňu s čiastočne bielymi prúžkami tam, kde tmavočervená farba dokonale nevykonala svoju prácu, ale bez jediného milimetra odrastov.

Odniesla fén do izby. McKintock sa ešte stále sprchoval.

Vyzliekla si župan, z tašky vzala flakón s parfumom a opakovane ho vystrekla do vzduchu, čím vytvorila obláčik. Vstúpila do toho obláčika a chvíľu sa tam krútila, aby sa jej telo pokrylo vôňou, potom si obliekla na nahé telo nočnú košeľu z lesklého zeleného hodvábu farby vody, dlhú asi do pol lýtok. Posadila sa do kresla a napoly poležiačky zaujala ležérnu polohu.

Paže mala bezvládne opreté o opierky, hlavu položenú na operadle a naklonenú doľava, pravú nohu v pravom uhle ohnutú v kolene, bosé chodidlo položené na koberci, ľavá noha bola vystretá dopredu.

Počas jarnej noci bolo v miestnosti príjemne teplo od radiátora.

Cynthia zatvorila oči a uvoľnila sa v peknom prostredí.

Asi o minútu vyšiel McKintock z kúpeľne a na sebe mal župan. Mieril k svojmu pyžamu na posteli, ale to znamenalo prejsť popred Cynthiu. Uvidel ju na kresle, éterickú ako nymfa, ružovú ako nádherne rozkvitnutý kvet a zacítil zázračnú vôňu. Telo mu zaplavila vlna adrenalínu a padol pred ňou na kolená. Prstami sa jej jemne dotkol ľavého stehna a letmo po ňom prešiel. Pokožku mala vyhladenú, horúcu a hydratovanú. Prstom zamieril o niekoľko centimetrov vyššie k bedrám, potom jej nežne pobožkal oblé koleno. Druhou rukou objal jej pravé stehno, položil ruku na vnútornú stranu a striedavo pokrýval bozkami raz jedno, raz druhé stehno. Hodváb nočnej košele sa pomaly dvíhal nahor, kým neodhalil slabiny. McKintock sa ocitol pred jej ohanbím, ktoré sa pýšilo chĺpkami upravenými s geometrickou presnosťou do obdĺžnikového tvaru, ktorého dolný okraj začínal centimeter nad ohanbím a vertikálne okraje končili dva centimetre od veľkých pyskov. Pobožkal ľavú priehlbínu slabín a proti smeru hodinových ručičiek pokračoval v polkruhu okolo Venušinho pahorku, každé tri centimetre obdaril bozkom až kým sa nedostal k pravej priehlbine slabín. Odvážne priložil pery na jej klitoris a uspokojil sa s bozkom vyschnutých pier. Božkal ju na hladké a pevné brucho, okolo pupka a nakoniec aj na samotný pupok. Ruky presunul na rebrá, postupoval v bozkávaní nahor, najprv ľavého teplého plného prsníka a potom aj pravého, vedome si o ne otieral ústa a nos.

Vtedy Cynthia odrazu otvorila oči a pravou rukou mu zdola uchopila penis, držala ho ako sa drží elektrický horák, postavila sa z kresla a pravidelnými pohybmi penisom akoby držala ovládaci páku primäla McKintocka s nadvihnutými nohami ľahnúť si krížom cez posteľ. Vyzliekla si nočnú košeľu a s vystretou hruďou si sadla rozkročmo naňho, potom si ľavou rukou roztvorila veľké pysky, aby sa penis ľahko vsunul do vagíny, založila si ruky za hlavu, prekrížila prsty a rytmicky sa začala pohybovať nahor a nadol. V dolnej polohe krúžila bruchom tak, aby sa jej klitoris otieral o jeho pokožku. Rytmus bol dokonalý a pravidelný, pohyb nadol bol pomalší a intenzívnejší ako nahor.

McKintock bol ako v tranze a s rukami položenými na Cynthiinych kolenách na ňu hľadel so zbožným nadšením. Pohybovala sa s pôvabom a ženským sebaovládaním až vyzerala ako božská bytosť. Kým ju celú hladkal pohľadom všimol si pod pazuchami dve tenučké polkruhové, úplne rovnaké jazvy. Najprv nepochopil, ale potom si spomenul, že jeho kamarát, plastický chirurg, mu raz rozprával, že najpoužívanejší spôsob ako vložiť silikónové prsné implantáty je urobiť rez presne pod pazuchou tak, aby jazvy ostali ukryté. Takže toto bola záhada kyprého a zmyselného poprsia. McKintock sa necítil sklamaný. Naopak.

Pomyslel si, že mu to vôbec nevádi. Ak toto bol výsledok, bol šťastný, že si ho mohol užívať.

Prsia sa mu hompáľali pred očami, kým sa Cynthia s neprítomným pohľadom a pootvorenými ústami pohybovala dopredu a dozadu. Tlmený nosový ston sprevádzal každé klesanie, až začala zrýchľovať tempo, stále rýchlejšie a rýchlejšie, prirážala stále prudšie a zo stonu prešla pri každom údere na hrdelné „och“. Keď údery dosiahli divoké náhlenie, s křčovito napnutým a spoteným telom uvoľnila skrížené ruky a prepukla v hlasný, ostrý, dlhý výkrik. Telo sa rytmicky sťahovalo a uvoľňovalo v prudkom orgazme a pomaly strácalo koordináciu.

McKintock neveriacky pozoroval tento výkon. Nikdy v živote niečo také nezažil. Ani netušil, že by bola nejaká žena schopná toho všetkého.

Cynthia sa upokojila, orgazmus odznel a začala pravidelne dýchať. Pozerala sa naňho očami, z ktorých šľahali blesky a vylepila mu silné zaucho na pravé líce.

„Sviniar!“ skríkla, potom sa od neho oddelila, prevalila sa na chrbát a okamžite zaspala.

McKintock nepohol ani svalom a ostal ponížene hľadiť na strop, líce mu horelo ako uhoľ v pahrebe.

Dosiahol vyvrcholenie keď Cynthia začala zrýchľovať.

Bola hlboká noc.

Cynthia spala ľahkým spánkom a okamžite sa prebudila, keď je mozog zaregistroval zmenu zvuku v pozadí. Až do tejto chvíle bola izba ponorená do ticha, ktoré narušilo mrmlanie.

Zľahka obrátila hlavu a snažila sa nájsť zdroj tohto hlasu. Vo svetle, ktoré ostalo svietiť si uvedomila, že McKintock rozpráva zo sna. Stále ležal na rozhalenom župane v polohe, v akej ho zanechala a z tónu jeho hlasu boli stále zrozumiteľnejšie slová, ktoré vyslovoval:

„Spievam o slávnej Artemis,
cnostnej Bohyni po zlatej praslici,
ktorá jelene sleduje a stíha,
sestre Apolóna po zlatom meči,
ona nad tieňmi pohorí a vrcholmi veternými
nachádza potešenie v love,
napína zlatý luk a vrhá smrtiace šípy.

Cynthia okamžite spoznala Homérsky hymnus XXVII s názvom Hymnus na Artemis, venovaný tejto bohyni.

Veľmi dobre ho poznala, pretože to bol jej najobľúbenejší hymnus zo všetkých, ktoré Homér napísal.

McKintock neprestával, akoby prednášal v škole:

„Trasú sa končiare vysokých hôr
a les tónistý strašnú ozvenu vydáva
ako svedectvo kriku divej zveri.
Duní zem i more plné rýb,
avšak Bohyňa tvrdého srdca
tlačí sa kdekoľvek s prudkosťou
a vyhladzuje rasu krutého druhu.

V skutočnosti to bol intenzívny, expresívny a prežívaný prednes. Tento hymnus musel byť spolu s prednesom hlboko vrytý do McKintockovej pamäti, takže to z neho teraz spontánne vychádzalo v stave nevedomia.

„Ak sa však lukostrelkyňa uspokojí
a dušu svoju dovedie k poteche
uvoľní luk krásnych kriviek
a navráti sa k veľkému domu
milovaného brata Foiba Apolóna
v plodnom kraji Delfskom
by oddala sa tancu
Múz a Grácií.“

Tu sa Cynthia pripojila k McKintockovmu prednesu:

„Tam pružný povesí svoj luk
a dominuje, vedie tance
pôvabne nacvičené,
a božsky nádherné hlasy
spievajú hymnus na krásne členky Léto
lebo deva bola na svet privedená
najvyššia medzi nesmrteľnými,
chránená a vynikajúca v horlivosti.
Pozdravy tebe
dcéra Diova a Léto s krásnou hrivou
vždy si na teba spomeniem a oslávim
novým spevom.“⁴

Nádherný a veľkolepý hymnus skončil a zanechal v nej hlboké uspokojenie.

Kedysi pred mnohými rokmi hľadala pôvod svojho mena a natrafila na Artemis. Vtedy sa tak nadchla mýtom, že sa naučila naspamäť všetko, čo sa jej týkalo a uspokojovalo ju, že ju McKintock oslavuje aj v spánku.

Tak, ako bola, nahá sa posadila sa na posteli a venovala spiacemu mužovi materinský úsmev. Vzala deku položenú vedľa vankúša, rozložila ju a nežne ňou prikryla McKintockove nohy a telo, potom sa zaborila pod prikrývku, zhasla svetlo, obrátila sa nabok a okamžite zaspala.

Práve na toto ich prvé stretnutie myslel McKintock, keď za sebou toho večera zatváral dvere pracovne.

Cynthia mu zmenila život a už rok sa časť neho znova začala cítiť úplným, šťastnejším mužom. Priemerne raz za týždeň sa v noci prešiel k nej do Liverpoolu a keď prichádzal v dohodnutý deň, denné povinnosti strácali váhu, dokonca sa mu darilo preniesť sa nad niektoré veci filozofickým postojom. V podstate boli preňho všetky malé aj veľké problémy prekážkami rovnakej dôležitosti, ktoré musel čo najskôr odstrániť a vložil sa do toho s takým zápalom, až to hraničilo s posadnutosťou. Predstava, že ho čaká cesta k Cynthii, ho vždy trochu naladila, upokojila a menšie problémy vytlačil do pozadia, dokonca ich občas presunul na ďalší deň.

Vyšiel z budovy a nastúpil do auta. Vyšiel na Oxford Road, ktorá vertikálne prechádzala univerzitným komplexom a smerovala na sever. Odbočil doprava na Booth Street East a po chvíli doľava na Upper Brook Street. Prešiel krátky úsek a potom znova odbočil doľava na vstupnú rampu nadzemnej Mancunian Way. V tejto dobe bola premávka mierna a jemný, hustý dážď zmáčal predné sklá auta. Stierač udržiaval s ľahkosťou dokonalú viditeľnosť.

Z Mancunian videl časť svojho Manchesteru kde sa narodil, a ktorý miloval viac ako ostatné. Nemohol sa príliš rozptyľovať, pretože táto cesta bola známa vysokým percentom nehodovosti.

Motor bol dosť teplý a ventilátor začal do kabíny auta fúkať vlažný vzduch.

Mancunian prešla v Dawson Street a tu McKintock odbočil doľava na Regent Road. Na kruhovom objazde pokračoval rovno na M602, ktorá v tom mieste začínala a vtedy sa už uvoľnil.

Zapol autorádio a naladil si kanál, ktorý v túto hodinu vysielal správy.

„... nevyzerá to, žeby demonštrácia študentov na Námestí Tien An Men mala skončiť. Tretí deň demonštrácii sa objavili početné výtržnosti a zásahy polície. Mnoho študentov bolo zadržaných, kým novinári sú držaní v dostatočnej vzdialenosti. Nateraz platí zákaz fotografovania a filmovania. Zdá sa, že naliehavá požiadavka demokracie nepreskočila múr neústupnosti, ktorý postavila vláda a represie sa zdajú byť jedinou odpoveďou na pokojné pochody po námestí...“

„Chudáci,“ pomyslel si McKintock, „uberá sa to naozaj zlým smerom. Chceli by trochu slobody a namiesto toho dostávajú bitku. A vojaci dostanú rozkaz biť, inak by nemali čo jesť a sú bití aj oni alebo možno aj horšie. Čína je odtiaľto ďaleko, v každom zmysle...“

V tom okamihu mu prišiel na um rozhovor s Drewom.

Veru, Drew, ktorý sčista-jasna vytiahol z klobúka tento svoj objav, ktorý urobil spoločne s farebným študentom. Ako sa volal? Nepamätal si. Na dopady si však spomenul, akoby nie. Ak na tento objav naozaj existuje komerčné uplatnenie, pre univerzitu by to bolo veľmi prospešné. Odkedy Howardova vláda rozhodla skrátiť fondy Univerzite v Manchesteri a z týchto prostriedkov financovať ďalšie dve, robil všetko možné, aby udržal univerzitu na predchádzajúcej úrovni, ale v skutočnosti to bolo nemožné. Každá aktivita predstavovala náklady a ak neboli pokryté, nemohla sa táto činnosť vykonávať. Bez diskusie. Bez odvolania. Bolo nutné vzdať sa jej. A pýcha britského univerzitného systému sa prepadala na druhú úroveň. Bolo to neslýchané, absurdné a predsa to bola pravda.

„Spravodlivosť a rovnosť“ bolo Howardovo motto a uplatňoval ho až príliš dobre, ten bastard.

Svetlá Salfordu sa kĺzali okrajom cesty a dážď pomaly ustával, iba občas na sklo dopadla osamelá kvapka.

Oproti bola väčšia premávka. Ľudia sa z práce vracali domov.

Postupne sa počet áut zmenšoval a len čo prišiel k Alder Forest a M602 prechádzala do M62, ocitol sa na otvorenom vidieku.

Nápad prenášať balíky za pomoci Drewovho vynálezu ho prenasledoval, možno podporený dokumentárnym filmom o svetovom obchode, ktorý videl pred niekoľkými dňami a ukazovali v ňom neustále preplnené dopravné trasy balíkov rôznych rozmerov. Bolo impozantné sledovať, koľko tovaru sa odosiela poštou alebo cez kuriérov. Doprava tovaru predstavovala určite obrovský biznis a vlastníť inovatívny, okamžitý, bezpečný a lacný spôsob prepravy by bolo bezpochyby výhrou. V tomto prípade bez konkurencie. Technológiu by vlastnili iba oni a tak by bol aj zisk iba na nich. Vzhľadom na rozmery záležitosti sa mu zdalo, že by si univerzita mohla pokojne udržať úroveň, na ktorú bola zvyknutá.

Iste, ako zladiť čisto administratívnu správu univerzity s výhradne obchodným riadením medzinárodných prepravcov bolo na vyriešenie. Rovnako bolo potrebné skontrolovať, či zákony umožňujú takýto zväzok, napriek tomu, že by to bolo v záujme univerzity. Čo najskôr sa bude musieť poradiť s nejakým odborníkom.

Naladil autorádio na stanicu s klasickou hudbou a započúval sa do Bacha. Passacaglia a fúga c mol bolo znamenité dielo, oveľa lepšie ako slávna Tokáta a fúga v d-mol, počúval ju s veľkým pôžitkom.

Medzitým malé mestečká popri ceste rozsvецovali tmavý vidiek North Westu. Do hudby ponorený McKintock zaregistroval iba niektoré: Risley, Westbrook, Rainhill.

Na konci skladby Passacaglia vypol rádio, aby v sebe uchoval povznesený pocit, ktorý sa doňho preniesol z tohto diela. Vznešené potešenie, ktoré prežíval ho uvádzalo do stavu milosti a cítil sa výborne. Celodenná únava ostala iba spomienkou a po tom, čo prešiel Broadgreen, diaľnica končila a vchádzal do Liverpoolu po Edge Lane Drive. Pomyslenie, že stretne Cynthiu a prežije s ňou večer a celú noc ho nabíjalo energiou. Bola to výnimočná žena. Poskytovala mu všetko, čo si muž môže želať. Potreboval ju. Bláznivo ju miloval.

Chcel ju.

7. kapitola

Drew nemohol zaspať.

Rozhovor s McKintockom ho rozrušil viac ako by čakal. Myslel si, že už je dosť odolný, aby sa nenechal ovplyvniť verbálnymi potýčkami, napriek tomu tu ležal natiahnutý na posteli a pozeral do stropu, ľahostajne počúval hlasné tikanie svojho starého mechanického budíka, ku ktorému mal zvláštny vzťah. Zaoberal sa prevažne teóriou fyziky, zameraný na udivujúce výkyvy v nezrozumiteľných a abstraktných matematických postupoch, s cieľom dokázať pred svojimi študentmi zákony, ktoré hýbu vesmírom a na nočnom stolíku mal budík s ručičkami a pružinovým naťahovaním. Budík preňho znamenal bezpečné spojenie s jednoduchými a funkčnými vecami bez náročnej technológie, ktoré budú stále fungovať možno práve vďaka zastaranej, ale ľahko pochopiteľnej a reprodukovateľnej technológii, ktorá na jeho pracovisku nemala viac uplatnenie. Cítil potrebu bezpečného prístavu, do ktorého by sa mohol uchýliť po celom dni abstraktnej teórie, a tým prístavom bol preňho budík. Tej noci však jeho tikot Drewa neupokojovalo, ale vyvolalo nepokojný chod jeho myšlienok.

Počas dňa medzi prednáškami začal pripravovať zoznam možných kolegov, ktorých chcel zapojiť do výskumu fenoménu. Bez otáľania si poznačil Nobu Kobayashiho, ktorý mal vo svojich výskumoch častíc pravdepodobne viac predpokladov na efektívne spracovanie problému. Potom dopísal Radniho Kamarandu, famózneho matematika, ktorý dokázal, že je na úrovni zložiť matematický model komplexného fyzikálneho postupu za smiešne krátky čas, než aký by na to potrebovali priemerní odborníci. Keďže jav, ktorý potrebovali preštudovať bol spojený s časopriestorovou manipuláciou látky, vysoko hodnotený fyzik relativista ako je Dieter Schultz by si prišiel tiež na svoje. Potreboval kľúčový element skupiny, niekoho, kto by bol obdarený intuíciou vidieť riešenie skryté v obrovskej kope informácií a predpokladov. Niekoho, kto by v správnu chvíľu

dokázal pochopiť pravú podstatu javu a okamžite spojiť nekoordinované časti k dispozícii a ukázal kolegom cestu.

Poznal iba jedinú osobu s takýmito vrozenými vlastnosťami, ktorá mu narobila veľké problémy. Jasmine Novaková publikovala niekoľko prác o teórii strún, v ktorých vynikala jej schopnosť intuície, ktorú ostatní nedokázali ani uhádnuť, takou krištáľovou čistotou, že sa zdalo akoby pochádzala z iného sveta. Drew vedel, že sa jej nikdy nemôže vyrovnáť a tiež vedel, že Novaková bola osoba, ktorá by ich mohla priviesť priamo k riešeniu, lenže zároveň to bola žena.

Nevedel sa vhodne správať k ženám a mal obavy, že nebude schopný pokojne a užitočne pracovať s vedkyňou takéhoto kalibru. Navyše, Novaková bola pyšná a tvrdošijná, mala nezávislého ducha, v práci s kolegami nepristupovala na kompromisy. Svoju cestu považovala za jedinú správnu a možnú, v prípade konfliktu bola schopná všetko pustiť k vode bez ohľadu na následky. Skrátka, bola to žena s ťažkou povahou a on nevedel ako by ju ovládal, napriek tomu ju potreboval. Rezignovane ju napísal na koniec zoznamu, posledné meno nepočetnej skupiny vedcov, ktorá sa pokúsi odhaliť zákony ovládajúce fyzikálne javy takého rozsahu, že zmenia beh ľudských dejín, ak by sa jej podarilo ich pochopiť.

Rozmýšľal nad Kobayashim a fyzikou častíc. Koniec koncov, pokus, ktorý sa podaril Marronovi nevyužíval veľa energie, všetko sa zmestilo na laboratórny stôl, pozostával z generátora s výkonom niekoľko tisíc voltov, z páru nízkonapäťových zdrojov, elektród, doštičiek, solenoidu, rôznych prístrojov na nastavenie a riadiaceho počítača. Nezdalo sa, že by na dosiahnutie účinku bolo potrebné bohviečo, ale Drew si hovoril, že sa musia dostať k riešeniu čo najskôr, takže aby ušetril čas, potreboval mať pri sebe tých najlepších vedcov.

„Čo najskôr...“ zopakoval si Drew. Lenže načo? Aby mohol McKintock robiť medzinárodného doručovateľa a financovať tak univerzitu? Zdalo sa, že toto by bol koniec jeho objavu, rozmýšľal zúfalo. Takto to predsa nemohlo skončiť, nechcel tomu uveriť. Rozhodne by univerzita mohla mať exkluzívu na používanie systému za účelom vykonávania prepravy tovaru, kým všetky ostatné aplikácie by sa museli dať k dispozícii všetkým. Inak to nejde v prípade takého dôležitého objavu.

Prepravovať ľudí formou známou ako „teleportovanie“, ktoré sa často objavuje vo vedecko-fantastickej literatúre, bude oveľa revolučnejšie ako obyčajný prenos predmetov. Umožnilo by priamu a bezprostrednú interakciu medzi ľuďmi na veľkú vzdialenosť. Napríklad pracovné porady by mohli byť zvolané aj niekoľko minút pred začiatkom a mohli by sa ich zúčastniť aj osoby z rôznych kútov sveta a po jej ukončení by sa vrátili späť k svojej práci.

Chorý človek by mohol byť liečený najlepšími odborníkmi nezávisle na mieste ich bežného pracoviska a bez obvyklej časovej a finančnej náročnosti.

Pracovisko alebo kancelára by mohla byť vďaka tomuto spôsobu prenosu kdekoľvek. Otec by mohol pracovať v Sydney, mama v Toronte, syn by študoval v Dallase a všetci by išli spoločne na večeru do Benátok.

Radikálne by sa zmenil spôsob života s takým sociálnym dopadom, že ostal v rozpakoch. Je správne dať ľuďom do rúk taký nástroj? Ako ho využijú? Na vojny? Ako by sa viedli? Vydesilo ho aj pomyslenie.

Na druhej strane, keby sa spôsob prenosu naozaj dal k dispozícii každému, stal by sa odstrašujúcim prostriedkom voči nedemokratickým rozmarom jednotlivcov. Zem by našla svoju novú rovnováhu a nový pokoj, človek by bol slobodnejší v myšlienkach a pokroku.

„Je to utópia!“ povedal si Drew. „Ako môžem veriť tomu, že práve vďaka tomuto objavu sa človek môže stať lepším? Nikdy v ľudskej histórii to tak nefungovalo, nezávisle na pozitívach nástrojov, ktoré dostal k dispozícii.“

Nedalo sa nič robiť, vedel, že má v rukách niečo extrémne prevratné, ale namiesto toho, aby bol nadšený a vychutnával si vopred slávu, ktorej by sa mu dostalo, bol plný bezútešnosti a horkosti. Nový objav by mohol ľudstvu priniesť skazu a on, Drew, by bol v historických análoch uvedený zodpovedný za všetko, čo by sa spustilo.

Ale, ale... bolo tiež pravdou, že napriek jeho chybám a bláznovstvám by ľudstvo aj tak kráčalo dopredu. Iste, ak sa nebudeme obracať za nekonečným zástupom nevinných obetí, ale evolúcia sa nedá zastaviť ani na poli technického pokroku, ani v etike. Ktovie, či by ľudské bytosti tentoraz prejavili úsudok a rešpekt voči bližnému. Veľmi tomu neveril, ale kto bol on, aby rozhodoval čo je lepšie pre ľudskú rasu. Bol vedec, ktorý narazil čírou náhodou na nečakaný a výnimočný jav, či skôr, vďaka bystrosti svojho žiaka bol objavený fenomén a teraz sa chystali preštudovať ho. Vzhľadom na zhodu absolútne náhodných okolností, bez Marrona by sa možno tento objav nikdy neuskutočnil a ľudstvo by ho nemalo možnosť využívať v dobrom aj v zlom.

Musel vložiť všetky sily do svojej štúdie a vytvorenia teórie, ktorá jav vysvetlí, aby našiel svoje využitie. Dlhoval to vede, Marronovi a aj sebe. Ak ho chce McKintock použiť na financovanie univerzity, nech si poslúži. Pre Drewa bola Manchesterská univerzita všetkým, dala mu prácu na posledných tridsať rokov, prestížnu prácu po boku mnohých držiteľov Nobelovej ceny, bol to jeho domov na oveľa viac hodín denne, než koľko strávil vo svojom skutočnom domove, kolegovia a študenti ho rešpektovali. Vďaka univerzite mohol spolupracovať s inými vedcami ako bol on, spojenými s najprestížnejšími univerzitami na svete. Cítil sa zaviazaný a darovať časť vynálezu sa mu zdalo ako dobrý spôsob kompenzácie.

Strop prestával byť ponorený do tmy ako bol po celý čas, hodil pohľad na okno a zbadal, že úsvit už prepustil noc a vyžarovala na Manchester nádherné, silnejúce lúče, ako predohru k oslnivému svitaniu. Rovnaký úsvit prežívajúci postupným precitnutím z vedeckej záhady, ktorú spolu so svojimi kolegami premení na rovnako oslnivé svitanie vyššieho poznania pre ľudstvo.

Vstal bez známky ospalosti a spozoroval, že je hrozne hladný. Pripravil si bohaté raňajky a spokojne ich zjedol, pričom rozmýšľal nad tým, ktorá hodina je vhodná na to, aby obvolal kolegov, ktorých si vybral pre svoj výskum. Kobayashimu musí zatelefonovať okamžite, keďže v Osake bolo práve popoludnie. Kamaranda bol hneď po ňom, pretože pracuje v Raipure, v severovýchodnej Indii. Schultz v Heidelbergu a Novaková v Oslo boli k nemu z hľadiska časového pásma blízko, takže im zatelefonuje dopoludnia.

Obliekol sa, vyšiel v ústrety brieždeniu priamo na univerzitu a začal dobrodružstvo, ktoré ho privedie na miesta, o ktorých by nikdy ani nesníval.

8. kapitola

Cez prázdne nádvorcia a pusté chodby sa Drew dostal do svojej pracovne. Pre študentov, zamestnancov a profesorov to ešte bola skorá ranná hodina, ale nebolo to prvýkrát, čo prišiel na univerzitu tak skoro. Páčilo sa mu prežiť ten okamih, kedy obrovská univerzita vyzerala akoby spala v hmlistom ráne, ako spiaca morská obluda s obrovskou silou, ktorá sa práve prebúdz a púšťa sa do akcie. Okamžite našiel v notese Kobayashiho číslo a zavolať. Ozval sa tenký ženský hlas v japončine.

„Moshi moshi.“⁵

„Drew desu ga, Kobayashi-san onegaishimasu?“⁶ odpovedal Drew svojou chabou japončinou.

„Dobrý deň, profesor Drew,“ len čo spoznala o koho ide, okamžite sa preorientovala na angličtinu.

„Tu je Maoko. Profesor Kobayashi mi o vás rozprával. Bohužiaľ práve prednáša, ale onedlho končí. Je mi veľmi ľúto, že vám ho nemôžem hneď odovzdať, pán profesor.“

Drew si spomenul, že pri ich poslednom stretnutí na konferencii pred niekoľkými mesiacmi mu Kobayashi rozprával o svojej doktorandke Maoko Yamazaki, ktorá rýchlo napredovala a mala našliapnuté na doktorát v oveľa kratšom čase ako bolo bežné. Bolo príjemné rozprávať s takou talentovanou osobou a zároveň oceňoval dokonalú japonskú výchovu, ktorá je evidentná počas konverzácie. Dievčina bola úprimne sklamaná, že ho nemôže spojiť s Kobayashim, nebolo to predstierané, ako sa to stávalo na západe.

„Ďakujem, Maoko-san, ste láskavá“⁷. Budete taká milá a poviete mu keď sa vráti, aby mi zatelefonoval? Je to veľmi dôležité,“ poprosil ju spokojný Drew.

„Samozrejme, pán profesor. Môžete mi nechať svoje číslo... Och! Práve prišiel profesor Kobayashi! Odovzdám vám ho. Dovoľte!“

„Neuveriteľné,“ pomyslel si Drew, „Maoko vedela, že sa Kobayashi onedlho vráti, napriek tomu sa mu ospravedľovala. Na západe by jednoducho povedali: „Počkajte chvíľu, hneď sa vráti“. Naozaj sa máme od Japoncov čo učiť z hľadiska výchovy.“

„Drew-san, priateľu!“ Kobayashi radostne zvolal jeho meno do telefónu, „čo ťa privádza zavolať ryžožrútovi ako som ja?“

„Nazdar, Kobayashi. Potrebujem tvoju pomoc pri veľmi komplexnom výskume. Máš na mňa čas?“

„Samozrejme, Drew-san. Práve som dokončil svoju prácu na novom urýchľovači častíc v projekte pre Čibu a mám niekoľko týždňov prestávku. O čo ti presne ide?“

„Potkol som sa o jeden zvláštny jav, ktorý si vyžaduje hlbšie preskúmanie. Teraz sa objavuje iba u presne stanoveného množstva energie a rád by som pochopil mechanizmus, ktorým sa riadi. Keďže ty pracuješ denne s energiami, ktoré ma zaujímajú, myslel som, že by si si mohol vziať na starosť túto časť výskumu. Čo ty na to?“

Kobayashi bol polichotený.

„Som poctený tvojím návrhom. Veľmi rád sa pripojím. Ako by si chcel postupovať?“

„V prvom rade je potrebné, aby si prišiel do Manchesteru, aby som ti predviedol ako sa prejavuje tento fenomén a videl prístroj, ktorý ho spúšťa. Potom sa s ostatnými vedcami z výskumnej skupiny, ktorú práve zakladám, budeme snažiť popísať teóriu vysvetľujúcu mechanizmus. Súhlasíš?“

„Samozrejme, Drew-san. Kto sú ostatní?“

„Kamaranda na matematickú časť, Schultz na relativitu a ehm... Novaková na jemnú štruktúru hmoty.“

„Novaková? Jasmine Novaková?“ Kobayashi vybuchol, ale okamžite sa ovládol. „Drew-san, priateľ môj, dobre vieš, že som mal s Jasmine Novakovou nepríjemné rozhovory. Nevieť sa s ňou zhodnúť. Na poslednej konferencii v Berne sa na konci môjho výkladu postavila v publiku a vyhlásila: „Profesor Kobayashi, naozaj ste si istý tým, čo hovoríte? Vo vašej prezentácii som objavila najmenej tri, opakujem tri, základné chyby v hodnotení...“ a začala kúsok po kúsku rozoberať moju tézu s vedcami v publiku, ktorí ju počúvali ako proroka a ja som vyzeral ako nejaký začiatokník. Prosím ťa, Drew-san, priateľu, nemáš za ňu náhradu?“

Drew vedel o exploit Novakovej voči Kobayashimu, ale nie, nemal za ňu náhradu.

„Nobu-san, drahý priateľ, ty si vo svojom odbore najlepší a nikto sa ti nevyrovná. Novaková má ťažkú povahu, ale má rovnako excelentné myslenie, práve preto sa jej v tvojej práci podarilo odhaliť niekoľko bodov, ktoré považovala za základné chyby, ale na druhej strane, ak sa na to pozrieme triezvo, išlo iba o drobné detaily na dotiahnutie. Jej myseľ naozaj budeme v našom tíme potrebovať. Myslíš, že to zvládneš?“

Kobayashi sa vzdal.

„Tak dobre, Drew-san, priateľ môj. Urobím to pre teba a pre vedu. Iba ťa chcem poprosiť, či si so sebou môžem priviesť aj Maoko-san. Je veľmi šikovná a pomôže mi s Jasmine-san.“

Drew mal radosť.

„Výborne, Nobu-san. Bude mi cťou mať vo svojej skupine schopnú študentku akou je slečna Yamazaki. V priebehu niekoľkých hodín ťa budem informovať ohľadom dátumu stretnutia tu, v Manchesteri. Ďakujem ti z celého srdca.“

„To ja som ti vďačný, Drew-san. Do skorého počutia. Konnichiwa!⁸“

„Konnichiwa, Nobu-san!“

Drewovi sa ohromne uľavilo, keď dosiahol účasť Kobayashiho aj napriek ťažkostiam, o ktorých vedel, že môžu nastať, a návrh zapojiť aj kolegom navrhnutú Maoko bolo prínosom pre prijateľné vzťahy vo vnútri vedeckej skupiny.

V japonskej kultúre bola ešte stále žena oproti mužovi v podradenom postavení, preto bolo prirodzené, že Kobayashi nesympatizoval s emancipovanou Jasmine Novakovou. Maoko dá Kobayashimu pocit, že je to práve on, ktorý má v rukách kontrolu a súčasne bude efektívne prepojená s Novakovou či už po vedeckej ako aj ľudskej stránke pre pokoj všetkých a pre zdarný výsledok projektu.

Tak a teraz Kamaranda.

Telefón dlho zvonil naprázdno, potom ženský hlas odpovedal priamo po anglicky: „Prosím,“ tón hlasu bol mrzutý.

„Tu je profesor Drew z Manchesteru. Je tam profesor Kamaranda?“

„Medituje pod banyánom,“ žena bola odmeraná.

„Mohli by ste ho zavolať?“

„Teraz nie. Mám prácu.“

Drew nedočkavo prešiel do ofenzívy.

„Musím s ním naliehavo rozprávať. Choďte ho zavolať okamžite!“

Žena bez štipky záujmu začala byť ešte viac hašterivá.

„Pôjdem len čo budem môcť. Zavolajte o hodinu.“

Drew sa neovládal.

„Počuj, hlupaňa, okamžite choď zavolať Kamarandu, lebo ťa nechám vyhodiť na chodník!“

Reakcia bola svojská.

„Ty kolonialistický bastard! Tvoji rodičia tu boli masakrovať nevinných ľudí, ženy a deti, využívali ste nás až do smrti, aby ste sa obohatili a vyzerali dobre pred vašou pobehlicou kráľovnou. Ak si myslíš, že kvôli tebe zdvihnem zadok zo stoličky, tak zdochni!“ a prudko zložila.

Drew zúrilo. V ruke držal hluchý telefón, od zlosti mal chuť s ním biť po stole ako s kladivom, ale namiesto toho sa zhlboka nadýchol, zatvoril oči a hneď sa upokojil.

Dnes ráno mu chýbalo už iba natrafiť práve na vnučku obetí koloniálnej politiky! A akou peknou angličtinou rozprávala, akoby žila v Birminghame! Históriu veľmi nepoznal, ale za čias Gándhiho, keď boli jej starí rodičia pravdepodobne pod anglickou nadvládou, bol na tróne kráľ a nie kráľovná.

V každom prípade, čo mal teraz robiť? Táto sa postavila medzi neho a Kamarandu a nikdy ho nezavolá k telefónu. A on sa tak ponáhľal, dočerta!

Navyše, žena musela na displeji telefónu vidieť číslo a pochopila, že hovor prichádza z Veľkej Británie, preto odpovedala po anglicky. Teraz si musel dávať pozor, telefonovať bolo zbytočné a malo by opačný účinok.

V tom okamihu vstúpil Marron. Dohodli sa na schôdzke o ôsmej v Drewovej pracovni a mladík prišiel načas. Dostal nápad.

„Ahoj, Marron! Počuj, máš nejakého kamaráta, ktorý práve študuje v Indii, v Raipure?“

„Dobrý deň, pán profesor. Popremýšľam... No áno! Thomas Chatham si tam robí doktorát. Poznáme sa dobre. Potrebujete niečo?“

Drewovi sa vrátila nádej.

„Malú láskavosť. Mohol by si mu zatelefonovať a poprosiť ho, či by nemohol zájsť za profesorom Kamarandom? Nájde ho meditovať pod banyánom, tam chodí premýšľať o matematických otázkach, nech mu povie, aby mi čo najskôr zavolať na toto číslo.“

Marronovi sa zdala požiadavka trochu zvláštna, ale keďže poznal aký je Drew excentrický, na nič sa nepýtal. V mobile našiel kamarátovo číslo a zavolať mu z Drewovej pevnej linky.

Chatham okamžite zdvihol. Práve mu skončila posledná denná prednáška a bol šťastný, že sa môže prejsť a má príležitosť ísť za takou osobnosťou ako bol Kamaranda. Našiel ho presne pod banyánom s výrazom meditujúceho guru. Odovzdal mu odkaz a o desať minút už zvonil Drewov telefón.

„Tu je Drew.“

„Nazdar, Drew. Tu je Kamaranda. Tak rozprávaj.“ Ind bol stručný a vždy išiel priamo k veci bez zbytočných okolokov.

„Prepáč mi, že ťa vyrušujem, ale chcel by som ti ponúknuť výskum jedného mimoriadneho fyzikálneho javu. Potreboval by som tvoju špecializáciu matematických vzorcov v teórii tohto javu. Ideš do toho?“

„Kedy a kde?“

„Tu v Manchesteri len čo budeš môcť. Musím ti predviesť ako to funguje a...“

„Budem tam zajtra večer greenwichského času.“

„Výborne! Ďakujem, Radni. Dovoďenia zajtra.“

Drew sa uvoľnil. Vďaka úsiliu dvoch študentov sa dostal z problému, ktorý ani nezavinil. Boli schopní títo dvaja mládenci.

„Vďaka za spoluprácu, Marron. Poď, pozývam ťa na čaj.“

Kým kráčali po chodbe smerom k bufetu, Marron sa neudržal od zvedavosti.

„Profesor Drew, prepáčte moju dotieravosť, ale zdalo sa mi, že profesor Kamaranda bol príliš rýchly v odpovedi na ponuku, možno už práve teraz balí kufre. Ktovie prečo?“

„To netuším, Marron. Možno chce iba na chvíľu zmeniť prostredie.“

Nepovedal mu nič o tej ježibabe v telefóne. Bolo možné, že ju Kamarandovi nanútili iba preto, že je príbuzná nejakej vysoko postavenej osoby, aj keď je úplne neschopná ako spolupracovníčka. Je možné, že je s ňou matematik v permanentnom konflikte a príležitosť zmiznúť do Manchesteru mu prišla ako nečakaná záchranná vesta. Keby Marronovi vyrozprával spor so ženou, musel by vysvetľovať aj dôvody jej nenávisti a keďže študent bol čierny, Drew mal za to, že by bolo lepšie nevyťahovať na svetlo dobu kolonializmu a jeho nehanebnosti, ktoré neboli určite o nič menej vážne ako tie, ktoré boli spáchané na afrických ľuďoch odvečených do otroctva. Marron by sa mohol znepokojiť alebo dokonca sa nahnevať a to by pre ovzdušie vo vedeckej skupine nebolo veľmi prínosné. Je lepšie nechať tieto problémy pod pokrievkou.

Bufet bol vybavený všetkým potrebným na prípravu klasického anglického čaju, bolo tam niekoľko kanvíc na čaj, rôzne šálky, sporák na prevarenie vody, najbežnejšie druhy čajov vo vrecúškach, ale aj sypaných, rozličné príbory, cukor a celkom slušný výber múčnikov. Nesmelo chýbať mlieko, ktoré sa prilieva až na konci prípravy. Podľa ortodoxných milovníkov pôvodného čaju, Angličania zničili tento úžasný nápoj tým, že doňho začali liať mlieko a to možno bola pravda, ale ak to tak majú radi, tak načo sa znepokojovať? Chuť je chuť, čo by mali povedať Taliani, keď zistili, že Američania pečú pizzu na grile?

Drew dal zovrieť vodu, trochu jej odobral a nalial do kanvice, aby sa zahriala, potom ju vylial a nasypal do nej tri lyžičky čajových lístkov Darjeeling, ktorý mal najradšej, podľa tradície po jednej lyžičke na každú šálku a jednu pre kanvicu. Pridal vriacu vodu a nechal štyri minúty lúhovať, čo bol potrebný čas na to, aby dosiahol podľa neho ideálnu koncentráciu.

„Ešte jedna vec, pán profesor,“ pokračoval Marron, „ako budú zaplatení vedci, ktorých pozývate? Napríklad, profesor Kamaranda hneď prijal pozvanie a zajtra bude tu. Kto zaplatí cestovné, diéty, profesionálnu prácu?“

„Manchesterská univerzita má každoročnú dohodu s mnohými univerzitami, prostredníctvom ktorej sa vedci presúvajú medzi univerzitami, ktoré ju podpísali a sú odmeňovaní z domovskej univerzity, výdavky sa automaticky hradia za predpokladu, že spadajú do stanovenej kategórie. Keďže presuny osôb sú navzájom celkovo vyrovnané, každoročné výdavky nie sú narušené, ale univerzita získava z vedeckého hľadiska a to vďaka prispievaniu mozgov, ktoré má na určitý čas k dispozícii.“

„Chápem. Takže ste vybrali kolegov, ktorí pochádzajú z dohody s Manchesterskou univerzitou, pravda?“

„Presne tak, Marron. Keď som včera popoludní odniesol zoznam McKintockovi na schválenie, prvá vec, ktorú skontroloval bola práve táto. Musí mať pod kontrolou výdavky. Nezávisle na economickej stránke je z intelektuálneho a kultúrneho hľadiska pre vedcov presun určitým ziskom,

keďže priama spolupráca s kolegami z iných univerzít je často podnetná a strhujúca. Skúšanie rôznych spôsobov prístupu k problémom, konfrontovanie sa aj s často rozdielnymi pohľadmi alebo len práca v prostredí odtrhnutom od bežného nezriedka pomáha vzniknúť novým koncepciám, ktoré obohatia vedu a učencov, ktorí prežívajú túto skúsenosť.“

„O tom som presvedčený,“ Marron vzal škatuľu so zákuskami, kým Drew nalieval čaj do šálok. Sadli si k stolíku a popíjali čaj s dodržaním rituálu tak dôležitého pre Angličanov, že im poskytoval uspokojenie súvisiace s vyjadrením jedného zo základných aspektov britského ducha.

Po prestávke sa vrátili do pracovne a Drew zavolať Schultzovi. Odpovedal osobne, čo bolo dosť neobvyklé, pretože podľa toho čo vedel, tento Nemec zakaždým nechal dvíhať telefóny svojich doktorandov a telefón prevzal iba v životne dôležitých prípadoch.

„Ja?“⁹

„Tu je Drew z Manchesteru, ahoj, Dieter.“

„Och, ahoj, Lester. Ako sa darí?“

„Dobre, ďakujem. A tebe? Stále zápasíš s tvojou loďou?“ Schultz si kúpil asi pred rokom loď od ruky v dosť zlom stave a snažil sa ju opraviť, aby mohol chodiť na rybačku na riekou Neckar.

„Všetko v poriadku. Loď stále nabera vodu, myslel som si, že som opravil všetky trhliny, ale evidentne mi stále nejaká uniká. V každom prípade, teraz na to aj tak nemám čas, všetci moji doktorandi sú na pobyte v európskych observatóriách kvôli gravitačným vlnám a ostal som tu strážiť pevnosť.“

„Nešiel si s nimi?“ Drew ostal zarazený.

„Nie. Odišli s jedným kolegom, ktorý sa láskavo ponúkol,“ Schultz sa zaškľabil, „aspoň toto je oficiálna verzia. Pravdou je, že Hoffner chcel ísť na dovolenku v júni namiesto júla a na to nemal oprávnenie. Myslím, že ho manželka vydiera, evidentne má ona dovolenku v júni a očakáva, že ju manžel vezme niekam na prázdniny. Aby som mu vyšiel v ústrety, povedal som mu, že ho zaskočím v júni, ak pôjde teraz so študentmi namiesto mňa. Okamžite na to pristal. Vybral si drinu a lietanie s neskúsenými študentmi po podzemných laboratóriách, než by mal počúvať vyhrážanie manželky,“ znova sa zaškeril.

„Chápem. Nuž, Hoffner má moje sympatie,“ vzdychol si Drew, „napriek tomu, Dieter, volám ti, aby som ťa požiadal o spoluprácu na skúmaní zvláštneho javu, na ktorý sme tu prišli. Môžeš?“

Schultz sa na okamih zamyslel.

„Uvidíme... Musím prísť k vám?“

„Áno, je to nevyhnutné. Musím ti predviesť ako sa prejavuje tento fenomén a tiež prístroj, ktorý ho spôsobuje. Navyše, bol by si súčasťou vedeckej skupiny, ktorú zostavujem za týmto účelom, takže musíme pracovať všetci spolu.“

„Dobre teda. Kedy je potrebná moja prítomnosť?“

„Hm...“ Drew bol v rozpakoch, „Kamaranda priletí zajtra večer...“

„Zajtra večer?!“ skríkol ohromený Schultz. „Ako čas na rozmyslenie to nie je zlé, však Lester?“

Niekoľko sekúnd uvažoval a ozval sa: „Napokon, študenti tu nie sú a prednášky za mňa môže vziať Ebersbacher, ide mu to. Súhlas, porozprávam sa s rektorom a naplánujem si cestu do Manchesteru na pozajtra.“

„Veľmi ti ďakujem, Dieter. Nebudeš ľutovať, uvidíš.“

„V to dúfam,“ opäť sa zaškeril Schultz, „ani sa ťa nepýtam kto tam bude okrem Kamarandu. Nechám sa prekvapiť. Dovidenia, Lester!“

„Dovidenia, Dieter.“

Schultz miloval prekvapenia, ale aj riziko, ktoré predstavovala posledná osoba, ktorej teraz musel zatelefonovať: Jasmine Novaková.

Drew poslal Marrona do kopírovacej miestnosti urobiť kópie nejakých zošitov. Nechcel, aby bol pri tom, keď bude diskutovať s Nórkou a aby ho tiež nevidel ako ho táto valkýra bude tlačíť. Radšej neriskoval.

<Haló?>¹⁰ V telefóne sa ozval mužský hlas.

„Tu je Drew z Univerzity v Manchesteri. Hľadám profesorku Jasmine Novakovú.“

„Dobrý deň, pán profesor. Tu je. Hneď ju zavolám.“

„Ďakujem, dopočúť.“

Drew počul v pozadí nejaké vety v nórčine a potom odovzdanie telefónu.

„Novaková.“

V tomto chladnom hlase ako ľady na Južnom polárnom kruhu bol nordický prízvuk iba detail.

„Tu je profesor Drew z uni...“

„...z Univerzity v Manchesteri, viem. Povedal mi to môj spolupracovník, nemyslíte?“

Drew si pomyslel, že to začína dobre. Snažil sa predstaviť svoje najlepšie savoir-faire. „Ďakujem za váš čas, ktorý mi venujete. Volám vám vo veľmi dôležitej veci, ktorú môžete vyriešiť iba vy. Náhodou sme objavili úplne neobvyklý fyzikálny jav, ktorého zložitosť si vyžaduje najlepšie mozgy, aby sa mohol preskúmať a vyjadriť. Preto som si dovolil obrátiť sa na vás s nádejou, že by ste mohli byť súčasťou vedeckej skupiny, ktorú zostavujem za týmto účelom. Vaše schopnosti predpokladu a syntézy sú známe na celom svete a...“

„Aký jav?“ Novaková nereagovala na Drewove lichôtky a ostala ľadová ako predtým. Prejavila záujem o účinky a to už znamenalo pokrok.

„Je mi ľúto, profesorka Novaková, ale som nútený udržiavať tajomstvo a nemôžem o tom hovoriť po telefóne. Všetky informácie sú k dispozícii výhradne členom vedeckej skupiny. Pevne dúfam, že sa k nám pridáte,“ Drew sa veľmi snažil. Bol rad na Novakovej.

„Kto sú členovia skupiny?“

Drew sa na túto otázku pripravil, ale jednako sa zachvel.

„Kamaranda, Schultz a...“ zaváhal, „... Kobayashi,“ dokončil na jeden výdych.

„Kobayashi?“ zopakovala Novaková. „Kobayashi? Ha, ha, ha!“ vybuchla do smiechu. „Výborná voľba, profesor Drew! To bude radosť usmerniť toho neschopného nafúkaného šovinistu!“

Drew bol zdesený. Nikdy by nečakal takúto reakciu. Nóрка vybuchovala do smiechu iba pri pomyslení, že bude mať v pazúroch Kobayashiho. Bláznivé. Táto žena musela mať u mužov obrovské nevyriešené účty, keď sa takto správala. Nech už to bolo akokoľvek, vlastne súhlasila s účasťou a to bol výsledok, ktorý Drew ani nedúfal, že tak ľahko dosiahne. Bol si vedomý toho, že vkladá chudáka Kobayashiho do rúk Novakovej, ale vedel, že Maoko bude robiť prostredníka a tak sa veci hádam nevyvinú až tak zle. Napokon, všetko to boli vedci v procese skúmania komplexného problému a výskum bol na prvom mieste.

„Mohli by ste byť v Manchesteri už pozajtra?“ opýtal sa Drew a tváril sa, že prehliadol Novakovej bujarý výbuch.

Po krátkej odmlke Nóрка odpovedala takmer so sympatiou: „Myslím, že áno. Prenesiem svoje úlohy na kolegov. Som zvedavá, o akom jave to rozprávame,“ a znova sa vrátila k ľadovému hlasu, „dúfam, že ide naozaj o niečo nevídané a nie o nejakú frašku ako v iných prípadoch fingovaných objavov.“

Drew sa znova zachvel, ale nenechal sa vyviesť z rovnováhy.

„Nebudete ľutovať, profesorka Novaková. Som vám hlboko zviazaný za to, že ste prijali moju ponuku. Budem sa na vás tešiť. Ešte raz ďakujem a do skorého videnia.“

„Dovidenia,“ pozdravila neslano.

Drew bol v siedmom nebi. Podarilo sa mu zostaviť tím a onedlho začnú pracovať na jave.

Zavolať Kobayashimu, aby ho informoval o dátume stretnutia. Aj keď bol termín za krátky čas, Japonec sa prispôbil a potvrdil svoju účasť na dohodnutý termín.

Marron sa vrátil s skopírovaným zošitom a Drew ho oboznámil s dohodami, ktoré dojednal s vedcami novej vedeckej skupiny.

„Pán profesor,“ podotkol študent, „rozmyšľal som, že keď budeme prezentovať účinok kolegom, profesorka Bryceová by nemala byť vo svojej pracovni a my musíme mať možnosť bez

jej vedomia získať všetok materiál, ktorý premiestnime, inak bude zle.“ Robila mu starosti scéna Bryceovej v rektorovej pracovni.

„Máš pravdu, Marron,“ pripustil Drew. „Máme dve možnosti, buď sa dohodneme s McKintockom, informujeme ho, že prebehne experiment a požiadame ho o podporu alebo urobíme pokus keď Bryceová nebude v pracovni. V takom prípade musíme aj tak požiadať od rektora kľúče od jej pracovne,“ premýšľal chvíľu a potom prišiel k záveru: „Porozprávame sa s McKintockom. Nech rozhodne on.“

„Žartuješ?“ vybuchol McKintock, „Bryceová mi už tak dáva zabráť, aj bez tejto novinky. Musíme ju o tom informovať, nevidím inú možnosť. Okrem toho, keby si chcel robiť pokus na prenose živého zvieráťa, biológ sa nám zíde.“

Na to Drew nepomyslel, ale rektor mal z toho hľadiska pravdu.

„Myslíš, že by bola ochotná prísť teraz na stretnutie?“ opýtal sa Drew.

Ako odpoveď McKintock zavolať svojej sekretárke.

„Pani Wattsová, kde sa práve nachádza profesorka Bryceová?“ Niekoľko sekúnd počúval odpoveď a potom odvetil: „Veľmi dobre. Ďakujem. Mohli by ste mi ju poslať okamžite do mojej pracovne? Výborne. Ešte raz ďakujem.“

Slečna Wattsová bola príkladom efektivity. Inteligentná, intuitívna a pohotová, bola rektorovou výkonnou rukou a on si ju za to veľmi vážil.

„Bryceová práve prišla na prestávku. O chvíľu tu bude,“ oznámil McKintock.

Drew si všimol, že rektor mal čierne kruhy pod očami a ospalý výraz. Musel stráviť noc so svojou priateľkou, vždy tak vyzeral na druhý deň. Drew mu trochu závidel, ale musel uznať, že sa príliš nezaoberal hľadaním ženy. Evidentne bol McKintock šikovnejší alebo mal viac šťastia.

„Vedecká skupina tu bude o pár dní, McKintock. Počítajme s tým, že sa hneď pustíme do práce,“ informoval ho Drew.

Rektor pozeral na Marrona. Pozorne si ho obzrel a prvýkrát, odkedy sa spustila táto záležitosť ho oslovil.

„Takže ty si Lesterov študent,“ spustil zamyslený. „Tento tu...“ zo žartu ukázal na Drewa, „...hovorí, že to ty si sa postaral o objav na prístroji. Je to tak?“

Marron bol zmätený a v úžase pred najvyšším zástupcom univerzity.

„Hm, áno, pane. Tak sa to stalo. Vďaka jedinečným vlastnostiam zariadenia, ktoré zostrojil profesor Drew a sérii šťastných okolností som mal tú česť pozorovať demonštráciu úkazu. Teraz ho musíme preštudovať a s vedeckou skupinou, ktorú zostavil profesor...“

V tom okamihu profesorka Bryceová rozrazila dvere a vstúpila rýchlym krokom, so šálkou čaju v ruke a bez jediného slova uchopila stoličku a udrela ňou z celej sily o zem vedľa pracovného stola. Posadila sa a pozrela ohnivými očami na rektora.

„Čo je?“ vybuchla arogantne.

McKintock bol zvyknutý na provokatívne správanie tejto ženy a už si z toho nič nerobil.

„Veľavážená profesorka Bryceová, Megan...“ snažil sa ju obmäkčiť tým, že ju oslovil menom, ale ako odpoveď iba prižmúrila pravé oko a spustila nadol kútiky úst, hodila šálku na dosku písacieho stola tak, že horúci čaj vystrekol na rektorove poznámky a na malú antickú amforu, ktorú mal na stole ako ozdobu, prekrížila si ruky a pozrela naňho ešte vražednejším pohľadom.

„Áno, Lachlan?“ ozvala sa výsmešným hlasom.

McKintock si vzdychol.

„Potrebujem tvoju pomoc pri veľmi...“

„Ak ste stratili kľúče, zavolajte zriadenca. Mám lepšie veci na práci!“

„Dočerta, Bryceová!“ vybuchol McKintock, udrel pästou do stola a tentoraz on spôsobil, že čaj profesorky vyšlechol zo šálky. Nadskočila vystrašená na stoličke. Medzitým rektor hrubo pokračoval: „Ak som pre vás poslal je to preto, lebo vás potrebujem, inak by som sa pokojne zaobišiel aj bez toho, aby ste sa mi motali popod nohy, jasne?!“

Profesorka zbledla ako papier a sledovala ho napätá bez jediného pohybu.

McKintock sa znova ozval už pokojnejší: „Profesor Drew už vie o čo ide. Toto je študent fyziky, Joshua Marron.“

Bryceová žmurkla očami smerom k študentovi a ohromená sa znova obrátila na rektora. Ten pokračoval.

„Objavili nový, revolučný fyzikálny jav a chystajú sa ho preštudovať s vedeckou skupinou, zloženou z najlepších vedcov, ktorí existujú a Drew ich vybral. Keďže sa výskum dotýka aj biologických foriem, ste najvhodnejšia osoba na túto úlohu. Idete do toho s nami?“ uzavrel rozhodne.

Profesorka ostala na niekoľko sekúnd nehybná, potom sa uvoľnila a nadýchla sa prvýkrát, odkedy McKintock udrel päťou po stole. Od toho okamihu až doteraz ani nedýchala.

„Páni, ospravedlňujem sa za svoje správanie. Rektor, hovoríte o používaní biologických foriem? Za akým účelom?“

McKintock pozrel na Drewa, ktorý zasiahol žoviálne akoby sa nič nestalo.

„Profesorka, musím poznamenať, že ide o tajný výskum.“ Bryceová prižmurila oči. Drew pokračoval: „Sme schopní v okamihu premiestniť hmotu z jedného miesta na druhé, od seba dosť vzdialené. Tie veci, ktoré ste minule našli u seba na kresle pochádzali z nášho fyzikálneho laboratória, v ktorom sme s Marronom robili pokus s práve objaveným javom. Prepáčte nám nepríjemnú situáciu, ktorú sme spôsobili, ale nemohli sme v tom čase vedieť, kam sa hmota premiestnila.“ Bryceová na okamih vytreštila oči a potom sa znova sústredila na počúvanie.

Drew pokračoval vo vysvetľovaní:

„S vedeckou skupinou, ktorú som zostavil sa budeme snažiť vypracovať teóriu, ktorá vysvetlí objavený fenomén, takže budeme skúšať premiestniť aj živé bytosti, rastliny a zvieratá. Vaša pomoc bude dôležitá.“

„Prečo ste sa obrátili práve na mňa? Na svete je niekoľko oveľa schopnejších biológov,“ opýtala sa profesorka.

„Nástroj, ktorý spôsobuje premiestnenie má čisto náhodou nastavené miesto určenia na vaše kreslo. Zatiaľ nevieme ako zmeniť súradnice, takže v prvej fáze pokusov budeme nútení používať aj vašu pracovňu. Pomôžete nám?“

Bryceová úplne zmenila výraz. Zrazu bola veselá ako študentka počas svojho prvého pokusu v laboratóriu. Možno toto bola skutočná profesorka Megan Bryceová, vedkyňa, ktorá potrebovala výzvy, aby im mohla ísť v ústrety a odvrátila sa od monotónneho vyučovania ľahostajných a zákerných študentov.

„Samozrejme, profesor Drew!“ zvolala, „ale toto vás bude niečo stáť...“

Drew na ňu hľadel spýtavo, kým pokračovala: „Teraz už viem komu mám poslať účet z čistiarne, kde mi dali do poriadku sukňu!“ žmurkla naňho a s úsmevom vyšla z pracovne.

Traja muži ostali na okamih bez slova, potom McKintock zhrnul: „V podstate je to dobrá žena. Ak vedie takýto život, musí prežívať veľký stres. Musíme ju chápať. Tak, a teraz si myslím, že tento projekt jej prinesie spokojnosť, čo bude na prospech jej aj nášmu výskumu.“

„Amen!“ zaglosoval Drew.

„Lester, keď sme pri tom,“ pokračoval rektor, „skontroloval si, či je laboratórium s твоjim pokusom ešte stále zapečatené? Ja som ho dal oficiálne zavrieť, keď si ma o to včera požiadal.“

„To bol náš prvý krok,“ odpovedal Drew, vstal a Marron ho nasledoval.

„Uvidíme sa hneď, len čo sa dostavia všetci vedci. Ahoj, Lachlan.“

„Dovidenia, pán rektor McKintock,“ pozdravil Marron s úctou.

Na dverách laboratória boli ešte stále nalepené pečate a kvalitné mreže nahrádzali Drewov provizórny nápis z onej noci.

Profesor odstránil pečate a obaja vstúpili dovnútra, prvýkrát od objavu. Všetko bolo tak ako to zanechali. Početné fyzikálne laboratória Univerzity v Manchesteri umožňovali vykonávanie bežnej činnosti aj napriek tomu, že zapečatené nebolo k dispozícii.

Keď odchádzali, Drew znova zapečatil laboratórium pomocou nových pásov, ktoré predtým vyzdvihol na sekretariáte.

Vrátili sa do Drewovej pracovne a zvyšok dňa strávili opätovným organizovaním bodov experimentu, prípravou tabuliek a grafov a vypracovaním krátkej správy o vykonaných činnostiach a dosiahnutých výsledkoch, aby bolo možné poskytnúť členom skupiny stručný, ale výstižný prehľad o téme výskumu. Bol to slušný počiatočný bod, ale Drew tušil, že cesta pred nimi bude dlhá a plná problémov.

Nasledujúci deň Drew vykonával bežné prednášky, kým Marron ostal študovať vo svojej izbe.

Večer Kamaranda dorazil do Manchesteru. Taxi ho priviezlo priamo na miesto ubytovania, ktoré mu zabezpečila univerzita, potom zatelefonoval Drewovi, aby mu oznámil svoj príchod. Išiel na večeru a po nej do postele. Na druhý deň ráno, kým čakal na príchod ostatných vedcov, vybral sa do Sackville Park neďaleko univerzity a sadol si, aby meditoval na lavičke pri Turingovej soche¹¹. Bolo to preňho, akoby sedel pod svojim banyanom.

Kobayashi, Maoko a Schultz dorazili popoludní. Novaková sa dostavila predvečerom.

Prvé stretnutie bolo stanovené na nasledujúce ráno o deviatej hodine, v laboratóriu, kde sa robil experiment.

Dobrodružstvo sa začalo.

9. kapitola

Niektorí sa posadili na stoličky a iní na stolčky, prítomní sedeli do kruhu okolo pracovného stola, na ktorom sa zariadenie, ktoré zostrojil Drew, javilo ako anonymný prototyp nejakého experimentu elektrodynamiky. Profesor stál blízko mikrometrických nastavení a Marron sedel pri počítači.

Drew sa ozval.

„Prístroj, ktorý vidíte pred sebou je, ako sa zdá, schopný vykonať vzájomnú výmenu dvoch častí previazaného priestoru. V podstate to, čo sa nachádza v bode A si v okamihu vymení miesto s tým, čo sa nachádza v bode B.“

Pri tomto vyhlásení Schultz vytreštil oči, možno si predstavil uskutočnenie toho, čo zahliadlo jeho štúdium relativity.

Kamaranda ostal zadumaný, akoby meditoval, kým Kobayashi začal s malým úškľabkom sledovať generátor vysokého napätia a pripojenia rôznych častí zariadenia. Maoko po jeho boku sa nedôverčivo pozerala na prístroj.

Novaková chladne a bez toho, aby prejavila akúkoľvek reakciu pozorovala scénu, kým Bryceová sa rozochvene usmievala v ďalšom očakávaní.

McKintock sedel so založenými rukami a čakal.

„Teraz si predvedieme ako funguje jav. Náš bod A sa nachádza na tejto platničke,“ pokračoval Drew a ukázal na miesto, „bod B sa nachádza hore, na kresle v pracovni profesorky Bryceovej, tristo metrov odtiaľto. Nastavili sme kameru, ktorá zaberá kreslo, monitor je vedľa platničky a je pripojený ku kamere.“

Drew vzal zo škatule hranol z bieleho plastu a položil ho na platničku.

„Pozorujte hranol a zároveň monitor vedľa.“

Všetci zamerali pohľad na uvedené miesto.

Drew potichu nariadil Marronovi: „Do toho!“

Marron stlačil kláves, hranol okamžite zmizol z platničky, objavil sa vo vzduchu v poli kamery a spadol na kreslo profesorky Bryceovej.

Prítomní prudko dýchali od rozrušenia. Niektorí vstali a pribehli k platničke, aby sa ubezpečili, že hranol zmizol.

Novaková bledla a jej tvár naberala svetlejší odtieň, než bol typický pre jej nórsku sinavosť.

Kobayashi sa prestal uškľňať. Pozoroval prístroj so zvrášteným čelom, kým Maoko stála s očami vypúlenými v úžase.

Schultz sa rozžiariť. Stál vedľa pracovného stola a pozeral na monitor, akoby tam sledoval narodenie svojho prvého syna.

McKintock bol spokojný a vychutnával si finančnú návratnosť pre univerzitu, kým Kamaranda vyzeral, akoby už meditoval nad matematickým modelom toho, čoho bol práve svedkom.

„Profesorka Bryceová!“ zvolal Marron.

Všetci sa obrátili k stoličke, kde sedela profesorka.

Profesorka omdlela a opustená ležala opretá o operadlo s hlavou v záklone a rukami spustenými pozdĺž tela.

Rektor sa pred ňu postavil, chytil ju za plecia a prudko ňou zatriasol.

„Megan! Megan!“ kričal na ňu.

Bryceová nereagovala, takže McKintock jej vylepil dve poriadne zauchá a znova zakričal: „Megan! Megan!“

Žena otvorila oči, striasla sa a neisto sa natiahla. Bola bledá ako stena.

„Čo... sa stalo?“ opýtala sa.

„Omdleli ste, profesorka Bryceová,“ odvetil rektor, „ako sa cítite?“

„Lepšie, ďakujem. Trochu sa mi krúti hlava, ale to prejde. Ale horia mi líca. Nechápem,“ odvetila a masírovala si pritom tvár.

McKintock s námahou potlačil smiech, zatiaľ čo ostatní si navzájom vymieňali pobavené pohľady.

„Marron, priprav rýchlo čaj pre pani profesorku. Radím, aby si ho poriadne osladil,“ povedal Drew.

Študent prudko vyskočil do kútika s občerstvením, ktoré mali v laboratóriu a začal narábať s čajníkom.

„Profesorka Bryceová, raňajkovali ste dnes ráno? Mohlo by ísť o pokles cukru v krvi?“ opýtal sa Drew.

„Áno, raňajkovala som,“ odpovedala, „pokles cukru nespôsobil, že som odpadla, to má na svedomí prílišné vzrušenie, ktoré ma zachvátilo, keď som zbadala ako funguje pokus!“

Prítomní na ňu s úžasom hľadeli.

„Nechápete to?“ zvolala Bryceová, „pomocou takého prístroja budeme schopní odobrať vzorky na nedostupných miestach ako je morské dno, zemské jadro, vnútorné bunky živých bytostí! A to bez minimálnej námahy. Predstavte si liečenie chorôb. Nebude potrebné rozrezať človeku brucho, aby sa len približne a nekompletne odstránili rakovinové nálezy. Bude stačiť vhodne nastaviť prístroj na obrys hmoty, ktorú treba odstrániť a urobiť výmenu. Hmota sa jednoducho odstráni z tela chorého človeka bez toho, aby sa ho dotkol skalpel. Sme na začiatku novej éry na poli biológie a medicíny!“

„Profesorka, tu je váš čaj,“ Marron položil šálku, ktorú si Bryceová vzala s vďačnosťou.

„Zjedzte niečo z toho, profesorka,“ Maoko zasiahla a ponúkla jej sušienky, ktoré mala v kabelke, „sú veľmi výživné.“

„Ďakujem, slečna Yamazaki,“ ponúkla sa Bryceová. Niekoľkokrát usfkla z čaju a potom začala chrumkať sušienky. „Naozaj sú dobré! Čo obsahujú?“

„Výhradne prírodné produkty, bez farbív a bez konzervačných látok,“ nevinne vysvetlila Maoko. Vyhla sa vysvetleniu, že základom bola adzuki fazuľa, pretože vedela, že v západnom svete majú ľudia problém oceniť dezert, ktorý nie je založený na obilných múkach.

Profesorka Bryceová s chuťou jedla a úplne sa pozbierala.

Medzitým sa ostatní uvoľnili a vrátili sa na svoje miesta.

„Nepomyslel som na všetky tieto uplatnenia,“ zasiahol zamyslený McKintock, ktorý až doteraz myslel iba na prepravu tovarov, „v skutočnosti sú spôsoby využitia nesmierne. Týmto spôsobom môžeme úplne prevrátiť vedu a techniku.“

„Preto sme tu,“ obrátil sa Drew na všetkých, „musíme preštudovať tento jav a musíme byť schopní ho kontrolovať. Počas pokusov, ktoré sme spolu s Marronom urobili, sa nám podarilo zmeniť

formu a veľkosť vymenenej hmoty, ale miesto určenia, to znamená bod B, sa nikdy nezmenilo. Ktovie prečo. Zošity, ktoré sme vám dnes ráno rozdali obsahujú projekt zariadenia a detailný vzťah každej uskutočnenej výmeny s príslušnými nastavenými parametrami, mikrometrické nastavenia, použitú energiu a dosiahnutý výsledok. Teraz je potrebné preniknúť do teoretického základu javu.“

„Čo mal vykonávať tento prístroj?“ opýtal sa Kobayashi, „aký bol pôvodný účel jeho zostrojenia?“

„Chcel som vyskúšať ionizáciu plynu pri nízkej spotrebe energie,“ zaklamal Drew, aby neprezradil svoj detinský pokus uniknúť z jarma svojej sestry čo sa týka sekania trávnik. „Chápem,“ Kobayashi začal listovať v zošite.

„Tento generátor,“ ukázal na časť schémy, „skúšal si ho vymeniť a skontrolovať, či sa jav zopakuje?“

„Vôbec nie, Nobu. Nič sme neupravovali, aby sme neriskovali, že navždy stratíme možnosť vykonať úspešný pokus.“

„Veľmi dobre, Drew-san. Prvá vec, ktorú musíme urobiť je zostrojiť ešte jeden systém, rovnaký ako tento, a presvedčiť sa, či funguje.“

Drew na to nepomyslel.

Bolo jasne, že toto je prvý krok.

„Marron, urob kópiu zoznamu materiálu a zabezpeč okamžite voľne predajné komponenty. Niektoré časti boli zostrojené ručne. Toto si beriem na starosť ja,“ pozrel na svoju vedeckú skupinu.

„Čo vy na to, kolegovia?“

Schultz sa zhováral s Kamarandom. Prestal a pozrel sa na Drewa.

„Lester, zdá sa nám veľmi čudné, že sa ti podarilo dosiahnuť takýto šokujúci výsledok tak jednoduchou metódou. Rozmýšľaj trochu. Už dve storočia človek experimentuje s elektromagnetickými poľami a používa na to rôznorodé zariadenia a najnápaditejšie prístupy. Za celý ten čas je ohromujúce, že nikto neurobil takýto objav.“

„Tiež som ohromený, priatelia moji. Preto musíme pochopiť, prečo sa prejavuje a možno tak prideme na to, prečo ho doteraz nikto neobjavil.“

„Musí v tom byť extrémne pokrivenie časopriestorovej látky...“ a vrátil sa k diskusii s Kamarandom. Obaja sa premiestnili k tabuli a začali zapisovať vzorce, rýsovať grafy so šikmými osami, mazať, opravovať a prepisovať. Zvyšok laboratória pre nich prestal existovať.

„Dobre, dámy a páni,“ povedal McKintock, „pripomínam vám, že táto práca podlieha maximálnemu stupňu utajenia. Nesmiete o nej s nikým prehodiť ani slovo, za žiadnych okolností. Vráťim sa do svojej kancelárie a budem čakať na správy. Ďakujem za vašu dôležitú spoluprácu,“ a odišiel.

„Profesor Drew, skúsili ste dať vzorku do bodu B, nechať prázdny bod A a potom aktivovať prístroj?“ Jasmine Novaková sa od začiatku stretnutia ozvala prvýkrát.

„Ešte nie. Skúsime to teraz. Profesorka Bryceová, cítite sa na to, aby ste ma sprevádzali?“

„Samozrejme!“ odvetila veselo. Čaj a sušienky ju znova postavili na nohy.

Vydali sa smerom k Bryceovej pracovni, zatiaľ čo Novaková ostala v laboratóriu a prechádzala si zošit.

Keď sa ocitli v profesorkinej pracovni, Bryceová vzala z pohovky hranol z bieleho plastu a otáčala ho z každej strany, aby si ho pozorne prezrela. Zdal sa byť úplne neporušený. Medzitým Drew prišiel na to, že ešte nemá presné súradnice polohy bodu B, ale iba približný údaj, trochu nad sedadlom kresla. Nemohol teda umiestniť vzorku tak, ako by to urobil v bode A. Obzeral sa dookola a zbadal kus penového polystyrénu, ktorý trčal zo škatule s činidlami, položenej v polici pracovne. Mal dĺžku približne päťdesiat centimetrov, šírku tridsať a asi rovnakú hĺbku. Dokonale sa hodil pre toto použitie. Položil ho na kreslo zvisle tak, aby bod B spočíval v jeho vnútri.

„Ja ostanem tu, aby som zmenila polohu vzorky, ak to bude potrebné,“ povedala Bryceová.

„Súhlasím. Budeme v kontakte po telefóne. Držte sa ďalej od kresla.“

Profesorka sa usmiala a prikývla. Drew sa vrátil do laboratória.

„Takže, teraz skúsime preniesť penový polystyrén z bodu B do bodu A,“ vyhlásil.

Maoko zatvorila zošit a pristúpila k počítaču.

„Profesor, môžem?“ opýtala sa.

Drew videl, že sa Kobayashi priblížil k zariadeniu a s úsmevom sledoval mikrometrické nastavenia.

Už si prečítali celý poznámkový zošit a vedeli ako nastaviť prístroj! Drew žasol.

„Prosím!“ privolil Drew srdečne.

Maoko si sadla k počítaču, skontrolovala parametre na obrazovke a pozrela na Kobayashiho. Ten sucho pokynul hlavou. Dievčina stlačila kláves aktivácie a v okamihu sa na platničke v bode, ktorý nazvali „A“ objavila kocka so stenami približne päť centimetrov.

Novaková pozorovala všetko bez slova.

„Profesor Drew, opýtajte sa Bryceovej, či zaznamenala nejaký účinok na vzorke v okamihu výmeny,“ požiadala.

Počas experimentu bola Bryceová mimo poľa kamery, ktorá zaberala veľký blok polystyrénu, stále položeného na kresle; evidentne sa stále nachádzal v polohe, do ktorej ho umiestnil Drew.

Fyzik vzal telefón a vytočil číslo do pracovne Bryceovej. Okamžite odpovedala.

„Áno?“

„Úspešne sme vykonali výmenu približne pred tridsiatimi sekundami. Spozorovali ste niečo nezvyčajné, zvuky, vibrácie alebo niečo iné?“

„Vôbec nič. Keby ste mi to nepovedali, prisahala by som, že sa nič nestalo. Napriek tomu...“ vstúpila do zorného poľa zobrazovaného na obrazovke, uchopila polystyrén a položila ho pred lampu na písacom stole, aby ho poriadne prezrela. „...áno, v tejto výške je bod, v ktorom svetlo preniká jasnejšie. Povedala by som, že je to priestor so stranou približne päť centimetrov.“

„Výborne, ďakujem, profesorka. Počkajte okamih, prosím.“

Pozrel spýtavo na Novakovú.

„Doteraz sme robili výmenu pevnej hmoty so vzduchom,“ vložila sa do toho. „Skúsime pevnú hmotu za pevnú hmotu.“

Drew prikývol.

„Profesorka, prosím vás, položte polystyrén tak, aby bola pevná hmota určite v mieste, kde sa nachádza bod B.“

„Dobre.“

Medzitým Bryceová vzala fixu a načrtla kruh na vrch kocky vo výške bodu, z ktorého bola odobraná hmota. Položila kocku znova na kreslo, ale tentoraz ju otočila o stoosemdesiat stupňov. Bod B zodpovedal neporušenej časti vzorky.

Drew vzal zo škatuli železnú kocku so stranou päť centimetrov a položil ju na platničku.

„Pripravení,“ povedal dvom Japoncom.

Maoko aktivovala prístroj a Bryceová vzápätí zaplesala v telefóne: „Funguje to! Blok oťažel, všimla som si, ako sa kreslo zaťažilo. Počkajte okamih.“

Zdvihla blok a skonštatovala nepopierateľný nárast hmotnosti. Skúška svetlom potvrdila, že sa v polystyréne nachádza železná kocka, ktorá pochádzala z bodu A a vymenila si miesto s polystyrénom rovnakého objemu, ktorý sa objavil na platničke vo fyzikálnom laboratóriu.

Pozorovať poslednú výmenu previazaných priestorov v priamom prenose, sledovať platničku a monitor vedľa nej bola neobyčajná skúsenosť pre všetkých prítomných. Keď Maoko aktivovala prístroj, dve kocky si jednoducho vymenili miesto, akoby to bola tá najprirodzenejšia vec na svete.

„Mám dojem, že fenomén má niečo spoločné s vlastnou geometriou priestoru a vôbec neberie do úvahy čo sa v priestore nachádza,“ podotkla Novaková. Pristúpila ku Kamarandovi a Schultzovi a oboznámila ich s výsledkom posledného experimentu spolu so svojimi úvahami. Obaja sa na seba pozreli a potom Ind pokrčil pleciami a úplne zotrel tabuľu. Chvíľu uvažovali a potom sa znova pustili

písať na tabuľu s Novakovou, ktorá im občas uviedla nejaký detail do rovnice. Vznikla medzi nimi krátka diskusia, po nej väčšinou došlo k zmene rovnice a potom sa pokračovalo.

Takto prešlo niekoľko hodín.

Bryceová odišla, aby mohla prednášať niekoľko hodín. Jej študenti sa navzájom pýtali, čo sa jej mohlo stať, pretože nebola zamračená a náročná ako inokedy, ale vyzerala naplnená akousi vnútornou radosťou, o ktorej nikto nič nevedel.

Kobayashi a Maoko začali upravovať parametre a mikrometrické nastavenia na zariadení oveľa systematickejším a organizovanejším spôsobom, než to robili Drew s Marronom tej osudovej noci. Drew im dodal primeraný počet vzoriek, aby mohli skúšať a vykonať množstvo pokusov. Okolo poludnia nahnevany Kobayashi vstal a vyslovil niekoľko nadávok v japončine, potom sa oboma rukami oprel o pracovný stôl a s otvorenou nevraživosťou pozoroval zariadenie. Niečo tu nesedelo. Pred vykonaním poslednej výmeny urobili komplexné nastavenia, ktoré vychádzali z množstva poznámok a spleťtých schém, zaznamenaných na množstve hárkov, ktoré boli pekne poukladané vedľa na stole. Lenže želaný výsledok sa nedostavil.

„Prečo sa bod B nepremiestni, dofrasa?!“ zvolal Kobayashi.

Maoko mala temný výraz v tvári a vykazovala evidentné známky frustrácie. Vstala a vzala do rúk niektoré poznámky, znova ich prešla už po ktovie koľký krát a hľadala chybu.

„Žiadna chyba tu nie je, Kobayashi-san,“ vyhlásila po chvíli.

„Akoby tu bola ešte jedna polarizovaná doštička, ktorá udržiava pole previazané s pôvodnou pozíciou.“

„Žiadne ďalšie doštičky tu nie sú, Maoko-san!“ odpovedal tvrdohlavo Japonec.

„Je tu niečo, čo nevidíme, niečo nám uniká. A potom, kde by mala byť tá druhá doštička, podľa teba?“

Maoko pozrela nahor k stropu.

„Tam, profesor,“ povedala a ukázala hore.

„Drew-san!“ zvolal Kobayashi napätým hlasom.

Drew staval nejaké časti duplikátu prístroja. Dlhými krokmi pribehol k dvom Japoncom.

„Čo je, Nobu?“

„Čo je v tom strope?“

Drew naňho pozeral s otvorenými ústami.

„Vo vnútri, v strope?“ opýtal sa zmätený, „ako to myslíš, v strope?“

„Áno, v strope,“ odsekol netrpezlivý Kobayashi. Keď nevedel vyriešiť problém, býval popudlivý.

„Nejaký kov, nevieš? Veľká, široká kovová platňa?“

Drew naňho omráčene pozeral, potom náhle pochopil zmysel otázky, ktorú mu položil japonský kolega.

„Neviem, čo je v strope, ale čo je nad ním áno!“ vykrikoval Drew, „je tam laboratórium vedy o materiáloch. Ideme sa tam pozrieť.“

Nasledovaný Kobayashim a Maoko vyšiel Drew z laboratória a vybral sa k schodištiu. Otvoril dvere do druhého laboratória dokorán, takže niektorí študenti ostali ako skamenení a vybral sa smerom k miestu, ktoré sa nachádzalo nad ich prístrojom.

Presne na tom mieste bola na podlahe položená platňa z pozinkovaného plechu s hrúbkou niekoľkých milimetrov a s rozmermi približne dva krát dva metre.

„Pozrime sa!“ zvolal Kobayashi a ukázal na okraj platne.

Maoko si všimla a prikývla, pričom sa z nej vydral hlboký úľavný výdych, ktorým zo seba vypustila niekoľkohodinové napätie.

„Nechápali sme, prečo sa bod B nechce premiestniť aj keď sme robili všetko možné. Teraz je to jasné,“ vysvetlila rozjasaná, „táto platňa vytvára sekundárnu doštičku k platni s bodom A. Je

paralelná a má nulové referenčné napätie, pretože je to uzemnenie!“ ukázala na rovnaký bod ako predtým Kobayashi.

Drew sa pozrel smerom, kam ukazovala dievčina prstom a na okraji pozinkovanej platne zbadal odtokovú rúru pracovného umývadla laboratória. Kovová rúra bola pripojená k systému odpadu, ktorý niekde viedol do zeme. Pretože uzemnenie znamená pre mnohé systémy elektrického napájania nulové referenčné napätie, táto platňa zohrávala dôležitú úlohu v Drewovom experimente.

„Keby tu tá platňa nebola alebo by nebola prepojená so zemou, moje zariadenie by nikdy nevyprodukovalo jav, ktorý práve skúmame,“ poznamenal Drew, „bláznivé.“

„Toto sú tie okolnosti, ktoré pomáhajú v pokroku ľudstva, drahý priateľu,“ vyhlásil spokojný Kobayashi.

Drew sa obrátil k študentom, ktorí ich znepokojene sledovali.

„Ty!“ oslovil študenta, ktorý vyzeral šikovný, „okamžite choď zavolať svojho vyučujúceho!“

„Nemusíš sa veľmi rozohňovať, Drew. Už tu stojím hodnú chvíľu,“ flegmatický a šibalský hlas sa vynoril spoza zástupu študentov a za ním nasledoval jeho majiteľ.

„Och, hm, prepáč, Morton...“ ozval sa rozpačitý Drew, „ide o to, že tvoja platňa je základným elementom v experimente, ktorý robíme rovno pod vami. Vadilo by ti, keby si ju nechal tam kde je ešte niekoľko hodín?“

„Žiadny problém, drahý kolega,“ odpovedal Morton vážne, „pokojne pokračuj. Ale...“ pozeral naňho s úšľabkom, „...dlhujes mi pohárik!“

„S tým môžeš počítať, Morton, ďakujem.“

Kým sa vracali dole, Kobayashi niečo rozprával Maoko a potom sa obrátil na Drewa.

„Teraz musíme zostrojiť sekundárnu platňu tak, aby bola použiteľná praktickým spôsobom. Potrebujeme štvorcovú platňu so stranou o dĺžke dvadsať centimetrov a s hrúbkou jeden milimeter. Upevníme ju na nastaviteľný držiak a pre začiatok ju umiestnime desať centimetrov nad platňu s bodom A. Samozrejme ju uzemníme, aby sa správala rovnako ako platňa v laboratóriu vedy o materiáloch.“

Drew sa okamžite pustil do práce a v priebehu hodiny bola sekundárna platnička hotová.

Kobayashi ju umiestnil tak ako navrhol a potom pohľadal v škatuli so vzorkami niečo, čo by mohol položiť do bodu A. Škatuľa bola úplne prázdna, použili všetko, čo mali k dispozícii.

„Už nemáš nič, čo by sme použili, Drew?“ opýtal sa nedočkavo Kobayashi.

„Ukáž...“ Drew sa obzeral dookola a keď nenašiel nič iné, vzal plastový pohár plný priesvitných kryštálických ihlíc a podal ho Japoncovi.

„Použi toto. Nevieš čo je to, ale myslím, že nič dôležité.“

Kobayashi položil pohár na platňu v bode A a potom bez toho, aby sa dotkol akéhokoľvek nastavenia, dal pokyn Maoko.

Tá stlačila kláves aktivácie a v okamihu laboratóriom otriasol silný výbuch.

Všetci sa so zdesením vrhli na zem. Drew nevládal dýchať a utekal k dverám. Otvoril ich dokorán a vrátil sa, aby pomohol ostatným.

Novaková ležala natiahnutá na podlahe s tvárou na zemi, bola v bezvedomí. Schultz a Kamaranda práve vstávali, zadychčaní dvíhali Nóрку tak, že ju Ind chytil pod pazuchy a Nemeč za nohy a niesli ju von.

Maoko a Kobayashi už vychádzali každý po svojich a zhlboka vdychovali čerstvý vzduch.

Drew sa pozbieral celkom dobre a vrhol sa k Novakovej. Kamaranda ňou silno triasol, zatiaľ čo Schultz jej držal nohy zdvihnuté do výšky, aby pomohol krvnému obehu. Po krátkej chvíli sa žena prebrala a za pomoci kolegov sa postavila na nohy.

Medzitým sa okolo nich zbehlo množstvo ľudí.

Drew sa rýchlo vložil do toho, aby bagatelizoval príhodu a nevzbudil pozornosť ohľadom ich tajného projektu, na ktorom pracovali.

„Vybuchol jeden zdroj, nič vážneho sa nestalo. Viete ako to je, všetko je staré, nie sú peniaze na kúpu nového a potom sa stávajú takéto veci.“

Študenti a kolegovia s ostatných laboratórií súhlasne prikyvovali a keď videli, že napriek menšiemu otrasu osoby zapletené do udalosti vyzerali byť poriadku, vrátili sa k svojim úlohám.

V tom okamihu sa objavila profesorka Bryceová.

Kým sa vracala do laboratória začula vzdialený výbuch a tak sa poponáhľala.

„Čo ste to vyviedli?“ opýtala sa, keď zbadala ako vyzerajú s pokrčeným oblečením a rozstrapatenými vlasmi.

„Ešte sme na to neprišli,“ odpovedal Drew a opatrne sa obzeral okolo seba, aby sa ubezpečil, že tu neostal ešte nejaký cudzí človek, ktorý by ich mohol počuť.

Opatrne vošli do laboratória.

Pracovný stôl s experimentom bol v poriadku.

Drew obišiel miestnosť a zrazu to zbadal!

V oddychovom priestore vybuchol zásobník s vodou.

Bola to desať litrová nádoba a neostal z nej ani zdrap plastu, z ktorého bola vyrobená.

Všetko naokolo, kovové predmety boli zhrdzavené a ešte sa z nich dymilo. Stena bola čierna a na podlahe sa machule bezfarebnej tekutiny miešali s úlomkami z poškodených prístrojov.

„Čo ste to urobili?“ znova sa opýtala Bryceová.

Kamaranda, Schultz a Novaková hľadeli zvedavo na Drewa a dvoch Japoncov.

„No, dali sme do prístroja nový predmet a pokúsili sme sa premiestniť vzorku. To je všetko,“ odpovedal neisto Drew.

Maoko a Kobayashi pozerali bezvýrazne pred seba.

„Vzorku? Akú vzorku?“ opýtala sa znepokojená Bryceová.

„Hm...“ pokračoval Drew, „... v skutočnosti sa naše vzorky minuli, tak som sa poobzeral dookola a našiel som pohár plný priehľadných kryštálikov v tvare ihlíc... ako tieto tu,“ ukázal na rovnaký pohár v polici ako bol ten prvý.

Profesorka Bryceová zbledla.

„Nešťastník!“ skríkla, „to je jodid berylnatý!“

Všetci prítomní na ňu hľadeli s tupým výrazom.

„Nechápete?“ kričala ešte hlasnejšie, „jodid berylnatý je vysoko hygroskopický a prudko reaguje s vodou! Pri reakcii vzniká jodovodík, najkorozívnejšia kyselina, aká vôbec existuje! Máte šťastie, že ste ostali celí. Ako vám mohlo napadnúť nasmerovať to rovno do nádrže s vodou?“

Obaja Japonci stále mlčali, ale Drew na nich významne pozrel.

„S novou platničkou nebolo možné predvídať, kde sa bude nachádzať bod B,“ ozval sa Kobayashi nevýrazným hlasom, „toto bol úplne prvý pokus vôbec, na základe toho môžeme začať kalibrovať dimenzionálnu stupnicu, aby sa dalo nastaviť miesto určenia.“

Maoko chladne prikývla.

„Uvedomujete si, akému riziku ste nás vystavili?“ zvolala Novaková, „tá vzorka mohla skončiť v útrobach nejakého človeka!“

„No a?“ postavila sa jej Maoko, „možno vy, veľká vedkyňa, ste mali iné riešenie? Možno ste nám poskytli užitočný element na kalibráciu zariadenia? Nie! Takže sme museli robiť pokus. Riziko bolo prípustné. Tiež sme sa nachádzali v tomto laboratóriu. Problém vás, západných ľudí je, že sa na smrť pozeráte ako na niečo najhoršie čo môže existovať, kým pre nás, ľudí z Východu, je to vec cti! Zomrieť čestným spôsobom počas významného činu je pre nás najvyššia hodnota!“ skončila malá Japonka s blúčiacimi očami a stisnutými päťami.

Novaková sa chystala odpovedať, ale Drew zasiahol, aby upokojil napätú situáciu.

„Pokož, dámy. V podstate nevidím iný spôsob, ako sa to dalo urobiť bez jasnej teórie. Lenže ako sa dostal jodid berylnatý do fyzikálneho laboratória?“

Nikto neodpovedal, ale profesorka Bryceová vzala zvyšný pohár a odniesla ho so sebou. Toho rána prišla na stretnutie s dvoma pohármi, ktoré chcela neskôr odniesť do svojho laboratória kvôli nejakým rutinným pokusom, provizórne ich položila do police. Strata vedomia a ďalšie činnosti, výmena vzoriek v previazanom priestore medzi fyzikálnym laboratóriom a jej pracovňou spôsobili, že na jodid berylnatý úplne zabudla.

10. kapitola

Marron mal šťastie.

Veľkú časť materiálu na zostrojenie druhého zariadenia našiel v ostatných laboratóriách fyziky a elektronického inžinierstva. Zvyšok zaobstaral u dodávateľa neďaleko univerzity, kam sa dostal na bicykli.

Všetko sa zmestilo do jednej priemernej škatule a vážilo niekoľko kilogramov. Keďže bolo poludnie, išiel sa najesť do univerzitnej jedálne a škatuľu vzal so sebou.

Ako každý deň, obed v jedálni bol preňho príležitosťou stretnúť sa so Charlene. Len čo ho zadychčaného zbadala so škatuľou okamžite pochopila, že sa niečo deje, a že to má nejakú súvislosť s Joshuovym podivným správaním posledné dni. Tieto záhadné spôsoby, vnútorné napätie, ktoré mladý muž napriek námahe nedokázal zakryť, ju presviedčali stále viac, že jej chlapec skrýval také veľké tajomstvo a nesmel ho prezradiť ani jej.

Skúsila vyzvedieť.

„Ako sa máš?“ ozvala sa schválne ustarosteným tónom, „mám o teba starosti, Joshua. Si zamáľknutý, nerozprávaš o škole a už za mnou ani nechodíš do mojej izby!“ zlomyseľne zakončila.

„No, hm... prepáč mi, láska moja,“ snažil sa ju chlácholiť Marron, „pripravujem trochu komplikované zariadenie a veľmi som sa na to sústredil.“

„Takže na mňa nemá čas?“ odvetila urazená.

„Nie, nie!“ rýchlo ju upokojoval, „ibaže ide o veľmi delikátny pokus, ktorý...“ obozretne sa poobzeral dookola, „...robím na vlastnú päsť. Ak sa podarí, bude to pre moje štúdium znamenať veľký úspech a nikto sa mi nevyrovná!“ uzavrel šepkajúc jej do ucha.

Neklamal a ani jej neprezradil žiadnu tajnú informáciu. Svedomie mal na mieste a dúfal, že ju uspokojil.

„Aha, tak o to ide,“ Charlene odpovedala s predstieranou úľavou. Marron bol ako otvorená kniha a ona mala prirodzený inštinkt na odhalenie klamstva. Okrem toho, študovala psychológiu a zaujali ju štúdie o mikrovýrazoch tváre. Bola nimi tak nadšená, že sa pustila do samostatného štúdia všetkého, čo jej prišlo pod ruky zároveň s riadnymi kurzami na svojej fakulte. Vedela, že Marron ide v niečom veľmi veľkom a určite to nebolo to, čo sa jej snažil nahovoriť. Bolo v tom niečo viac, oveľa viac ako len možný brilantný výsledok štúdie. Niečo, kvôli čomu bol chlapec ako na ihlách a zároveň ho to burcovalo. Ak jej to nemohol alebo nechcel povedať, muselo ísť o veľmi tajnú záležitosť.

„Tak je všetko v poriadku, Joshua. Všetko je ako má byť,“ bez hanby zaklamala.

Marron si vydýchol úľavou a pokračoval v jedení presvedčený, že sa z toho vysúkal.

Charlene ho obdarila širokým úsmevom a vrátila sa k svojmu šalátu.

„Myslím, že ti pripravím poriadne prekvapenie, láska moja!“ povedala si v duchu a začala snovať plán, ako sa raz a navždy dozvedieť o čo ide.

Z duše neznášala, keď jej chlapec pred ňou niečo tajil.

11. kapitola

Marron dojedol okolo jednej, rozlúčil sa so Charlene a odišiel do laboratória.

Počas cesty sa stretol s profesorkou Bryceovou. Bola zamračená a keď sa jej snažil pozdraviť, nevšímala si ho.

Len čo prešiel dvermi uvedomil si, že sa muselo stať niečo vážne. Profesori mali špinavé a rozdrapané oblečenie a v laboratóriu vládol chaos. Vo vzduchu bolo stále cítiť štipľavý dym z kovu napadnutého kyselinou, oddychový kútik bol v dezolátnom stave a mnohé prístroje vyzerali

nezvratne poškodené. Našťastie prístroj výmeny bol neporušený vďaka skrini, ktorá ho ochránila pred výbuchom.

Všimol si zlú náladu a predovšetkým ostentatívne nepriateľstvo medzi Maoko a Novakovou, ktoré na seba zazerali ako psy.

Len čo ho zbadal vchádzať Drew, zavolať si ho.

„Spôsobili sme výbuch, Marron,“ vysvetľoval mu vážne profesor.

Drew mu porozprával, na čo prišli dnes dopoludnia a ukončil to popisáním nehody. Študent počúval s rastúcim nepokojom.

„Profesor, to znamená, že pri každej výmene, ktorú odteraz vykonáme, nemôžeme ovládať umiestnenie bodu B,“ Marron odhalil svoje obavy, „zdá sa mi, že je to príliš nebezpečné. Ako by sa to dalo urobiť?“

„Zatiaľ prerušíme pokusy. Ako vidíš,“ Drew ukázal na seba a svojich kolegov, „všetci sa potrebujeme dať do poriadku a najesť sa. Našiel si materiál?“

Marron prikývol a položil škatuľu na najbližší pracovný stôl.

„Veľmi dobre, Marron. Ty už si jedol?“

„Iste, pán profesor.“

„Výborne. Výborne. Budeš tu robiť ochranku. My sa ideme trochu upraviť.“

Zavolať ostatných: „Vážení, súhlasíte všetci s prestávkou?“

Všetci rozhodne súhlasili.

„Súhlasím. Stretneme sa tu, povedzme...“ pozrel na hodinky, „... o šesťnástej.“

Profesori odišli a Marron ostal sám.

Snažil sa trochu poupratovať, ale bolo to obrovské. Otvoril okná dokorán, aby spôsobil prievan a vyvetral zvyšný dym. Natiahol si rukavice a pomocou metly a lopatky pozbieral všetky úlomky, ktoré sa mu podarilo nájsť. Najmenšie kúsky sa pravdepodobne zaklínili do škár na nábytku a do najneprístupnejších kútov laboratória. Nedali sa vybrať, jedine že by sa všetko rozobralo a urobil sa chaos v laboratóriu. Tie kúsky budú postupne nachádzať a vyberať celé nasledujúce roky upratovačky aj študenti, ktorí sa tu budú striedať. Nikto nebude tušiť ako sa zhrdzavené kovové úlomky a rozpustený plast dostali na tie najskrytejšie miesta.

Niektoré kusy sa nakoniec ani nikdy nenájdu. Stali sa súčasťou stavby a mlčanlivým dedičstvom pokusu, o ktorom sa nesmie rozprávať, ale stal sa míľnikom vedeckého pokroku.

Keď Marron dokončil upratovanie úplne vyprázdnil pracovný stôl a handrou namočenou do čistiaceho prostriedku vyleštil povrch, potom naňho rozložil nakúpené diely do radov podľa typu. Chýbali diely, ktoré vyrábala Drew na mieru.

Z písacieho stola vzal počítač s podobnými vlastnosťami ako má ten, ktorý používajú na pokusy a premiestnil ho na čistý pracovný stôl. Potom doňho stiahol softvér z toho druhého. Dokončil inštaláciu s parametrami, ktoré napálil na disky v tú noc, keď urobili objav.

Zbadal tabuľu úplne popísanú rovnicami, grafmi a zvláštnymi náčrtmi, ktoré sa, ako predvídal, snažili predstaviť možné konfigurácie pokrivenia časopriestoru. Snažil sa udržať niť vyjadreného uvažovania, ale uvedomil si, že na to, aby to všetko pochopil ešte nie je dostatočne podkutý. Dokázal pochopiť z čoho vedci vychádzali, samozrejme išlo o všeobecnú teóriu relativity, ale vývoj mu nebol jasný. Obsahoval množstvo úprav a z toho pochopil, že tieto fenomenálne mozgy neúnavne bojovali, aby prenikli do podstaty tohto podivuhodného objavu. Rozoznával rôzne druhy písma, ktoré sa striedali náhodným spôsobom. Intuícia jedného z nich bola riešením problému, na ktorom sa zasekol niekto iný a práca na tabuli predstavovala úplne jasne ako traja profesori spojili sily, aby dosiahli jeden supermozog bez toho, aby chcel niektorý z nich prevažovať nad ostatnými.

Toto bol pravý duch skupinového výskumu a Marron bol šťastný, že bol toho súčasťou.

Ešte pozoroval tabuľu, keď sa objavili Maoko s Kobayashim. Viedli živú diskusiu v japončine, takže im vôbec nerozumel. Z tónu hlasu a gestikulácie sa dalo pochopiť, že Maoko chcela za každú cenu urobiť nejakú vec, zatiaľ čo Kobayashi sa ju od toho snažil odradiť.

Zbadali ho a prestali diskutovať.

„Och, zdravím, Marron-san,“ pozdravil ho Kobayashi, „dobre, priniesol si materiál na druhý prístroj. Môžeme sa do toho okamžite pustiť. V experimentoch budeme pokračovať potom,“ dôrazne uzavrel, pozrel pritom Maoko priamo do očí a zvýraznil slovo potom.

Dievčina sa zaškľabila a išla si pre svoj zošit, ktorý okrem iného obsahoval aj projekt zariadenia.

Marron zabezpečil rôzne druhy káblov, skrutky, matice a sortiment príslušenstva na montáž, potom na pracovný stôl položil potrebné náradie: kliešte, skrutkovače, nožnice, klieštiky a dokonca elektrickú vŕtačku na vyvŕtanie otvorov.

S Kobayashim sa pustili do dierovania základovej platne, zatiaľ čo Maoko im diktovala rozmery. Potom primontovali stojany, ktoré tvorili kosť zariadenia. Prichytili niektoré komponenty k stojanom a všetko pripojili k spojovacej skrinke upevnenej na platni. S veľkou starostlivosťou pripravili izolovaný elektrický vodič, ktorý tvoril rezonančný obvod s kondenzátorom, zložený z dvoch protistojných platní, ktorých vzdialenosť bola nastaviteľná pomocou mikrometrickej skrutky. Vzdialenosť nastavili presne na tri milimetre, rovnakú hodnotu, na ktorú bol kalibrovaný kondenzátor pôvodného zariadenia.

Po každej fáze montáže Maoko skontrolovala, či sú spojenia a nastavenia dokonale zhodné s projektom.

Položili generátor vysokého napätia na opornú dosku a pripojili ho k spojovacej skrinke a izolovanému elektrickému vodiču.

Parametre, ktoré boli upravené počas experimentu pôsobili na napätie, na prúd a na krivku od generátora, preto ich vzájomne prispôbali v počítači pomocou dátového kábla.

Kým upevňovali držiaky pre ionizačné mriežky, objavil sa Drew.

„Vidím, že ste pokročili. Chválím vás!“ podotkol Drew kým sledoval vykonanú prácu. Išiel pre škatuľu a podal ju Marronovi.

„Tu sú diely, ktoré som dnes ráno vyrobil. Ešte mi chýba platňa pre bod A a sekundárna platňa.“

Pozeral neisto na Kobayashiho.

Japonec mu opätoval pohľad s vážnym výrazom.

„Prístroj musí byť úplne rovnaký, Drew-san,“ zdôraznil, „ak bude správanie totožné s pôvodným zariadením, budeme vedieť, že výmena previazaných priestorov je vedecká realita, zopakovateľná a použiteľná, inak budeš musieť poslať do zabudnutia všetko, čo sa doteraz urobilo.“

Nórka, Ind a Nemeč už stáli pred tabuľou, všetci sústredení na jednu zvláštnu rovnicu.

Drew bol napätý, ale nemal na výber.

Podišiel k stolu na mechanickú prácu a pripravil obidve platničky.

Keď ich priniesol Kobayashimu a kolegom, zbadal, že všetko ostatné už bolo zmontované.

Maoko prevádzala Marrona presným nastavením mikrometrickej vzdialenosti¹².

„Trocha viac... ešte... nie, to je príliš!“

Japonka merala digitálnym mikrometrom priestor medzi ionizačnými mriežkami. „Späť, pomaly... ešte... pomaly... stoj! Ešte trošičku, ale len jemne... pozor... a... stop!“

Marron okamžite odtiahol ruku od mikrometrickej skrutky, aby o ňu nezavadil.

Maoko sa dvihla, nadýchla sa a znova sa naklonila nad pracovný stôl, aby zopakovala rozmer a skontrolovala, či sa zhoduje s projektom.

„Štyristotridsaťsedem mikrónov. Výborne. Utiahni skrutku.“

Marron niekoľkokrát rozovrel a zovrel ruku, aby uvoľnil stiahnuté svaly, potom sa pomaly priblížil k mikrometrickej skrutke a s maximálnou opatrnosťou pritiahol koncentrický upevňovací krúžok k skrutke. Zadržoval dych, aby neurobil rukou prudké pohyby. Šklbol sebou a pozrel na Maoko.

Japonka ani na okamih neodtrhla zrak od mikrometra.

„Dobre,“ potvrdila s prísnyim pohľadom upreným na displej nástroja.

Pozrel na Drewa.

„Podľa nášho názoru,“ pokračovala a hľadela na prikyvujúceho Kobayashiho, „toto nastavenie je pravdepodobne najkritickejšie vzhľadom na projekt. Počas generovania energie, ktorá vzniká aktiváciou výmeny, mriežky produkujú špeciálne ionizované pole, ktoré spúšťa sekundárny efekt v okolitom priestore, bod A prepája primárnu a sekundárnu platničku a akýmsi spôsobom spúšťa samotnú výmenu.“

„Počítač odovzdá generátoru vysokého napätia príkaz generovať energetický impulz s trvaním pol sekundy,“ pokračoval Kobayashi, „pozorovali sme, že zmena časového parametra má malý účinok na fungovanie. Jav má stále rovnaký účinok za podmienky, že trvá minimálne dve desatiny sekundy. Nad túto hranicu sa prejavujú zmeny vo výsledku výmeny. Máme za to, že ionizované pole mriežky dosiahne optimálnu intenzitu keď sa nastaví aspoň na minimálnu dobu, nastaví sa K22 na 1123,08 V a vzdialenosť mriežok na 437 mikróvov. Ostatné nastavenia systému menia rozmery a formu hmoty, ktorá je predmetom výmeny, zatiaľ čo u súradníc miesta určenia je potrebné experimentovať vychádzajúc z nového bodu B, ktorý sekundárna platnička premiestnila do tohto laboratória.“

„Dobre,“ prikývol zamračený Drew, „pokračujeme.“

Namontovali platničku A a A2, ako pomenovali sekundárnu platničku, potom Maoko znova skontrolovala všetky pripojenia a nastavenia.

Marron sedel pri počítači, nastavil potrebný program a vyskúšal spojenie s generátorom. Fungovalo dokonale. S otázkou v tvári sa obrátil k ostatným.

Drew bol ako na ihlách. Všetko bolo pripravené na vyskúšanie druhého stroja, ale on mal ozajstný strach, že výmena by mohla prebehnúť vo vnútri niektorej osoby. Bola by to katastrofa, tragédia pre jeho kariéru a pre budúcnosť vedy. Pravdupovediac, aj pre obeť.

Kobayashi naňho pozeral ako samuraj pozerá na svojho druha, ktorý váha vziať si život pre záchranu tí. Drew pociťoval opovrhovanie svojho priateľa, ale nedokázal s tým nič urobiť. Nemal strach iba o seba, ale o všetkých ostatných.

Maoko si založila päste na bokoch, naklonila hlavu, najedovaná pozerala skrz neho a čakala.

Marron naňho hľadel nervózne.

Drew ešte neisto váhal a nakoniec sa rozhodol.

„Dobre,“ povedal rozhodne, „vyskúšame.“

Maoko pristúpila k počítaču a pozrela významným spôsobom na Marrona. Pochopil v okamihu a okamžite vstal, dokonca cítil úľavu, že odovzdal takúto zodpovednosť.

Maoko si sadla a rýchlosťou blesku nastavila všetky potrebné parametre, potom pozrela na Drewa.

„Vzorku, prosím,“ povedala hlasom suchým ako vietor, ktorý bičuje vrchol hory Fuji.

Drew sa poobzeral naokolo, vybral malý sklenený hranol a položil ho na primárnu platničku.

Maoko hľadela na Kobayashiho, ktorý naposledy prezrel zariadenie, aby sa ubezpečil, že je všetko v poriadku a napokon prikývol.

Japonka sa priblížila prstom ku klávesu spustenia, preskočila pohľadom na vzorku a chystala sa stlačiť kláves, keď začula Novakovú vykriknúť a v okamžiku sa zastavila.

„Ani hnúť!“ kričala, utekala smerom k pracovnému stolu a za ňou Schultz a Kamaranda.

„Nezapínaj prístroj! Nehýbte sa!“ rozkázala rozrušená.

Maoko odtiahla ruku od klávesnice a nenávisťne pozrela na Novakovú.

„Pochopili sme tú vec so súradnicami,“ pokračovala Nórika, „je priamo prepojená so vzdialenosťou medzi primárnou a sekundárnou platničkou, podľa jednej matematickej funkcie, neskôr si o nej povieme, problém je v tom, že podľa nás ide aj o špecifický vzťah k Planckovej dĺžke¹³.“

Drew na ňu pozeral s úžasom.

„Čo presne máte na mysli?“

„Domnievam sa, že niektoré vaše povestné parametre značne pôsobia na súradnice cieľového miesta, ale len ak sa nastaví na veľmi presné hodnoty podľa presne určených kombinácií,“ oznámila Novaková triumfálne.

„Do dnešného dňa bol cieľový bod nastavený v pracovni profesorky Bryceovej len preto, lebo sa referenčná vzdialenosť medzi platničkou bodu A a platňou na hornom poschodí neupravovala vhodnou kombináciou parametrov. Keď ste namontovali novú, malú sekundárnu platňu experiment fungoval rovnako, ibaže zmenšením vzdialenosti medzi platničkami sa priblížil aj cieľový bod výmeny. Prišli sme na približnú funkciu, ktorá je schopná vysvetliť toto správanie. Našťastie pre všetkých, ešte ste vo vašich experimentoch nenarazili na kritické kombinácie. Existujú tri parametre, K9, K14 a R11, ktoré podľa nás tvoria triádu posuvu. Triáda premiestni bod B z čistej pozície spojenej so vzdialenosťou medzi platničkami A a B, upravená práve spomínanou funkciou, do úplne svojoľnej polohy v priestore. A ak hovorím svojoľnej, myslím tým kdekoľvek.“ Kamaranda a Schultz energicky prikyvovali.

„To znamená...“ habkal Drew.

„Chcem povedať, vážený profesor Drew, že vhodnou konfiguráciou triády môžeme bod B umiestniť kdekoľvek v známom vesmíre,“ zakončila Novaková s rozžiarenými očami a oduševneným výrazom.

Drew bol purpurový. Počas celého vysvetľovania vedkyne zadržoval dych a teraz sa mu nedostával kyslík.

Na Marrona vystúpil studený pot z toho, čo práve pochopil, kým Maoko a Kobayashi sa spokojne usmievali. Kto vie prečo.

„Planckova dĺžka vstupuje do rovnice posuvu určením uvážení pozícií bodu B,“ vysvetlil Schultz, „napríklad to znamená, že môžeme umiestniť bod B na povrch Jupitera v súradniciach 30 stupňov severnej šírky a 125 stupňov východnej dĺžky, ale nie meter dopredu, dozadu, hore alebo dole. Najbližšie alternatívne miesto určenia by mohlo byť vzdialené sto kilometrov. Uviedol som iba príklad, dávajte si dobrý pozor, pretože reálne čísla ešte len musíme zistiť, okrem toho je potrebné experimentovať s triádami.“

„Takže...“ overoval Drew.

„Takže,“ zasiahol Kamaranda, „ak má prístroj, ktorý ste práve zostrojili čo i len najmenší konštrukčný rozdiel alebo nastavenie, cieľový bod bude úplne inde, než očakávame. Namiesto zničeného zásobníka s vodou sa bod B bude nachádzať na inom mieste a konštanta premiestnenia bude proporcionálna Planckovej dĺžke, podľa funkcie, ktorú sme práve objavili.“

„Prístroj je zhodný!“ zvolala jedovato Maoko, ale Kobayashi jej položil ruku na plece, aby ju upokojil.

„Máme ionizačné mriežky na 437 mikróv gap¹⁴,“ povedal Japonec, „použitý mikrometer na kalibráciu gap má rozlíšenie jedného mikrónu, takže presná hodnota sa môže pohybovať od 436,5 do 437,4 mikróv¹⁵. Predpokladajme, že gap sa v skutočnosti rovná 436,9 mikróv. Kde sa bude nachádzať bod B?“

Novaková, Kamaranda a Schultz podišli k tabuli, zmazali časť, ktorá nebola potrebná a rozvinuli funkciu na základe reálnych poskytnutých údajov. Rovnica bola komplexná a trvalo im to niekoľko minút, potom Schultz poznačil na papier výsledok a všetci traja sa vrátili k pracovnému stolu.

„Za predpokladu, že nezapojíme triádu,“ vyhlásil Nemeč, „takže parametre ostanú tak ako sú, bod B bude približne 18,6 metrov od zásobníka vody. Smer premiestnenia ešte nevieme určiť, takže predstavte si, že máte guľu s polomerom 18,6 metrov a jeho stred tvorí zásobník. Nuž, nový bod B sa bude nachádzať v ktoromkoľvek mieste na povrchu gule.“

Drew pozeral von z okna.

Už bola tma. Po cestičkách univerzity blízko laboratória prechádzalo len málo ľudí. Na horných poschodiach už nebolo pravdepodobne nikoho a rovnako aj v okolitých miestnostiach. Lenže povrch

imaginárnej gule prechádzal aj pod zemou. Mohli by tam byť plynové rozvody? Drew myslel, že asi nie. Zmocnil sa ho sklúčujúci pocit bezmocnosti zmiešanej s rezignáciou. Zdalo sa mu, že má na hrudi balvan, ktorý mu bránil v dýchaní. Podišiel k dverám, otvoril ich a vyšiel na večerný vzduch svojho Manchesteru. Opakovane zhlboka vdychoval, kým ostatní ho pozorovali zvnútra.

Mohol požiadať McKintocka o povolenie urobiť takýto experiment? Nie, Škót by ho vysmial, že spôsobil takýto zmätok a potom ho nedokáže ovládať.

Musel na seba prevziať zodpovednosť a s ňou spojené riziká.

Vrátil sa dovnútra a obrátil sa na Schultza.

„Aký by mala polomer imaginárna guľa v prípade, že by mala ionizačná mriežka 436,5 mikróv? A pri 437,4?“

„Približne 62 kilometrov v prvom prípade a 15 v druhom.“

Už to predbežne prepočítali.

„A ak by sa gap rovnal 436,99 guľa by mala polomer niekoľko metrov, prechádzala by priamo cez naše telá,“ dodal nakoniec Schultz.

Drew na sekundu vytreštil oči, potom ho ovládla strnulosť.

Ako mohol experimentovať pri takej veľkej tolerancii?

Nemohol. A zároveň nemal na výber.

„Urobíme to,“ povedal vážnym hlasom, sklonil hlavu akoby pozeral do zeme prázdnyimi očami.

Všetci sa postavili okolo pracovného stola s druhým prístrojom. Novakovú zalial studený pot, zatiaľ čo Marron sa držal trocha bokom, akoby ho to malo nejakým spôsobom ochrániť.

Maoko znova prešla celý systém a potom rozhodne stlačila kláves.

Na mieste, kde predtým ležal sklenený hranol sa objavila hustá červená neforemná hmota a liala sa pomaly nadol z platničky.

Žblnk.

Žblnk.

Takmer všetci naokolo zbledli.

Drew sa na mieste povracal, nohy sa mu podlomili a kľakol si hneď vedľa toho, čo z neho vyšlo.

Novakovej oslabli nohy a zavesila sa na neďalekú policu, bledá v tvári ako mŕtvola.

Kamaranda a Schultz ostali ako skamenení, ale Japonci ostali úplne pokojní.

Zmätený Marron stál s vytreštenými očami a otvorenými ústami.

Po niekoľkých sekundách pozorovania červenej hmoty si niečo všimol.

Pristúpil, aby sa jej lepšie prizrel.

V tej kaši niečo bolo.

Vzal kliešte a opatrne ich zaboril do hmoty.

Chvíľu otáľal a potom stlačil konce k sebe, aby zachytil niečo pevné v čeľustiach.

Veľmi opatrne vytiahol kliešte a položil to na pracovný stôl vedľa získanej vzorky.

Ostatní sledovali jeho pohyby, akoby boli v tranze, okrem Drewa, ktorý ešte stále vyjavený kľučal na zemi.

Marron si chvíľu prezeral objekt, potom vzal sklenený pohár a naplnil ho vodou z neďalekého vodovodu.

Znova chytil predmet do klieští a bez toho, aby ho pustil, ponoril ho do vody. Niekoľkokrát ním zatriasol, aby sa očistil až voda v pohári sčervenela.

Pomaly zdvihol kliešte a vybral z pohára vyčistenú vzorku.

Tvár sa mu rozžiarila úsmevom a nahlas si vydýchol.

„Profesor!“ zvolal, „Profesor Drew!“

Drew kýval hlavou, krútil ramenami, akoby nechcel nič počuť.

„Profesor!“ znova ho oslovil Marron, „všetko je v poriadku, profesor. Poďte sa pozrieť.“

Drew sa s námahou postavil a zdráhavo sa približoval k pracovnému stolu.

To, čo zbadal, ho ohromilo.

Marron držal v kliešťoch kus červeného plastu, na ktorom bol prilepený štítok.

„To je rajčinová omáčka, ktorú používam denne do mäsa,“ vysvetlil študent. „Univerzitná jedáleň ju kupuje priamo z Talianska od jedného malovýrobcu a skladuje ju v chladiacom boxe asi dvadsať metrov na východ od nás.“

„Viete, že je veľmi dobrá?“ ukončil Marron, „je ochutená oreganom, mojou obľúbenou koreninou.“

12. kapitola

Maoko sa vracala na ubytovňu, kráčala univerzitnými uličkami, ktoré boli skúpo osvetlené lampami vo viktoriánskom štýle. Večerný vzduch bol mrazivý a po dnešnom dni aj posilňujúci.

Bola na smrť unavená, ale zároveň vzrušená z dosiahnutých výsledkov.

Neuveriteľné, ale za jediný deň sa im podarilo vyrobiť druhý funkčný prístroj a dokonca dosiahnuť koncept teórie javu. Drew vybral svoju skupinu veľmi dobre, stretnutie týchto génirov prinieslo výnimočný výsledok.

Bola šťastná, že ju Kobayashi vzal so sebou. Vedela, že bola pre výskum cenným prínosom a to ju naplňovalo hrdosťou. Po tom všetkom dokázala kalibrovať gap ionizačnej mriežky s odchýlkou sotva 0,1 mikrón a to bola zanedbateľná hodnota vzhľadom na to, že používala mikrometer s rozlíšením jeden mikrón.

Prišla až k svojim dverám v krídle, pomerne izolovanom od komplexu. Otočila kľúčom v zámke a otvorila. Urobila prvý krok dovnútra, keď začula rýchle cupitanie a náhle sa otočila.

Z tmy vyšla Novaková, ktorá sa pred ňou objavila s planúcimi očami.

„Slečna Yamazaki!“ prudko ju napadla, „ako ste si dnes dovolili takto so mnou rozprávať? Ste iba obyčajná študentka!“ impulzívne urobila krok vpred a prekročila prah izby.

„Za dlhé roky prednášania som nestretla nikoho, kto by bol taký bezočivý ako vy!“ pokračovala pohrdavo, „možno vo vašej krajine ryžozrútov ste zvyknutí správať sa navzájom ako nevychovaní, ale tu, na západe, grrrr...!“

Maoko jej položila ruku na ústa a nasilu jej ich držala zatvorené. Druhou rukou ju uchopila za pravé zápästie a súčasne sa pohľadom zabodla do Norkiných očí. Neprirodzeným spôsobom ich otvorila dokorán bez mrknutia viečkom a jej čierne zornice vyzerali, akoby sa nadmerne rozťahli vyžarujúc hypnotické fluidum, ktoré vchádzalo do Novakovej očí a postupne ju paralyzovalo.

Jednou nohou kopla do dverí, aby sa zatvorili a potom bez toho, aby prerušila očný kontakt s Nórkou jej pomaly odtiahla ruku z tváre.

Novaková ostala bez pohnutia s pootvorenými ústami a vytreštenými očami.

Maoko jej pomaly stiahla z ramena kabelku, potom ju chytila za ľavé zápästie a preložila ho cez pravé a takto prekrížené ich pevne držala jednou rukou.

Bez odvrátenia pohľadu jednou voľnou rukou prekutrala slamenú tašku, položenú na neďalekej skrinke a vybrala z nej jutový povraz. Nahmatala koniec, pridržala ho a obratne pustila na zem zvyšné kĺbko. Zľahka omotala povraz niekoľkokrát okolo jedného zápästia, potom prešla na druhé a nakoniec urobila niekoľko otočiek okolo prekrížených zápästí, aby ho upevnila dvojitém uzlom.

Novaková bola úplne nehybná.

Maoko nechala časť povrazu voľnú tak, aby ho mohla držať napnutý s Nórkiny rukami zdvihnutými vo výške pásu.

Zľahka pokľakla, aby mohla zdvihnúť druhou rukou zo zeme kĺbko a potom rýchlym pohybom očí zamierila a suverénnym pohybom ho hodila cez hrubý hák z tepaného kovu, ktorý bol zabetónovaný v strope a visela na ňom staromódna lampa.

Z kĺbka, ktoré padlo vedľa nej vybrala druhý koniec a oboma rukami začala pomaly ťahať tak, že dvíhala Novakovú za zápästia nahor.

Neprestávala postupne ťahať, kým Nóрка nemala ruky nad hlavou a nezačali sa jej naťahovať. Novaková vydala pridusený ston, ale potom zmĺkla a neprestávala sa dívať pred seba neprítomným pohľadom.

Maoko znova pomalšie, ale rozhodne potiahla. Ruky už boli natiahnuté na maximum a telo sa začínalo dvíhať. Novaková začala ticho a bez prestania stonať a čelo sa jej pokrylo potom.

Maoko ešte trocha potiahla, kým sa Nórkine nohy nedvihli do približne šesťdesiat stupňového uhla oproti podlahe. Potom konce povrazu pripevnila k držiaku na uteráky, ktorý trčal zo steny vedľa kuchynského umývadla.

Vybrala zo slamenej tašky kratší kus povrazu, zviazala Novakovej nohy v členkoch a potom sa narovнала, aby si obzrela svoje dielo.

Nórka visela zo stropu v dokonale vertikálnej polohe a iba špičkami nôh sa opierala o podlahu.

Už nestonala. Pomaly a namáhavo dýchala a celé telo už mala pokryté potom zo svalového napätia.

Blúzka sa jej vykasala zo sukne a odhalila časť spoteného brucha.

„Nevyzerá to zle,“ pochválila sa v duchu Maoko.

Zamkla vchodové dvere, vyzliekla si sako, vyzula topánky a odišla do kúpeľne. Potom si pripravila japonský čaj. S chuťou chrumkala sušienky a nakoniec sa natiahla na pohovke s románom v ruke. Bol to veľmi dlhý a namáhavý deň, cítila, že si potrebuje oddýchnuť. Lúboštné zápletky hlavnej hrdinky knihy ju preniesli do sveta fantázie, ale zároveň do sveta veľmi skutočného. Japonci sú mimoriadne vnímaví pokiaľ ide o nuansy, detaily a vyššiu úroveň introspekcie. Predovšetkým ženy neustále pozorujú a s prostredím veľmi hlboko komunikujú. Midori bola študentka literatúry, zamilovaná do mladého rybára Noboru, ktorý žil na pobreží v dedine vzdialenej sto kilometrov. Spoznali sa pred rokom v parku, keď kvitli čerešne¹⁶ a bláznivo sa do seba zamilovali. Každá jej myšlienka bola aj jeho myšlienkou, prišli na to, že si tak hlboko rozumejú, akoby boli jednou nerozdeliteľnou osobou. Noboru však pracoval veľmi tvrdo. V najhlbšej noci vyplával na more chytať s kamarátmi ryby a more bolo často rozbúrené. Jednej noci, jeden z nich prepadol cez okraj lode. Kričal v tme, ale oni ho nevideli. Hodili niekoľko záchranných kolies smerom odkiaľ sa ozýval hlas, ale každou vlnou sa hlas vzdaloval stále viac. Až nastalo ticho. Ozývalo sa iba mocné a ľahostajné špliechanie vln o bok lode a sieť, ktorá spadla do temného mora.

Si s nami, Ryuu,

si s nami.

Každú noc za tebou prídeme na čierne more
a vieme, že ty tam čakáš s tvojou silnou náručou.

Ako spenená vlna nastúpiš do člna
a po našom boku spoločne vytiahneš sieť
ako predošlé noci,
keď sme vďaka tvojim očiam a úsmevu
radostne čelili búrke.

Noboru napísal tento žalospev pre svojho strateného kamaráta a vložil ho do jedného z mnohých listov, ktoré adresoval Midori. Plakala preňho aj pre Ryuu, aj keď ho nikdy nepoznala. Noboru bol básnik, mal nežnú a citlivú dušu, ale život, ktorý žil, mu nedovoľoval vyjadriť svoj talent ako by si zaslúžil.

Aj preto plakala, ona, dcéra z dobrej rodiny s možnosťou študovať a cestovať, napriek tomu nútená skrývať svoj vzťah, pretože rodičia by nikdy nedovolili, aby sa vydala za chudobného rybára. Noboru nemal rodinu, bol opustený od narodenia a chodil z jedného sirotinca do druhého, až kým dostatočne nevyrástol, aby mohol pracovať. Dedina, v ktorej sa ocitol, žila z rybárčenia a tak jeho osudom bolo stať sa rybárom. Nemohol telefonovať, pretože Midorini rodičia by mohli odhaliť ich vzťah. Preto jej písal a posielal listy cez spolužiačku, ktorá jej ich odovzdávala a preberala listy adresované jemu.

V deň, keď sa prvýkrát stretli v parku, vrabec čvirikal v ich blízkosti, d'obal do zeme a občas na nich pozrel. Midori bola presvedčená, že vtáčik bol ich posol. Každý večer vychádzala z domu do záhrady a išla v ústrety najbližšiemu vrabcovi, rozprávala sa s ním, posielala po ňom odkazy pre

Noborua a počúvala pípanie ako správu od jej vzdialeného chlapca. V noci sa zobúdza a otvára okno pomaly, aby nenarobila hluk, nechávala sa objímať vetrom rovnakým, o ktorom si myslela, že práve v tom okamihu vial do plachiet a vlasov jej milovaného.

„Ach, Midori, Midori,“ pomyslela si Maoko, „aká si romantička. A smutná.“

Pozrela po očku na Nórkku, aby zistila ako si vedie.

Nie zle, dalo by sa povedať. Mala zatvorené oči a dýchala pravidelne, bez stonania. Prispôsobila sa polohe. Občas ľahko pohýbala špičkami nôh, aby napravila neistú rovnováhu. Bola tam už takmer pol hodiny.

„Podme, pošleme do postele túto gaijin¹⁷“ povedala pre seba, „je čas.“

Položila knihu a potichu podišla k Novakovej. Zdalo sa, akoby si to ani nevšimla.

Maoko chytila dvoma rukami napnutý povraz v mieste medzi upevnením na držiaku uterákov a uchytením na strope a potiahla ním rozhodne na vzdialenosť niekoľkých centimetrov. Nóрка otvorila oči dokorán a vydala nosový ston, hrdlo už mala chvíľu vysušené.

Asi dvadsať sekúnd ťahala za povraz a potom ho pomaly uvoľnila. Novaková nahlas vydýchla ústami a naklonila hlavu dopredu, kývala s ňou zo strany na stranu, dvíhala ju a znova nechala odkvácnuť.

Maoko pritiahla kreslo bližšie k Novakovej, odviazala povraz z držiaka a postupne ho začala uvoľňovať. Ako pomaly, postupne Novaková klesala, tlačila ju do kresla tak, aby sa posadila. Keď Maoko konečne pustila povraz, Novaková sedela v kresle so zviazanými rukami v lone, nohy mala zohnuté na boku so zviazanými členkami a hlava jej visela dozadu cez operadlo.

Maoko naliala vodu do pohára, dvíhla jej hlavu a jednou rukou jej priložila pohár k ústam, aby sa po dúškoch napila. Položila pohár, rozviazala jej členky, potom uvoľnila uzly na zápästiach a odmotala povraz, aby ju uvoľnila.

Známky po zviazaní zanechali hlboké, červené stopy. Maoko jej začala masírovať zápastia jemným otáčavým pohybom. Zo začiatku sa Nóрка sťažovala, ale potom sa upokojila, lebo cítila, ako sa jej pomaly začínajú prekrvovať ruky. Maoko pokračovala v masáži asi minútu, potom ju potiahla za ruky tak, aby sa postavila. Vzala tašku a prehodila jej ju cez plece. Kým uvoľňovala pruh, Novaková jemne položila svoju ruku na jej, tvár vyjadrovala zmes vďačnosti a vnútorných rozpakov.

Maoko jej pozrela do očí.

„Chod spať, Novaková.“

„Ja...“ snažila sa Nóрка váhavým hlasom.

„Chod spať, Novaková,“ zopakovala Maoko, stiahla ruku a otvorila jej dvere.

Novaková na chvíľu zaváhala a potom sa pomaly priblížila k prahu, položila ruku na zárubňu a ešte raz sa otočila a pozrela na Maoko.

Japonka mala v tvári nečitateľný výraz.

Nóрка sa zdráhavo otočila a neistými krokmi odchádzala k svojej izbe, ktorá bola neďaleko.

13. kapitola

„Ako si sa to nastrojil?!“ zakričala Timorina na Drewa, keď ho zbadala prichádzať domov.

Drew sa v ten večer na seba prvýkrát pozrel.

Po vyskúšaní druhého prístroja a príhode s rajčinovou omáčkou poslal všetkých preč a očistil podlahu laboratória od zvratkov. Nemohol o to požiadať nikoho iného, ani žiadnu z upratovačiek. Ako by to vysvetlil? V každom prípade by zo seba urobil zúfalca. Okrem toho, takto aspoň nikto neprišiel vyzvedať.

Nakoniec zistil, že má sako aj košeľu špinavú od žltých chuchvalcov zvratkov. Nohavice vyzerali ako neopísateľná katastrofa. Od kolien nadol boli pokryté zápachajúcou a odpornou hmotou, ktorá bola zmesou obsahu žalúdka a nečistoty z následného čistenia dlážky.

Drew nedával pozor a zašpinil sa ešte viac, toto bol výsledok. Tmavý, slušne ušitý oblek bol v zúfalom stave a jeho sestra mu to dá zožrať.

„Prechladol som. Bolo mi zle. Čo mám robiť?“ klamal, aby sa ospravedlnil.

„Naozaj?“ bola chápaná odpoveď jeho sestry, „práve som ti vyčistila druhý oblek, ten, ktorý si dnes napoludnie nechal na posteli bez toho, aby si mi to povedal!“

Drew sa zachvel. Naozaj. Dnes bol jeden oblek zapojený aj do výbuchu.

Vyčítavý tón zosilnel.

„Tento bol iba zaprášený a pokrčený. Iba, to sa povie, lebo mi to trvá hodiny, kým ich vyperiem a dokonale vyžehlím sako, nohavice, košeľu a kravatu. Ty si to zrejme neuvedomuješ, inak by si sa nedoriadil takto!“ ukázala naňho rukou.

Drew neodpovedal a odišiel priamo do kúpeľne, aby sa vyzliekol. Všetko zo seba zhodil. Bielu košeľu a spodnú bielizeň vložil do práčky. Nikdy predtým nepral, takže sa snažil zorientovať, otočil kolieskom programovania na symbol bavlny a spustil cyklus. Nohavice a sako dal do vane a sprchou z nich odstránil zvyšky zvratkov. Pustil studenú vodu, pretože vedel, že by sa inak oblečenie zrazilo. Dúfal, že postupuje správne. Nechal všetko v kúpeľni a osprchoval sa, potom odišiel do spálne a obliekol sa do pyžama. Práve vtedy ho osvietilo. Saponát! Nedal do práčky saponát. Utekal do kúpeľne, ale už bolo neskoro. Timorina tam stála, pozerala na dvierka práčky a krútila hlavou. Zdvihla sa, zhovievavo pozrela na Drewa a neprestávala krútiť hlavou.

„Chod' spať, Lester. Nechaj to na mňa,“ rezignovane zakončila.

Drew si vydýchol a vrátil sa do svojej izby.

Keby tak Timorina vedela, čo sa toho dňa skutočne odohralo v laboratóriu! Omdlievanie, výbuchy, hrôza a rozrušenie. Lenže aj triumf vedy! Rozhodujúci krok k novej ére v ľudskej histórii. Vedel, že je idealista, ale vo vnútri cítil, že sú na ceste k úspechu a tieto nehody boli zanedbateľné v porovnaní so šokujúcim výsledkom, ktorý ich očakával.

Lahol si na posteľ.

Počul, ako Timorina v kúpeľni prechádza oblek kefkou, aby ho dokonale vyčistila. Aha, tak takto sa to malo urobiť. Čo o tom on môže vedieť? Rozmýšľal o fyzike, o stratosferických výškach myšlienky, o ovládnutí mysle, o zajtrajšom stretnutí, aby sa uistili o správnosti výskumu.

Zaspal pri rozsvietenom svetle.

Snívalo sa mu, že sa ocitol v žltej miestnosti, potom hneď v červenej miestnosti a znova v žltej a po nej opäť v červenej, prechádzal impulzívne z jednej do druhej bez logických prechodov a rýchlosť sa stále zrýchľovala, bol stále rýchlejší a rýchlejší, až sa mu začala točiť hlava a zrazu prestal vidieť. V pozadí počul zvuk tečúcej vody zmiešaný s rozrušenými hlasmi, ktoré horúčkovite rozprávali, ale on nerozumel, o čom hovoria. Bol vážnom v tom víre farieb a zvukov, zmätený, neschopný rozmýšľať alebo vykonať akýkoľvek úkon a odrazu sa prebudil.

Budík rinčavo zvonil udierajúc kladivkom na svoj veľký mosadzný zvon a vďaka účinkom vibrácií mechanizmu sa pomaly premiestňoval na kraj stolíka.

Drew sa strhol prepotený, zmätený a úplne dezorientovaný. Nechápal, kde sa nachádza, rozhadzoval okolo seba rukami a lapal po dychu. Po niekoľkých sekundách začal prichádzať k sebe, zatriasol hlavou, aby si vyčistil myseľ a obzrel sa za budíkom. ten postupne dosiahol okraj nočného stolíka a chystal sa spadnúť. Včas ho zachytil a stlačil tlačidlo na umlčanie zvonenia. Niekoľko minút ostal sedieť s budíkom v lone, ešte stále ohlúpený, až potom ho položil na stolík a vstal. Bolo pol ôsmej, boli dohodnutí, že sa stretnú o deviatej, takže si v pokoji mohol dať ďalšiu sprchu, aby sa zbavil všetkého potu, naraňajkovať sa a vyraziť. Našťastie už bola Timorina v záhrade za domom a polievala svoje kvety, takže ho nevidela, keď odchádzal prednými dverami. Vyhol sa ďalšiemu pokarhaniu.

Všetci už boli v laboratóriu, vrátane McKintocka.

„Aká je situácia?“ informoval sa rektor.

Drew sa sebavedomo ozval.

„Veľkolepá, ak mám použiť eufemizmus. Včera moji kolegovia,“ a naznačil gesto veľkého objatia ostatných vedcov až po Marrona, „dokázali za jediný deň vytýčiť základnú teóriu javu, zostrojili druhý prototyp prístroja a vykonať niekoľko pokusov výmeny, korunovaných úspechom.“

McKintock prejavil úprimné prekvapenie.

„Takže, kedy bude možné použiť prístroj na praktické účely?“

„Sme vo fáze základov teórie, ktorá potrebuje zdokonalenie,“ spresnil Drew, „nemalo by trvať dlho, kým sa navrhne a zostrojí väčší prístroj.“

Schultz a Kamaranda sa na seba pozreli so zamračenými tvármi, ale McKintock si to nevšimol.

„Dobre. Ďakujem vám všetkým. Drew, idem do pracovne. Očakávam správy.“

„Hm, okamih, McKintock,“ zastavil ho Drew.

Rektor už stál na dverách a spýtavo sa obzrel.

„Počas jedného z včerajších pokusov sme náhodou, opakujem náhodou, preniesli kus fľaše s rajčinovou omáčkou z neďalekého skladu jedálne,“ vysvetľoval Drew.

„Bolo by dobré získať celú nádobu, kým si niekto niečo všimne a nezačne klásť otázky“

„To je všetko?“ opýtal sa pobavený rektor. Podišiel k internému telefónu a zavolať svojej sekretárke.

„Pani Wattsová? To som ja, dobrý deň. Boli by ste taká láskavá a priniesli by ste mi kľúče od jedálenského skladu? Pred vchod do skladu, ďakujem. Áno. Ešte raz ďakujem.“

Pozrel na študenta.

„Marron!“ po krátkom zaváhaní ho oslovil po mene.

Marron si to okamžite všimol a bol hrdý, že si rektor spomenul ako sa volá.

„Poď za mnou!“ nariadil dobrácky McKintock.

Odišli a vybrali sa k dverám do jedálenského skladu. O niekoľko minút sa dostavil zriadenec na bicykli a priniesol rektorovi kľúč, o ktorý požiadal a potom odišiel tak rýchlo, ako prišiel.

„Tu je,“ McKintock vložil kľúč do Marronovej ruky, „otvor, zober to, čo máš zobrať, starostlivo zamkni a kľúč okamžite odnes na môj sekretariát. Je to jasné?“

„Určite. Ďakujem, pán rektor McKintock.“

Rektor sa rozlúčil a odišiel pospevujúc si do svojej pracovne.

Marron vstúpil a okamžite našiel paletu s rajčinovou omáčkou. Našťastie bol k poškodenej nádobe ľahký prístup. Vybral ju a všimol si, že prenesený hranol je vo vnútri v omáčke. Vyčistil ho hygienickými vreckovkami, ktoré mal pri sebe, potom zamkol a vrátil kľúč. „Škoda tej zničenej omáčky,“ pomyslel si. Bola naozaj dobrá.

Keď sa vrátil do laboratória, pocítil dusnú atmosféru.

„Problém je tu,“ hovoril Schultz a ukazoval na tabuľu, „triáda prenosu vyzerá vyť úplne definovaná parametrami K9, K14 a R11, ale funkcia, ktorá ho riadi jasne ukazuje, že energia potrebná na výmenu sa zvyšuje treťou mocninou vzdialenosti.“

„Vidím,“ konštatoval Drew pozorujúc funkciu, „vypočítali ste nejaký praktický príklad?“

„Ja a Kamaranda sme už dve noci nespali, aby sme našli východisko z tohto správania systému, ale zatiaľ sme neboli úspešní. Momentálne na výmenu previazaného priestoru na vzdialenosť sto kilometrov potrebujeme 64 kilowattov, čo nie je až tak veľa, ale na výmenu so vzdialenosťou dvesto kilometrov ich potrebujeme 512. Energia, ktorú spotrebuje priemerný výrobný závod.“

„A na vzdialenosť 1000 kilometrov potrebujeme 64 megawattov¹⁸,“ doplnil Kamaranda, „potrebovali by sme malú elektráreň.“

„Tak preto systém vykonáva výmenu na malé vzdialenosti akoby nič, na vzdialenosť 300 metrov odtiaľ do pracovne profesorky Bryceovej sa spotrebovali... iba 2 miliwatty,“ rýchlo vypočítal Drew na tabuľi, „menej ako je potrebné na zapnutie led diódy.“

„Táto vlastnosť je fantastická pre aplikácie na krátke vzdialenosti, to znamená pre diagnostické a terapeutické účely,“ zasiahla Bryceová.

„Pravda,“ pripustil Drew, „lenže veľké vzdialenosti sú nedosiahnuteľné. A to nehovorím o skúmaní vesmíru.“

Vzdychol si a ruky mu ovisli pozdĺž tela. McKintock bude aj tak spokojný, pretože aj liečenie osôb by mohlo spustiť tok financií, ale on je fyzik a jeho kolegovia mu hneď na začiatku zavreli

dvere do celého vesmíru. Najprv vstúpil do perspektívy nepredstaviteľných výskumných ciest a teraz bol priklincovaný k zemi.

Nedokázal to stráviť. Muselo existovať ďalšie riešenie.

„Sme len na začiatku,“ vyhlásil, „ak budeme tvrdo pracovať, možno nájdeme nejaký faktor, ktorý zruší toto obmedzenie.“

„Už na tom pracujeme,“ povedala sucho Novaková.

„Bryceová si všimla, že mala toho dňa oblečenú blúzku s dlhými rukávami a manžety mala na zápästiach pevne zapnuté.

„Zvláštne,“ pomyslela si, „včera mala krátke rukávy. Je zvyknutá na chladné podnebie a marec v Anglicku by mal pre ňu znamenať teplý mesiac. Ktovie, prečo sa to zmenilo.“ Iba žena si mohla všimnúť takéto detaily.

Maoko medzitým so založenými rukami nečinne pozorovala tabuľu.

Kobayashi už po niekoľkýkrát prechádzal svoj zošit a občas prekontroloval niektorý výpočet a rozvíjal ho na papieri.

„A čo keby sme zatiaľ urobili nejaký pokus s biologickými formami?“ navrhol Marron.

Drew pozrel na profesorku Bryceovú.

„Začneme s rastlinami, zaobstarám vzorky,“ prikývla a odišla.

„Zatiaľ si pôjdem požičať presnejší nástroj ako je mikrometer. Musíme kalibrovať druhý prístroj,“ povedal Drew a vybral sa do laboratória meteorológie.

Marron začal pripravovať prvý prístroj, zatiaľ sa dvaja Japonci pustili do druhého. Kým čakali nový merací prístroj, diskutovali o technických detailoch vo svojom jazyku.

O pol hodiny Bryceová ukladala na platničku A prvého prístroja list zeleného šalátu.

Zapli prístroj a list sa objavil na mieste, kde kedysi stála nádržka s vodou. Biologička ho vzala a pod prenosným mikroskopom, ktorý si priniesla so sebou sledovala zmeny. O niekoľko minút dvihla hlavu od okuláru.

„Vyzerá byť dokonalý. Žilkovanie, stómy, bunky. Podľa toho, čo vidím sa zdá byť všetko v poriadku.“

Drew spokojne prikývol.

Skúsili to s kvetmi, hlúzami, hubou a malými bonsajmi v črepníku.

Každá vzorka sa po prenose objavila v nezmenenom stave.

Medzitým Maoko prekalibrovala gap druhého prístroja s použitím presnejšieho nástroja.

Na platničku prístroja číslo dva položili fazuľu a spustili ho. Fazuľa sa objavila asi tri metre naľavo od miesta nádržky s vodou, čo bola presná vzdialenosť medzi oboma prístrojmi.

Bryceová rýchlo preskúmala plod a vyhlásila, že je perfektný.

„Prejdeme na mäso,“ vyhlásila.

Už ho priniesla.

Z tašky s tepelnou izoláciou vytiahla nádobu s rezňami.

Marron ju nenásytne sledoval, bolo jedenásť hodín predpoludním a on už bol hladný.

Profesorka Bryceová naňho pozrela s potmehúdsnym úsmevom a podala mu prázdnu tašku, aby ju odložil. Študent pochopil vtip a žmurkol s predstieraným sklamaním.

Bryceová vzala nôž z jedálenského kútika v laboratóriu a odrezala kus rezňa s okrajom približne päť centimetrov. Hrúbka bola zhruba osem milimetrov.

Preniesli ho pomocou druhého prístroja a mikroskopická kontrola ukázala, že bol úplne v poriadku.

Marron ho ochutnal.

„Chuť je presne taká, akú som očakával. To isté konzistencia. Povedal by som, že ho prenos vôbec nezmenil.“

„Presne to by sa malo stať, pretože teória hovorí, že prístroj urobí výmenu previazaných priestorov nezávisle na ich obsahu,“ komentoval Drew.

„Čo povie, skúsime to so živočíšnou formou?“ opýtal sa Bryceovej.

Profesorka chvíľu stála zamyslená a potom sa rozhodla.

„Áno, skúsime. Mali by sme vykonať biologickú analýzu na molekulárnej úrovni na vzorkách, ktoré prešli prenosom, aby sme si boli úplne istí, ale doteraz získané výsledky potvrdzujú teóriu výmeny previazaného priestoru.

Chvíľu ešte premýšľala.

„Z hľadiska bioetiky začneme formami života bez nervového systému. Ak by sa niečo pokazilo, aspoň nebudú trpieť. Stretneme sa po obede,“ a odišla.

Drew a ostatní sa koncentrovali na teóriu v snahe nájsť riešenie na problém výkonu.

„Niečo nám uniká,“ povedal Schultz, „z toho, čo sme doteraz pochopili aktivovanie prístroja vytvorí extra dimenzionálny konektor medzi priestorovým objemom uloženým v bode A a B. Konektor sa udržiava počas Planckovho času¹⁹ a medzitým dochádza k výmene previazaných priestorov.“

„Ak ide o extradimenzionálny, tak deformujeme veľmi hustú dimenziu,“ zasiahol Kobayashi, „iba tak sa dá vysvetliť taká vysoká potreba výkonu pri zväčšovaní vzdialenosti.“

„Vyzerá to tak,“ pripustil Schultz.

„Snažme sa o zobrazenie, možno nám to pomôže,“ pridal sa Kamaranda.

Potom zmenil tón na akademický, akoby bol na prednáške medzi svojimi študentmi. „Všetci žijeme v priestore, ktorý vnímame ako trojrozmerný so známymi rozmermi dĺžkou, šírkou a výškou. Zároveň vieme, že gravitačná sila deformuje priestor a to už nám robí ťažkosti, pretože nedokážeme navrhnuť takúto situáciu. Takže použijeme klasické podobenstvo trampolíny s elastickým povrchom, trampolína predstavuje trojrozmerný priestor. Ak na trampolínu položíme predmet, zdeformuje sa pod hmotnosťou tohto predmetu. Čím bude ťažší predmet, k tým väčšej deformácii dochádza, mám na mysli k prehnutiu trampolíny. Namiesto hmotnosť tomu hovorme hmota, ktorá je nezávislá na gravitačnej sile a jednako generuje gravitačnú silu. Takto vidíme, že čím väčšia je hmota, tým väčšia je deformácia. Ak by sme na trampolínu položili druhý objekt s menšou hmotou, ako prvý, tento by sa krútil v deformácii približujúc sa k objektu s väčšou hmotou. Toto správanie definujeme ako gravitácia. V skutočnosti aj predmet menšej hmoty deformuje priestor, takže spôsobuje gravitáciu voči masívnejšiemu predmetu napriek tomu, že je menší. S použitím analógie trampolíny, ktorá je dvojrozmerná sa nám podarí pochopiť koncepciu deformácie priestoru gravitačnou silou. Táto v podstate deformuje trampolínu jedným smerom, kolmo na plochu trampolíny, ak pridáme k jej geometrii jeden rozmer. Predpokladajme, že vezmeme našu trampolínu a položíme ju na gélovú platňu, ktorá je, ako vieme, elastická, koloidná, podľa potreby deformovateľná látka. Prístroj, na ktorom robíme pokusy, existuje v trojrozmernom priestore a predstavuje našu trampolínu, zdanlivo prejde po aktivácii priamo do gélovej platne, ktorá predstavuje ďalšiu dimenziu. Kondenzuje a deformuje časť gélovej hmoty vytvorením kanálu, konektora, ktorý sa svojimi koncami pripája na trampolínu, na normálny priestor, a vymení navzájom časti priestoru, na ktoré sa pripojil. Po výmene sa konektor rozpadne a gél sa vráti do svojho pôvodného stavu.“

Kamaranda urobil po dlhom vysvetľovaní pauzu a znova pokračoval vo svojej úvahe.

„Evidentne je gél veľmi hustý, takže je potrebné veľa energie na jeho kondenzáciu. Z nejakého dôvodu, ktorý nepoznáme sa konektor prejaví iba počas Planckovho času, aj keď sprostredkovanie energie je oveľa dlhšie ako tento časový interval. Myslím, že ho držíme asi pol sekundy, však?“ opýtal sa Kobayashiho, ktorý prikývol.

„Musí existovať niečo, čo bráni konektoru, aby sa prejavil počas dlhšej doby, ako je Planckov čas. Ak by sa dosiahol dlhší impulz, čo by to znamenalo? Možno by sa výmena previazaných priestorov odohrala opätovne? Spôsobilo by to nepretržité generovanie výmeny dvoch previazaných priestorov? Z hľadiska geometrie priestoru v tom nevidím problém. Jednoducho, vypnutím prístroja by sa obidva priestory nachádzali v poslednej dosiahnutej konfigurácii. Je však rovnako možné, že ak by sa konektor prejavil počas dlhšieho času ako je Planckov čas, vznikol by paradox, ktorého

vlastnosti si v tomto okamihu neviem predstaviť a doteraz neobjavený prírodný zákon zasiahne, aby tomu zabránil.“

Všetci mlčali a rozmýšľali o uvažovaní indického matematika.

Po niekoľkých minútach odrazu Novaková vyskočila na nohy celá bledá v tvári.

„Och, Bože!“ zvolala priduseným hlasom.

Všetci sa na ňu vystrašene pozreli.

#„Žiadny paradox tu nie je,“ pokračovala pochmúrne, „naopak, ide o narušenie!“

Podišla k tabuli a zotrela jednu časť rovníc, ktoré tak namáhavo objavovali, akoby to boli čmáranice nejakého arogantného študenta. Nakreslila Kamarandovu trampolínu, viditeľnú z troch štvrtín a upravenú rúru, ktorá prechádzajúc zospodu spájala dva body trampolíny.

„Toto je konektor, ako sme si ho nazvali,“ ukázala na rúru, „práve bol generovaný a začala sa výmena. Sme v bode nula procesu. Objem priestoru A vyrazí a vstúpi do konektora. Ako a v akej forme zatiaľ nevieme. A začína sa presúvať k opačnému koncu. Súčasne objem priestoru B robí presne to isté zo svojej strany a začína sa pohybovať k opačnému koncu konektora. Prebehne Planckov časový interval a dva priestory dorazia do cieľa, vylezú z konektora a umiestnia sa na pozíciu previazaného priestoru, s ktorým si vymenili miesto. Sme v čase jedna a proces sa ukončil.“

Urobila efektnú pauzu.

„Ale medzi časom nula a časom jedna,“ povedala hlasom, ktorý naberal na intenzite, „čo sa nachádza v priestoroch, ktoré prechádzajú konektorom?“ dokončila v hysterickom výkriku.

Zdalo sa, akoby sa na okamih zastavil čas.

„Nie...“ hlesol Kamaranda so skleným pohľadom.

„Ale áno!“ zakričala ešte hlasnejšie, „Nie je tam nič!“ prehlásila zúrivo.

Drewovi sa zježili vlasy na hlave.

Kobayashi otvoril ústa a spadla mu sánka.

Schultzova tvár vyzerala ako kamenná maska, vytesaná s výrazom úplného zmätku.

Marron pozeral pred seba akoby bol nepríčetný.

Maoko, naopak, s potešením pozorovala Novakovú a na tvári mala zvláštny úsmev.

„Nič, chápete?“ pokračovala Nórika, „a možno tu končí všetka energia, ktorá vychádza z výpočtov, energia, ktorá vychádza z nášho vesmíru a mení jeho energetickú bilanciu. Je to porušenie Lavoisierovho zákona, podľa ktorého energia nevzniká a nezániká, ale sa len premieňa z jednej formy energie na druhú formu energie či na iné formy energií. A možno práve preto sa môže konektor prejaviť maximálne po dobu Planckovho časového impulzu, pretože inak by Nič pohltilo všetku energiu, ktorá ho obklopuje. Keby sme mu dali dostatok času, možno by pohltilo energiu celého vesmíru!“

V laboratóriu zavládlo hrobové ticho.

Bolo to akoby na nich padol chlad najhlbšej temnoty, akú si človek dokáže predstaviť a vykryštalizoval im mysle a vedomie.

Novaková ostala stáť pri tabuli s kriedou v ruke.

Prešla dobrá minúta bez toho, aby sa niekto pohlol, potom Kobayashi pristúpil k tabuli, vzal kriedu a urobil niekoľko výpočtov na prázdnej časti tmavo šedého povrchu.

„Nie,“ povedal nakoniec, „takto to nemôže byť. Funkcia triády presunu udáva, že výkon sa zvyšuje iba v trojrozmernej vzdialenosti, nezávisle na objeme vymeneného priestoru. Takže za predpokladu, že sa udrží konštantná hodnota tohto objemu, určí aj aké množstvo energie vloženej do pokusu absorbuje Nič v čase, keď dva priestory počas výmeny prechádzajú do svojho nového cieľa. Nevidím dôvod, prečo by malo zväčšením vzdialenosti výmeny pri rovnakom objeme Nič zväčšiť svoju kapacitu absorpcie.“

Novaková naňho hľadela vytreštenými očami a zúrivo premýšľala.

Po niekoľkých nekonečných sekundách sa viditeľne zachvela a ešte viac zbledla.

„Nie... nie... to je bláznovstvo, nemysliteľné,“ bľabotala, „to nemôže byť.“

„Čo presne, profesorka Novaková?“ opýtal sa vyplašený Kobayashi.

„Toto!“ ukázala Novaková na konektor nakreslený na tabuli.

Ostatní na ňu nechápavo hľadeli.

„Čo to nechápete?“ kričala, „deformujeme priamo Nič! Konektor vzniká z Ničoho! Je tvorený Ničím! Priestor A vchádza do Ničoho a vynorí sa v priestore B, ktorý sa objaví na mieste bodu A prechádzajúc cez Nič!“

Po tomto boli všetci prítomní úplne dezorientovaní. Bolo to akoby sa im pod nohami stratila zem. Akoby všetky istoty, všetky základy, na ktorých postavili svoje znalosti naraz niečo úplne odplavilo.

„Ale ako... ako môže niečo, čo existuje...“ odvážil sa Drew, „... niečo, čo existuje... vstúpiť do Ničoho, prestať existovať a objaviť sa z Ničoho, začať znova existovať s rovnakými počiatocnými vlastnosťami aj keď na inom mieste?“

Novaková si položila ruku na čelo a oprela sa o tabuľu. Vyzerala, akoby sa jej zatočila hlava. Maoko k nej pristúpila, vzala ju za ruku a odvieďla ju, aby sa posadila na najbližšiu stoličku. Odišla pre pohár s vodou, ktorý Nórika prijala s vďačným pohľadom.

„To je úplne filozofická otázka,“ odpovedala Novaková Drewovi tichým a pokojným hlasom, kým pila vodu.

„Či skôr, bola by to rozhodne filozofická otázka, keby sme pred sebou nemali experimentálny prejav manipulácie s Ničím. Nič neexistuje a nemôže byť ani definované, inak by ho samotná definícia zbavila statusu Ničoho. A my ním manipulujeme. Cítim, že je to tak. Nevidím iné riešenia. Zväčšením vzdialenosti výmeny sa zväčšuje aj dĺžka konektora, ktorý vzniká z Ničoho a je tvorený Ničím. Keďže evidentne Nič absorbuje maximálnu účinnosť energie, ktorá sa mu ponúkne, výsledok je, že vlastne samotný konektor pohltí všetku energiu. Zväčšením dĺžky konektora sa zvyšuje aj nadmiera potrebnej energie na jeho vytvorenie a udržanie počas Planckovho času. Konektor vykoná výmenu, to áno, ale za nedostupnú cenu vzdialeností, ktoré nie sú zanedbateľné.“

Stále vládlo ticho, ale tentoraz sa v tvárach Drewa, Schultza, Kamarandu, Marrona a Kobayashiho dal jasne prečítať obdiv Novakovej geniálnej intuície. Vedeli, že myseľ tejto ženy videla tam, kde oni nemohli dovidieť a dostala sa tam, kam sa ich mysle nemohli dostať. Zároveň ich tváre vyjadrovali zúfalstvo z porážky, o ktorej táto intuícia rozhodla, z neprekonateľných prekážok, ktoré jasne narysovala.

„Je to šialenstvo... čisté šialenstvo...“ mrmlal Schultz a kýval hlavou na znak odmietania.

Takto prešlo niekoľko minút a potom si Maoko pokojne a ľahostajne sadla na roh pracovného stola neďaleko stoličky, kde sedela Novaková. Prezrela si ju zhora nadol a priateľským tónom sa k nej prihovarila, čím ohúrila prítomných, ktorí si predtým nevedomovali pohár s vodou, ktorý jej priniesla.

„Profesorka Novaková, vaša dizertácia dokazuje, že neexistujú praktické riešenia daného problému, pretože náš vesmír je izolovaný systém a prístroj prakticky odošle energiu mimo tento systém a zmení energetickú bilanciu.“

Novaková pomaly prikývla.

„Ale ak by sme náš vesmír nepovažovali za izolovaný systém, ale za uzavretý systém²⁰, umiestnený vo vnútri väčšieho systému, nemyslíte, že by sme mohli lepšie preštudovať jeho správanie?“

Novaková hľadela na Maoko s úžasom a s vytreštenými očami.

Voči tejto hypotéze sa nikto neodvážil povedať slova.

Po chvíli však Schultz zdvihol zvrátené čelo a odišiel k tabuli s perom a papierom. Prepísal na papier všetky podstatné rovnice, potom úplne zmazal bridlicovú tabuľu.

Horlivo začal písať kriedou, začal od základných rovníc termodynamiky a nahrádzal ich koeficientmi, ktoré tvorili časti z dosiahnutých výsledkov ich teórie.

Drew a Marron v okamihu stáli pri ňom, aby mu pomohli, kým Kamaranda za ich chrptom dával pozor, či sú matematické postupy formálne správne, zadumaný Kobayashi pozoroval tabuľu, ktorá práve nadobúdala novú formu šokujúcej koncepcie vesmíru.

Nikto nezbadal, že niekoľko metrov za nimi sedela na pracovnom stole Maoko a svojou malou rukou jemne prechádzala a hladila Novakovej plavé vlasy.

14. kapitola

O druhej popoludní profesorka Bryceová vstúpila do laboratória a priniesla škatuľu, z ktorej sa občas ozývali nečakané zvuky.

Okamžite si uvedomila, že sa doteraz nikto z nich odtiaľ nepohol, nikto sa nebol najesť. Niektorí sa pri tabuli dotýkali rovníc a opravovali grafy, iní pri pracovných stoloch fanaticky písali na papier a robili výpočty za pomoci kalkulačky. Občas sa niekto pozrel do zošita od stroja, pohľadal nejaké číslo a vložil ho do svojej rovnice, potom rozvíjal následné kroky.

Bryceová položila škatuľu na skrinku, sadla si do rohu a čakala. Muselo ísť o veľmi dôležitú fázu, pochopila to z posadnutosti, s akou pracovali jej kolegovia a z ich tvári vycivených v dôsledku sústredenia a úsilia.

Kamaranda bol pri stole zohnutý nad svojim papierom. Dokončil poslednú pasáž a za znakom rovná sa napísal svoj výsledok. Ešte krátko prešiel postup, prikývol a potom vstal a vybral sa s papierom k Schultzovi.

„Entropia je $415J/K^{21}$.“

Schultz vložil hodnotu do jednej funkcie na tabuli.

„Kobayashi, máš energiu?“

Japonec končil výpočet komplexného integrálu. Zdvihol ruku a naznačil, aby chvíľu počkali, zatiaľ čo vkladal hodnoty do kalkulačky. Ešte vykonal posledné výpočty a výsledok zapísal na papier. Chvíľu to prechádzal a zdalo sa mu všetko správne.

„ $163000 J^{22}$.“ vyhlásil.

Schultz vložil aj túto hodnotu a medzitým mu Drew priniesol výsledok svojej a Marronovej práce.

„Vezmi do úvahy hrúbku obalu dve miliardy svetelných rokov. Je to najlepšia približná hodnota, akú ti teraz môžeme poskytnúť.“

Nemec napísal číslo do rovnice vedľa obrázka, znázorňujúceho guľu, obalenú do koncentrickej škrupiny.

Novaková stála pri tabuli so Schultzom a začala rozvíjať rovnice s práve dodanými údajmi.

Rozžiarená Maoko vstala od stola a podišla k tabuli so zošitom v jednej ruke a v druhej mala svoje poznámky. Prstom ukázala na tabuľku v zošite.

„Tu je! Parameter $R6!$ “ triumfálne vyhlásila. „Musí sa udržať do 190 mikrovoltov.“

Schultz napísal $190 \cdot 10^{-6}$ na miesto x vo vzorci a dokončil výpočty. Počkal na Novakovú, ktorá o chvíľu prišla na koniec svojich a dostala niekoľko výsledkov. Schultz ich okamžite použil so svojimi v novej rovnici.

Pracoval horúčkovo niekoľko minút pozorovaný kolegami.

Prišiel k poslednému kroku a zaváhal.

Rovnica už sa zúžila na niekoľko koeficientov a on sa takmer obával urobiť posledný krok a spoznať výsledok. Pošúchal si červené oči s čiernymi kruhmi naokolo, zhlboka sa nadýchol a vyriešil postup. Ostal pozorovať posledné číslo, ktoré napísal na pravo od znamienka rovná sa, akoby ho naozaj nevidel.

Nemohol tomu uveriť.

Ale bolo to tak.

Novaková prikyvovala a Kamaranda s Drewom tiež. Maoko a Kobayashi sa na seba navzájom usmievali a potom sa spolu s kolegami dívali na tabuľu. Marron sa vyčerpaný oprel o pracovný stôl.

„Termodynamický systém sa zdá byť vyrovnaný,“ vyhlásil Schultz čisto formálne. „Ak budeme považovať vesmír za uzavretý termodynamický systém v obale s hrúbkou dve miliardy svetelných rokov a vhodne nastavíme parameter R6, ktorý identifikovala slečna Yamazaki, môžeme kalibrovať triádu presunu tak, že dokážeme vymeniť previazané priestory tu a v ktoromkoľvek bode známeho vesmíru s rozlíšením vyvodeným z Plankovej dĺžky. Vymenený priestor tak vstúpi do rovnice inak ako predtým, ale teraz maximálny potrebný výkon na výmenu priestoru s objemom jedného metra kubického na vzdialenosť 10 miliárd svetelných rokov je 5 gigawattov. Značný výkon, jasne, a vyžaduje si samostatnú elektrárňu, ale nie nemožný.“

Profesorka Bryceová prišla bližšie.

„Môžem vedieť čo sa stalo?“

„Prekonfigurovali sme predstavu vesmíru,“ povedal Drew hlasom plným emócií. „Osobitná funkcia prístroja výmeny nás priviedla k rozvinutiu modelu, na ktorom bola doteraz založená veda. Odteraz sa bude termodynamický systém považovať za zložený z hrubého obalu, vo vnútri ktorého sa nachádza náš vesmír, náš známy vesmír. Obal a náš vesmír môžu vymieňať energiu všetkými smermi a udržiavať konštantnú energetickú bilanciu. Zákon zachovania energie sa s takýmto modelom dodrží. V tomto modeli je obal iba jednoduchá metafora, ktorá umožňuje funkčne manipulovať s termodynamikou v rámci systému. Avšak z hľadiska časopriestoru sa nepovažuje za fyzikálnu veličinu, mám na mysli obal, pretože v skutočnosti na rozmerovej úrovni susedí s časopriestorovou hmotou známeho vesmíru. Toto prístroju umožňuje, aby fungoval, pretože každý bod nášho vesmíru susedí s bodom obalu. Keď sa prístroj aktivuje, platnička A prejde do bodu obalu, s ktorým susedí akoby sa otvorili dvere a vytvorí kanál presunu, ktorý sme nazvali konektor, a ktorý má druhý koniec napojený na druhý bod v našom vesmíre podľa parametrov, ktoré nastavíme. Zásadný parameter R6 spôsobuje, že výmena previazaných priestorov A a B sa môže uskutočniť s použitím dosiahnuteľného množstva energie.“

Biologička pochopila iba základnú líniu Drewovho vysvetlenia, ale to jej stačilo. Dôležité bolo, že to funguje.

„Nový model musíme pomenovať,“ podotkol Marron.

„Správne!“ odsúhlasil Kamaranda, guru matematických modelov, „ja navrhujem, aby sme ho nazvali jednoducho Systém. Lahko sa zapamätá a jednoducho sa vyslovuje.“

„Súhlasím,“ pripustil Drew, „čo vy na to?“ obrátil sa s otázkou na ostatných.

„Za mňa v poriadku,“ povedal Schultz a ostatní sa spokojne pridali prikyvovaním.

„Výborne,“ povedal Drew, „teraz všetci odchod na obed!“ nariadil dobrosrdečne.

Posledný odchádzal Marron. Na prahu dverí sa obrátil a pozrel na tabuľu, na ktorej sa vynímala finálna rovnica výpočtu výkonu. Bola neuveriteľne jednoduchá oproti hroznej drine, ktorá jej predchádzala a vo svojej zjednodušenej forme vyzerala takto ²³:

$$P = 1000 \cdot \sqrt[4]{d} + V \cdot e^{\frac{9\sqrt{d}}{-36}}$$

^{o_b},

Kde:

P = výkon vyjadrený vo Wattoch

d = vzdialenosť výmeny vyjadrená v metroch

V = vymenený objem v metroch kubických

Bryceová už bola samozrejme po obede a tak ostala v laboratóriu, aby opravila práce svojich študentov, ktoré mala so sebou v taške.

Všetci ostatní vyčerpaní a hladní náhlivo odkráčali do univerzitnej jedálne.

Marron vošiel do takmer prázdnej miestnosti a spomenul si, že neprišiel obedovať načas a preto sa minul s Charlene. Asi sa nahnevala, ale dúfal, že ak jej vysvetlí zaneprázdnenosť na svojom „delikátnom pokuse“, prejde ju to.

V jedálni bol ešte stále slušný výber a všetci si štedro nabrali. Rozdelili sa k niekoľkým stolom, aby nechali odtekať napätie z úplného ponorenia sa do práce, bok po boku počas dlhých hodín. Najedli sa v tichosti a zopár viet, ktoré prehodili sa týkalo počasia, klasickej nezáväznej a uvoľňujúcej témy.

Dávali si načas a až okolo štvrtjej sa lenivo vrátili do laboratória. Toho dňa urobili revolúciu vo vede a tak nebol dôvod niekam sa ponáhľať.

Našli Bryceovú ako v depresii krúti hlavou a robí červené čiary v úlohe nejakého žiaka. Obrátila sa k prichádzajúcej skupine a zamávala vo vzduchu písomkou.

„Podľa tohto študenta 15% roztok vody a chloridu sodného je pri 38 stupňoch a pri atmosférickom tlaku výbušná zmes. Reakčné produkty, ktoré vypočíta sú natoľko chybné, že sa nemôžem spoľahnúť a nechať ho robiť zvyšné pokusy, ktoré si vyžadujú na kurze. Obávam sa, že by mohol konkurovať jednému môjmu známemu špecialistovi na neočakávané výbuchy,“ žmurkla na Drewa.

Fyzik sa vlúdne usmial a rozvalil sa na stoličke, skrížil si prsty na bruchu a pozrel na Bryceovú s výrazom vnútorného pokoja.

„Profesorka Bryceová, váš študent môže byť nepochopený génius, ktorý možno iba potrebuje objaviť svoju cestu,“ povedal duchovne.

„Áno, cestu... na farme!“ žartovala biologička, „trpezlivosť znamená to, že stráví ďalší mesiac navyše študovaním na túto skúšku, držím palce!“

„Takže, čo ste nám priniesli, pani profesorka?“ opýtal sa Drew.

„Črievičku,“ odpovedala a vzala škatuľu zo stolíka.

„Ako viete, je to jednobunkový živočích a živí sa baktériami. Exemplár, ktorý som priniesla, má dĺžku približne 300 mikrónov, takže sa dá ľahko pozorovať pod prenosným mikroskopom, ktorý som zabezpečila.“

Z veľkej škatule vybrala malú priesvitnú škatuľku. Vo vnútri sa nachádzal priestor s vodným roztokom.

„Je to jeden exemplár ponorený do výživného roztoku. Ak ho výmena nepoškodí, ďalej sa bude kŕmiť ako to robí bežne.“

Podala Drewovi škatuľu a ten pozrel na Kobayashiho.

Japonec ukázal na prístroj číslo dva, takže Drew položil vzorku na jeho platničku.

Uvoľnili priestor bodu B a položili tak stoličku a prikryli ju uterákom, aby zachytili prichádzajúcu vzorku a zabránili tomu, že odskočí a spadne na zem.

Bez úpravy parametrov Maoko aktivovala výmenu.

Priesvitná škatuľka sa materializovala tam, kde ju čakali. Marron ju vzal a podal Bryceovej, ktorá ju okamžite dala pod mikroskop.

Prižmúrila oči nad okulárom a niekoľko sekúnd pozorovala objekt, potom zajasala.

„Kŕmi sa! Má sa dobre!“ znova sa pozrela celá rozrušená, „to je fantastické, a... okamih... pozrime sa na to, aká zhoda okolností!“

Chvíľu počkala so zatajeným dychom a potom zvolala: „Reprodukuje sa! Excelentné. Toto je žiarivý príklad, že výmena ho ani najmenej neovplyvnila. Pozrite sa sám,“ s úsmevom oslovila Drewa.

Fyzik pozrel do mikroskopu, napravil zaostrenie a napokon zbadal malé črievičky ako sa silno brodia vo výživnom roztoku

Nechal mikroskop ostatným, aby si znepokojení obdivovali prvú živočíšnu formu života, ktorú prístroj priniesol.

Bol to historický výsledok.

Všetci sa nadšene usmievali a navzájom si gratulovali.

Tento deň znamenal významný medzník v ľudskej histórii.

„Čo tam vo vnútri ešte máte?“ opýtal sa Drew a ukázal na škatuľu.

Bryceová vybrala škatuľku s červíkom, ďalšiu s malou žabou a nakoniec klietku so škrečkom, ktorý pobehoval sem a tam po slamenej rohoži.

„Červík!“ vyhlásila Bryceová a podala Drewovi príslušnú škatuľku, ten ju vzal a chvíľu pozoroval pomalku, ktorá sa veselo skrúcala.

„Šťastnú cestu!“ zaželel Drew plný dôvery červíčkovi.

Výmena.

Výborne.

Červík sa na veľkú radosť vedátorov dostavil do cieľa veselý ako bol predtým.

Teraz už panovala úplná dôvera v prístroj a teóriu, ktorá ho riadila, takže prešli okamžite k žabke.

Žabka bola pokojná vo svojej dierkovej škatuli a po tom, čo sa šťastne dostavila do bodu B si podskočila, aby sa upravila po dopade na stoličku. Bryceová jej cez otvor v škatuli ponúkla mušku, žaba šľahla jazykom, zachytila ju a prehltila.

„Je hladne, zvieratko, ha?“ pozoroval pobavene Drew.

„Tak, a dostali sme sa k cicavcom,“ vyhlásila slávnostne Bryceová kým vo vzduchu držala zdvihnutú klietku so škrečkom.

„Ideme?“ opýtala sa formálne Drewa.

Naznačil jej plošinu A, a Bryceová na ňu osobne pompézne uložila klietku.

Maoko stlačila kláves aktivácie.

Klietka ostala tam, kde bola, kým škrečok sa slobodný objavil v bode B a spadol na uterák, zoskočil dole zo stoličky a prudko vyskočil smerom do rohu na druhej strane laboratória.

„Hiiiiiiii!“ ostrý výkrik rozčesol vzduch, spoza skrine sa vyrútila dievčina a vyskočila na najbližšiu stoličku. Vložila si prsty do úst a neprestávala jačať. „Aaaaaaaa!“

Všetci prítomní sa k nej vydesene obrátili.

Po chvíli zareagoval Drew.

„Čo je táto zač?“ opýtal sa s otvorenými ústami.

Škrečok sa schoval pod skriňu a nebolo ho vidieť, takže dievčina prestala kričať.

„Charlene!“ zakričal Marron úplne ohúrený.

„Kto?“ opýtal sa Drew.

„Hm... to je Charlene. Hm... moja priateľka“ odpovedal Marron a od rozpakov celý očervenel.

„Čože?“ opýtal sa Drew a výhražne prižmúril oči. „Tvoja priateľka?“ a zdôraznil prívlastok.

„No, áno. Moja priateľka,“ podišiel k Charlene a pomohol jej zísť zo stoličky.

Dievčina s pochybami pozrela na miesto, kde sa schoval škrečok a rýchlo sa pohla k dverám.

„Kam si myslíte, že idete, slečna?“ oslovil ju Drew hromovým hlasom.

„Chcem odtiaľ okamžite preč!“ odpovedala provokatívnym tónom.

„Ešte nie!“ zastavil ju Drew tak, že si stal pred dvere.

Marron bol besný. Položil si ruku na čelo a neprestával kývať hlavou. Silno sa potil a nevedel na koho stranu sa má postaviť. Cítil, že za ten zmätok je zodpovedný on.

„Profesor Drew, prosím vás. Nechajte ma s ňou porozprávať.“

Drew ho ignoroval.

„Čo tu robíte?“ opýtal sa Charlene drsne.

„Ja...“ začalo dievča, ale hneď prestala a celá očervenela. Uvedomovala si, že jej správanie nebolo správne.

„Iba som chcela vedieť, na čom pracuje môj priateľ,“ pokračovala úprimne a zároveň s dávkou horkosti.

„Už niekoľko dní sledujem, že chodí ako s hlavou v oblakoch, je vzrušený, ale zamyslený, prišla som na to, že predou mnou niečo skrýva a hovorí mi klamstvá!“ dokončila a pozrela mu rovno do očí.

Marron svoje obrátil k oblohe a rozhodil porazenecky rukami.

„Čo som ti mal povedať?“ snažil sa jej vysvetliť. „Robíme pokusy a...“

„Čo ste videli, slečna?“ prerušil ho náhle Drew a obrátil sa na Charlene.

„Ja...“ váhavo sa ozvala, „videla som. Videla som to, čo sa dalo vidieť.“

Všetci v laboratóriu urobili okolo nej kruh a nepriateľsky na ňu pozerali okrem Marrona, ktorý stál nečinne a zdrvený bokom.

„Dobre,“ skonštatoval Drew, „škody už boli napáchané. Odteraz ste súčasťou tejto vedeckej skupiny. Predpokladám, že ste študentka. Študentka čoho...?“

„Psychológie,“ odpovedala Charlene obozretne.

„Dobre, slečna Charlene, študentka psychológie,“ Drew pozrel na dvere za svojim chrbtom, aby sa ubezpečil, že sú dobre zatvorené.

„Dnes ste boli svedkom experimentovania so systémom prenosu hmoty z jedného miesta na druhé, okamžitého a úplne prevratného. Vzhľadom na humánny smer vášho štúdia predpokladám, že vás nezaujímajú vedecké aspekty, ale nechám na Marrona, aby vám ich po zvážení vysvetlil ak to bude potrebné. Tento jav objavil náhodné váš priateľ tak, že nechcene spustil prístroj, ktorý som zostrojil. Osoby, ktoré tu vidíte,“ ukázal na prítomných, „som povolal, aby sme prišli na mechanizmus fungovania prístroja a základnú teóriu. A toto by sme mali. Dnes sme experimentovali s rastlinnými formami života a zvieratami,“ pri slove zvierat Charlene hodila nervózne pohľad smerom ku skrini, kde sa schovával škrečok, „a potvrdili sme teóriu. Nachádzate sa v spoločnosti najväčších osobností, aké existujú. Predstavujem vám profesora Schultza, fyzika z univerzity v Heidelbergu.“

Charlene stisla profesorovi ruku a on jej oplatil svojim mocným stiskom.

„Profesor Kamaranda, matematik z Raipuru. Profesor Kobayashi, fyzika častíc z Osaky.“ Pri každom potrasení ruky Charlene cítila, ako v nej narastajú emócie ako rozvodnená rieka. Pripadala si akoby sa pozerala do tváre bohov.

„Profesorka Novaková, fyzička z univerzity v Osle. Slečna Yamazaki, doktorandka profesora Kobayashiho.“

Maoko si premerala Charlene kritickým pohľadom, potom jej srdečne potriasla rukou.

„Profesorka Bryceová, biologička na našej univerzite,“ pokračoval Drew, „a ja som profesor Lester Drew, fyzik a vedúci diplomovej práce vášho priateľa.“

„Som poctená, že som vás mohla poznať,“ vyhlásila dojatá Charlene. „Prepáčte mi, prosím, že som sa votrela do laboratória a spôsobila vám problémy. Snažte sa ma pochopiť, netušila som, čo stvára Joshua a... vrhla som sa po hlavu. Ešte raz sa ospravedlňujem.“

„Stalo sa,“ uzavrel Drew, „teraz si však musíte uvedomiť, že všetko, čo ste videli a čo sa tu dozviete odteraz musíte držať v úplnej tajnosti. V úplnej tajnosti, rozumiete? Rektor McKintock osobne je v čele tohto projektu a nariadil najvyššie utajenie. Nesmiete nikdy, opakujem, nikdy s nikým o tom rozprávať. Je to jasné?“

„Áno. Jasné. Rozumiem,“ odpovedala Charlene trocha kajúco, ale hrdá, že sa stala súčasťou tejto skupiny.

„Napokon,“ dodal Drew a žmurkol, „psychologička sa nám tu vždy môže hodiť!“

Charlene sa usmiala a zároveň ju Bryceová chytila za lakeť odvádzala ju so sebou k škrečkovej skrýši.

„Dobre, slečna budúca psychologička Charlene, priateľka študenta Marrona, ako iniciačný rituál v tomto tajnom bratstve Univerzity v Manchesteri mi musíte pomôcť zaistiť pokusné zvieratá, ktoré ušlo,“ a podala jej kartónovú škatuľu.

Charlene zbledla.

„Och, nie! Nie, nemôžem!“

„Čo ste to povedali, prosím?“ pozrela jej do očí výhražným pohľadom.

„Och, nuž,“ Charlene si uvedomila, že to bola cena, ktorú musela zaplatiť za svoju bezočivosť, „veď je to vlastne len malá... malá myš,“ zachvela sa.

„Je to škrečok a nie myš!“ opravila ju Bryceová kyslo, „mnoho rodín ich chová ako domácich maznáčikov, takže sa nemáte čoho obávať. Zohnite kartón z prednej strany, áno, tak a opríte ho o dve voľné strany skrine,“ ukázala jej, kam ho má položiť, potom sa sklonila až k zemi a natiahla ruku k jedinej otvorenej strane pod skriňou, opretou o stenu tak, že nechala iba malý otvor. Druhú ruku vložila pod ňu a šmátrala vo vymedzenom priestore. Krátko zalovila a zrazu zvolala: „Ach, mám ho!“ Pomaly vytiahla ruku a postavila sa na nohy, aby predstavila prvého cicavca, premiestneného prístrojom.

Podľa zanovitého správania škrečka vyzeralo, že sa má veľmi dobre.

Napriek tomu Charlene odstúpila od zvieratka na niekoľko krokov.

Bryceová vložila pokusné zviera do škatule so vzorkami, ktorá bola vybavená otvormi pre zabezpečenie vzduchu pre prenášané exempláre.

„Tak, a teraz mi vysvetlite čo sa stalo počas poslednej výmeny,“ obrátila sa na kolegov okolo seba.

„Je to jednoduché, profesorka,“ odpovedal Kobayashi, „v rozrušení z úspešných experimentov sme si neuvedomili, že klietka má väčšie rozmery ako prístroj, ktorý vykonáva výmenu. Klietka je kocka so stenami o dĺžke osem centimetrov, zatiaľ čo naša kalibrácia má štyri centimetre. Výsledkom je, že prenesené bolo iba pokusné zviera s kúskom podložky z klietky. Zvyšok obalu ostal na platničke A.“

„Chcete povedať, že...“ naznačila napätá Bryceová, „... že ak by sa škrečok nenachádzal v strede priestoru, kde smeroval prenos, tak by sme premiestnili iba časť zvieratka? Jeden kus by ostal v klietke?“

„Áno, je to tak,“ potvrdil Kobayashi, ktorého myšlienka vôbec nerozrušila.

Bryceová si vydýchla.

„Takže sme mali šťastie,“ bola zamyslená a opakovane prikyvovala.

„V každom prípade, je to riziko, ktoré sme museli podstúpiť. Pochopíte však, že z etického hľadiska by sa malo na zvieratách experimentovať iba vtedy, ak neexistujú iné možnosti. Pri vzrušujúcich výsledkoch predchádzajúcich pokusov som nemal ani potuchy, že sa niečo mohlo pokaziť. Preto som položil klietku na platničku s úplnou dôverou. Ten škrečok mal naozaj šťastie. Pri rýchlosti akou sa pohybuje mohol byť v okamihu výmeny kdekoľvek. Som šťastný, že sa všetko dobre skončilo,“ dokončil a prstom klopkal po škatuli, v ktorej zvieratko robilo veľký hurhaj pri behaní na všetky strany.

Medzitým Marron pristúpil k Charlene. Vzal si ju nabok a priškrteným hlasom sa jej opýtal: „Vysvetli mi jednu vec. Ako si sa dostala do laboratória tak, že ťa nikto nespozoroval?“

„Nevidela som ťa pri obede,“ odpovedala, „mala som starosti. Popoludní som išla do knižnice a videla som ťa odchádzať spolu so skupinou týchto ľudí z jedálne. Sledovala som vás z diaľky a videla som, že vchádzate sem. Obišla som budovu a našla som otvorené okno do záchodu. Tam som vošla a schovala som sa za túto skriňu bez toho, aby si ma niekto všimol. Videla som pokusy. Zvyšok už poznáš.“

„Dostala si sa sem cez záchod?“ usmieval sa zamilovaný Marron. Pohľadom ju pohladil, „ako z bécckového kriminálneho filmu,“ pobavene sa zasmial.

„Presne tak, ty lišiak,“ odsekla šibalsky Charlene a kopla ho do nohy.

„Dámy a páni, na dnes sme skončili!“ vyhlásil nahlas Drew, „myslím, že lepšie to nemohlo ísť. Ďakujem všetkým. Stretne sa zajtra!“

Skupina sa rozišla a každý sa pobral do svojich ubytovacích priestorov.

Ďalší historický deň sa chýlil ku koncu.

15. kapitola

Midori pozerala z okna a zrak mala uprený na vzdialený, neviditeľný bod.

Tam, kde bola záhrada s čerešňovými stromami, park, v ktorom stretla svojho milovaného Noboru.

Slnko zapadalo a dievčina sa pustila do písania pre svojho milého.

„Dnes som naozaj unavená. Hodina histórie stredovekého Japonska je naozaj neznesiteľná. Čo záleží na tom období? Žijem tu a teraz. Je to teraz, kedy ťa nemôžem vidieť a z toho, ako mi chýbaš ma bolí srdce.

O dva týždne ma čaká skúška z histórie a ja sa nemôžem sústrediť na základné znalosti. Nedopadne to dobre, cítim to. Moji rodičia sa budú pýtať prečo sa môj prospech po tak úspešnom absolvovaní univerzity viditeľne zhoršil.

Nie, nie je to voči nim správne, napriek všetkému ma majú radi a dúfajú, že si vybudujem slušné postavenie, nie pre mňa, pretože ak nedokončím školu, budem nútená robiť iba podradné, neisté a zle platené práce. Prečo musí byť japonská žena tak izolovaná? Sme prehnitá spoločnosť, ktorej dominujú autoritatívni muži s rozhodovacím právom a ženy nechávajú pozeráť do priehľadného stroju, nad ktorým oni riadia naše životy.

Ja nechcem ostať v tieni.

Budem sa učiť, áno, budem sa učiť ako nikdy, aj históriu, áno, takto sa dostanem k promócií a budem učiteľkou, budem dobre zarábať a budeme sa môcť zosobašiť, ty vystúpiš z člna a už nebudeš chudobný. Budeš môcť študovať literatúru ako ja a stane sa z teba básnik, máš talent, Noboru a musíš si ho doplniť štúdiom.

Midori zdvihla pero z papiera a položila si ruky na oči, aby si osušila slzy, ktoré jej hojne stekali po tvári. Hrozne trpela. Bola však ešte stále silná a rozumná. Dokázala bojovať.

Maoko vzala vreckovku a utrela si oči. Midorino utrpenie ju dojalo. Sužovaná láska sa šírila zo stránok románu, vchádzala jej do srdca a občas ju rozplakala.

Obracala stránku vzdychajúc a vtedy začula búchanie na dvere.

Lahký dotyk, dalo by sa povedať, že takmer hanblivý.

Rozpačitá pozrela na hodinky pod svetlom abat-jour: bolo desať hodín večer, kto by to mohol byť v takú neskorú hodinu?

Vstala z postele, položila knihu a vybrala sa k dverám. Nebol tam náhľadový otvor, takže sa opatrne približovala.

„Áno?“ ozvala sa a neotvárala.

„Novaková,“ počula jednoduchú odpoveď.

Maoko zdvihla oči k oblohe a vzdychla si, potom zapla hlavné svetlo, otvorila dvere a nechala Nóрку vstúpiť dnu. Potom zamkla na kľúč, lebo predpokladala čo bude nasledovať.

Mala pravdu.

Jasmine Novaková mala na sebe veľmi kvalitný svetlohnedý kabát so škótskym vzorom. Hnedé topánky na nízkom opätku a vlasy mala stiahnuté do vrkoča. Nemala so sebou kabelku.

Len čo vstúpila dnu, zastala. Čakala, že Maoko je vyjde naproti, potom si odmeraným pohybom rozopínala kabát zhora nadol, jeden gombík za druhým, v pravidelnom rytme. Keď prišla k poslednému, oboma rukami chytila fazóny kabáta vo výške hrude a pomaly, dokonale symetricky ho otvárala.

Pod ním bola úplne nahá.

Maoko vedela, že škandinávské ženy sú spontánne, ale takéto správanie nečakala.

Novaková odhaľovala fazóny až kým sa jej kabát nezačal kĺzať dole z ramien. Nechala ho mätko sklznúť z pliec za seba a keď dopadal na zem, zachytila ho rukami, preložila ho po dĺžke napoly a uložila ho na operadlo neďalekej pohovky.

Pozrela sa do Japonkiných očí, natiahla pred seba ruky tak, že prekrížila zápästia jedno cez druhé.

Maoko si s ňou vymenila sterilný pohľad a pozrela sa na jej zápästia. Tam, kde minulý večer boli stiahnuté povrazmi, ostali už iba slabé známky začervenania. Pre ňu to znamenalo zadosťučinenie,

pretože to potvrdzovalo jej majstrovstvo Shibari, japonského umeleckého zväzovania. Venovala sa mu popri univerzitnom štúdiu, pretože malo veľký estetický obsah, ktorý predstavovalo toto staré umenie a chcela sa stať majsterkou Nawashi.

Mohla by urobiť rafinované umelecké dielo, keby použila povrazy na Novakovej skulpturálne telo, ale neverila, že by ona poznala Shibari a už vôbec neverila tomu, že by sem prišla, aby sa ponúkla ako modelka na tento druh umenia.

Nie, Nóрка očakávala niečo iné a pýtala si to rozpálenými očami a nahým telom, ktoré ponúkala otvorene pred zrakom Maoko.

Mala svetlú pleť, ako bolo zvykom v jej končinách a plavé vlasy jej padali na plecيا v jednoduchom, ale presnom strihu carré.

Nenalíčená tvár bola jemná, rozžiarená svetlomodrými, správne umiestnenými očami, ozdobenými svetlým obočím a pastelovými pehami pod nimi.

Mala malý nos, trocha dvihnutý nahor, úzke ústa so svetločervenými perami bez rúžu.

Pravidelná brada s malou jamkou spolu s kontúrami pier vytvárala náznak vyzývavosti.

Lícne kosti boli ledva poznateľné a líca mala hladké a napnuté. Malé uši boli pekne formované. Dlhý štíhly krk bol v dokonalej harmónii s tvárou.

Ramená mali šírku primeranú postave ženy, vysokej približne sto sedemdesiat centimetrov a dobre rozpoznateľné svaly ukazovali na pravidelnú športovú aktivitu. Kľúčne kosti vystupovali panovačne, natáhovali kožu a zdôrazňovali pružnosť tela.

Hrudná kosť a rebrá boli rovnako dokonale tvarované, dokonalý a extrémne ženský hrudný kôš nad úzkym a zmyselným pásom.

Prsia boli malé, dobre podopierané svalmi tejto ženy, ktorá vyzerala na tridsaťtri, tridsaťštyri rokov.

Ploché brucho s viditeľnými svalmi, získanými behaním alebo bicyklovaním.

Nohy boli jedna báseň. Pomer stehennej kosti a predkolenia bol ideálny a vynikali krásne svaly na stehnách a na lýtkach. Jemné členky dopĺňali tento závideniahodný obraz.

Maoko si obzerala dlhé a štíhle paže, pevné ako zvyšok tela a ruky s tenkými a pôvabnými prstami. Jednou rukou ju chytila za prekrížené zápästia a pomaly ju viedla k samostatnej posteli.

„Vyzuj si topánky,“ nariadila jej pokojným, ale rozhodným hlasom.

Novaková urobila čo od nej chcela, potom sa Maoko postavila za ňu a položila ju na posteľ kolenačky, čo najviac do stredu tak, aby bola otočená po dĺžke posteľ. Uchopila jej ruky a dala jej ich za chrbát, potom jej prekrížila zápästia a držala jej ich jednou rukou.

„Roztiahni kolená,“ nariadila znova.

Urobila to.

„Ešte,“ dodala.

Novaková ešte viac roztiahla nohy na posteli s narovnanými stehnami, ktoré podopierali celé telo.

„Dobre.“ Kolená boli od seba na vzdialenosť približne pol metra.

„Vypni hrud'. Hlavu hore. Pozeraj dopredu.“

Nóрка sa narovнала a pomohol jej ťah ramien smerom dozadu, ktoré jej Maoko držala za prekrížené zápästia.

Hrdo zdvihla hlavu a pozerala uprene pred seba.

„Nehýb sa,“ nakoniec jej rozkázala Japonka.

Pomaly jej pustila zápästia a odstúpila od posteľi..

Žena sa nepohla ani o milimeter.

Maoko podišla ku skrini, ktorá sa nachádzala za Novakovou, takže nebola v jej zornom poli, a vzala si foulard žltej farby z pravého hodvábu, vrátila sa k posteli a ovinula foulard na dve slučky okolo prekrížených rúk Nóřky. Urobila prvý jednoduchý uzol, mierne ho utiahla a viazanie ukončila druhým uzlom.

Novaková dýchala pravidelne, v očakávaní, udržiavala presnú polohu, aká jej bola nariadená.

Maoko mala na sebe pyžamo, kabátik a dlhé nohavice z bielej látky s obrázkami Kawaii²⁴. Vyzliekla si pyžamo a ostala iba v bielej spodnej bielizni.

Vrátila sa ku skriní a z tašky z laboratória vybrala pár latexových rukavíc. Natiahla si ich a keď už boli na každom prste nechala ich hlasno mľasknúť.

Pomalými pohybmi, aby neporušila Novakovej rovnováhu vyšla na posteľ od jej chrbta.

Oprela svoje členky každý na Nórkín členok, aby ju lepšie udržala v pozícii a potom jej pomaly položila ruky na bedrá. Novaková naskočila a vydala ledva počuteľný výdych, vzápätí sa ovládla a znova zaujala polohu bez pohybu, ktorú mala udržiavať.

Symetrickým pohybom Maoko prechádzala hladkavým pohybom rúk od jej bokov po sedacie svaly. Boli tvrdé a dokonale pevné. Pokračovala pomaly smerom nahor po celom chrbte a palcami pritom stláčala chrbticový kanál. Kým stúpala nahor, palcami prechádzala okolo každého stavca a súčasne ostatnými prstami opisovala tvar každého jedného rebra. Udržiavala rovnaký tlak, ktorý v týchto miestach stimuloval veľmi citlivé ukončenia nervov a Novaková sa zachvela. Studený pot jej pokrýval čelo a chrbát, ale stisla zuby, aby sa nepohla. Maoko sa pre seba zasmiala a ocenila Nórkínu reakciu aj preukazovanú sebakontrolu.

Ruky sa dostali k dolnej časti krku. Palcami intenzívne a opakovane masírovala krčné stavce, potom sa presunula na lopatky a s dodržaním rovnakého tlaku na pokožku sa presunula rukami dopredu, do výšky spodnej časti hrudného koša. Pomaly ich posúvala nahor, až mala v dlaniach jej prsia. Keď ukazováky narazili na prekážku bradaviek, Maoko nevšímavo pokračovala stále udržiavajúc rovnaký tlak a nasilu ich prinútila ustúpiť do hmoty. Potom rýchlo uvoľnila priestor medzi ukazovák a prostredníkom, aby sa mohli znova vynoriť. Len čo vzpriamené a tvrdé vyskočili von, zastavila pohyb rúk. Takto ostala niekoľko sekúnd a držala prsia pôvabne v rukách. Novaková bola pokrytá potom a jej dýchanie bolo sotva počuteľné v zajatí extrémneho napätia.

Vtedy Japonka pomaly stlačila ukazovák a prostredník oproti sebe s bradavkou medzi nimi. Nóрка otvorila oči a ústa dokorán a nedokázala potlačiť ston: „Aach!“

„Ticho!“ nariadila bleskovo Maoko.

Novaková stuhla v tejto polohe s očami vytreštenými, dokorán otvorenými ústami a neprestávala sa potiť.

Japonka pomaly roztvorila ukazovák a prostredník a uvoľnila bradavky, ktoré boli stlačené nadol pri dvorci, kde boli opreté prsty. O pár sekúnd sa elasticky vrátili do pôvodnej polohy.

Maoko počkala ešte niekoľko sekúnd a stlačila znova aby zopakovala proces. Tentoraz stlačila silnejšie až takmer na doraz prstov. Novaková naraz zatvorila ústa a stisla zuby, zadržala dych, ale podarilo sa jej nevydať zo seba žiadny hlások. Maoko pustila bradavky a tentoraz im trvalo trocha dlhšie, kým sa spamätali. Znova chvíľu počkala a opakovane ich veľkou silou stlačila medzi prstami. Držala stisk niekoľko sekúnd, počas ktorých Novaková ostala bez pohnutia s vypúlenými očami a vytiahnutými perami tak, že pomaly beleli od napätia.

Nakoniec Maoko postupne uvoľnila stisk, milimeter po milimetri a tentoraz sa bradavky spamätávali dlhé sekundy. Pomaly postupne sa im vracal ich tvar, Nóрка sa výdatne potila, ruku v ruke so signálmi jemných nervov, že prebieha postupná a mučivá reaktivácia krvného obehu.

Maoko pustila prsníky tak, že rukami prešla na hrudný kôš a smerovala k bokom, prešla útlym pásom a zastavila sa na bedrách, kde začínala.

Chvíľu ju nechala oddýchnuť.

Novakovej dýchanie sa vrátilo do normálu a pot začínal vysychať.

Príjemný vzduch v miestnosti toho marcového večera robil tomuto nahému telu dobre.

Svetlo z abat-jour na nočnom stolíku malo studenú bielu farbu, vďaka vysokému kontrastu, ktoré vytváralo na stránkach bolo vhodné na čítanie, kým z hlavného osvetlenia uprostred izby sa šírilo teplé bledožlté svetlo. Novakovej bledé telo sa pod týmto žltým svetlom rovnomerne sfarbovalo a získavalo teplý a príjemný nádych, zatiaľ čo biele z abat-jour z troch štvrtín vysielané zo zadnej

strany, vytváralo ostré tieňe okrajov lopatiek a priehlbiny na zadku. Takto nehybná vyzerala Nórka ako socha vystavovaná v múzeu a osvetlená vhodne nastaveným osvetlením. Bola nádherná.

„Teraz uvidíme,“ povedala si Maoko so zlomyseľným úsmevom.

Pomaličky prechádzala rukami po bruchu s prstami pritiahnutými k sebe. Netlačila, ledva sa dotýkala pokožky, mohla cítiť pod bruškami prstov ako sa jej napína svalové tkanivo. Neúprosne pokračovala smerom k slabine, Novaková sa znova začala potiť a namáhavo dychčať, ale svoju polohu si udržiavala. Prostredník, prstenník a malíček vložila do trieslovej priehlbiny, palce prekrižila nad ohanbím a ukazováky nechala zdvihnuté. Takto ostala približne pol minúty, počas ktorej sa Nórka neodvážila ani vydýchnuť. Srdce jej tak rýchlo a silno bilo, že ho Maoko mohla začuť panovačne buráčať v hrudnom koši. Potom sklonila ukazováky k ohanbiu a jemne ich použila na rozťahnutie veľkých pyskov. Cez tenký latex cítila ako horúce tkanivo zvlhlo od vzrušenia. Rozhodne oddelila pysky od seba, až kým úplne neodhalila vagínu. Novaková bola napnutá v kčci a srdce jej bilo prudko a nekontrolovane. Cítila sa odkrytá, bezbranná a zdesene zacítila, ako jej do vagíny vchádza vzduch a cirkuluje vo vnútri, ochladzuje dutinu a zvyšuje pocit zraniteľnosti, ktorý ju opanoval. Nevedela, čo sa bude diať, napriek tomu nepohla ani svalom.

Maoko ju takto držala dobrú minútu, spútanú a nehybnú, úplne spotenú a s tvárou stuhnutou do masky, s odhalenou najintímnejšou podstatou a nechanou napospas svetu.

Odrazu Maoko rozťahla ukazováky a nechala ich vkĺznuť po vnútornom tkanive veľkých pyskov a potom ich naraz vytiahla, ozval sa hlasný vlhký zvuk akoby niekto rukou udrel po vodnej hladine. Odtiahla ruky od Novakovej zadku a stiahla si rukavice obrátiac ich naruby. Vstala z postele ustupujúc kolenačky a odišla ich vyhodiť.

Nórka sa ani nepohla.

Maoko sa vrátila na posteľ a uvoľnila jej zápästia, potom foulard položila na nočný stolík. Neostali jej hlboké stopy, pretože bola zviazaná iba krátky čas a len veľmi ľahko. Okrem toho sa Novaková vôbec nepohla a nenamáhalo miesto, kde bola zviazaná, takže si tak ochránila tkanivo.

„Čupni si,“ nariadila jej Maoko a prstami na bokoch ju navádzala.

Nórka opustila vzpriamenú polohu, v ktorej bola až doteraz a oprela sa stehnami o lýtka. Paže jej viseli voľne vedľa bokov.

Maoko odhodila vankúš z postele na pohovku.

„Lahni si,“ dodala. Chytila ju za plecía a pomohla jej ľahnúť si na chrbát.

Držala ju za ruky a zdvihla jej ich nad hlavu, nechala ich voľne položené na posteli a ohnuté tak, že boli od seba približne na dvadsať centimetrov dľaňami nahor.

Podala jej foulard aby ho chytila do rúk.

„Drž ho napnutý. Pozeraj do stropu,“ povedala.

Žena poslúchla a napla foulard medzi rukami položenými na posteli, potom zabodla pohľad do bieleho stropu.

„Od seba,“ vyzvala ju neutrálnym hlasom a položila jej ruky na vnútornú stranu stehien. Rozťahovala ich až kým neboli kolená od seba na šesťdesiat centimetrov, zatiaľ čo chodidlá mala voľne obrátené do stredu postele.

Japonka sa vrátila ku skrini a znova si natiahla na ruky pár rukavíc, odišla do kuchyne a zo zásuvky vybrala pár paličiek na jedlo ²⁵.

Novaková kútikom oka pozrela čo robí Maoko, ale keď sa obrátila aby sa vrátila k nej, aj ona okamžite obrátila zrak k stropu.

Japonka pristúpila k posteli z pravej strany od Novakovej a pozorovala ju kritickým pohľadom od chodidiel, prešla očami po pružných nohách, vyššie po bruchu, hrudníku, po tvári až k rukám, ktoré svedomito držali foulard. Pot na tele jej už takmer vyschol. Ešte raz skontrolovala, či sa pozerá na strop a zohla sa k ohanbiu.

Palcom a ukazovákom ľavej ruky rozťahla pysky v blízkosti horného spojenia vo výške klitoris. Malý orgán vyzeral ako hlavička vystupujúca z predkožky klitoris. Bol malý, ale dobre

stavaný, tmavočervený a opuchnutý od vzrušenia. Maoko uchopila paličky do pravej ruky a párkrát spojila ich konce za zvuku suchého tikotu dreva, z ktorého boli vyrobené, potom sa nimi priblížila k ohanbiu a s veľkou rozhodnosťou uchopila klitoris medzi hroty akoby to bol homár.

Trocha stlačila, toľko, aby ho držala v zajatí a prestala hýbať rukou. Klitoris bol uväznený medzi paličkami, ľahko stlačený ich koncami, ktoré ho držali z bokov. Pozrela Novakovej do tváre. Pozerala nepohnute do stropu, ale oči mala otvorené a čelo sa jej perlilo od potu. Ústa mala pootvorené a vyzerala, akoby vydala tiché: „Och“.

Maoko bola spokojná so sebakontrolou, ktorú Nórka ukazovala a pohla veľmi pozorne koncami paličiek tak, že opísala krúživý pohyb v smere hodinových ručičiek, čím deformovala klitoris. Bol to niekoľko milimetrový pohyb, ale šesťtisíc nervových zakončení, ktoré prichádzali do malého orgánu vysielali šokujúce vlny rozkoše do Nórkinho mozgu.

Novakova z seba vydala chrčanie a viditeľne stiahla brušné svaly.

„Ovládaj sa!“ zasyčala Maoko.

Žena stuhla, potom postupne uvoľnila brucho, silno napla foulard v rukách a urobila si z neho ventil na vypustenie extrémneho napätia, ktorému bola vystavená.

Japonka pokračovala v krúživom pohybe tak, že urobila tri otáčky v jednom smere a potom striedavo tri v opačnom smere, aby vyrovnala nervové vypätie na klitorise. Počas toho Novakovú znova zalial pot po celom tele. Mocne ťahala za foulard pre lepšie ovládanie a natiahnuté a dobre tvarované bicepsy sa jej zreteľne rysovali.

Tri kruhy na jednu stranu a tri na druhú, plynule, bez prestania. Klitoris bol tmavočervený a vzpriamený.

Po niekoľkých minútach Maoko zbadala, že Nórka začína fialovieť a dych sa jej zrýchľoval. Brušné svaly sa jej samovoľne napínali a z hrdla je vychádzalo niečo ako mučanie, ktoré naberalo na sile. Blížila sa k orgazmu, takže Maoko okamžite rozovrela paličky a naraz nechala klitoris voľný. Nechala nech sa uzavru aj pysky.

„Ach!“ kvílila Novaková modulovaným nosovým zvukom, keď sa vzrušenie zrazu prerušilo. Bola sklamaná, nedočkavá dokončiť nástup až po vrchol, ale bolo jej to nečakane zamedzené.

Zdvihla hlavu a nahnevane pozrela na Maoko, ale tá ju hneď zrovnala.

„Buď dobrá! Dole!“ vykričala ju, položila jej ľavú ruku na čelo a tlačila ju nadol.

Novaková sa vrátila nahnevaná do svojej polohy. Odfrkla si na znak protestu, ale potom sa uvoľnila, znova sa pozrela na strop a v rukách napínala látku.

Do tváre sa jej vracala prirodzená farba a pot rýchlo vysýchal.

Maoko chvíľu počkala. Keď usúdila, že už je dostatočne pokojná, položila jej ľavú ruku na brucho a začala ho hladkať, zľahka a krúživým pohybom, ocenila hladnú pokožku a pevné svaly, ktoré vystupovali. Zmierená Novaková zavrela oči. Pokojná pravidelne dýchala, nadychovala sa nosom a vydychovala cez pootvorené ústa. V stave medzi bdením a spánkom povolila ťah na šatku.

V tom okamihu jej Maoko jemne, s dlaňou nahor vsunula prst pravej ruky do vagíny. Zdalo sa, že Nórka nereaguje. Pridala ukazovák a pritlačila trocha nahor. Vtedy Novaková otvorila oči, mala prázdny pohľad a vyzerala neprítomne. Maoko ešte viac pritlačila a dovolila prstenníku a malíčku, aby sa pridali. Jej malá ruka začala vstupovať do vagíny. Novaková začala pomaly, tak ako do nej Maoko vstupovala, otvárať oči. Zvláštne, ale nezačala sa potiť, namiesto toho zbledla, premožená neopísateľnými pocitmi, ktoré prežívala.

Ruka Maoko neprestávala vstupovať do vaginálneho otvoru, ktorý sa sám navlhčil od vzrušenia a vtedy vložila dnu aj palec. Vstup do vagíny bol uvoľnený a stiahnutý okolo najväčšieho obvodu ruky zhruba na osem centimetrov. Prirážajúc Maoko vsunula dovnútra celú ruku a otvor sa uzavrel okolo jej zápästia.

Novaková teraz vyzerala ako otupená, mala pootvorené viečka a neprejavovala viditeľné reakcie. Vyzerala úplne odovzdaná tomu zmocneniu sa najintímnejšej časti jej tela a zdalo sa, že to celkom prijíma.

Veľkou koordináciou Maoko pokračovala hladkaním jej brucha, aby ju udržala pokojnú. Zastavila ľavú ruku v jej útrobách a zľahka tlačila, potom pohla ukazovák a prostredníkom a končekmi prešla po vnútornej stene vagíny. Pohybovala nimi po obvode, kľby mala opreté o zadnú stenu kvôli obmedzenému priestoru a niečo hľadala. Neprestávala starostlivo pátrať, kým nenašla to čo hľadala. Drsný povrch nie väčší ako minca, umiestnený na osi vagíny. Novaková mala bod G ²⁶ a Maoko ho našla.

Nórka okamžite zareagovala.

„Ach!“ nahlas dychčala, ťahala za foulard a sťahovala brušné svaly..

Maoko ju nepokarhala.

Začala prstami prechádzať po bode G hore a dole, zľahka tlačila v rytme jedného pohybu za druhým. Medzitým druhou rukou tlačila na brucho, aby ju držala bez pohybu. Novaková začala dvíhať hlavu z postele, telo mala napnuté, otvorené ústa akoby sa chystali vysloviť O, vyslovila plynulé a hrdelné: „Och!“ Pustila foulard a spustila paže tak, aby sa mohla rukami chytiť okrajov matraca a z celej sily ho stískat'. Každým posuvom prstov v jej vnútri Norka stúpala a klesala s hlavou spustenou na hrudi.

Maoko odvážne pokračovala v stimulácii a nechala Novakovú, aby sa voľne pohybovala. Toto chcela, až do toho okamihu ju ovládala, aby vybuchla v orgazme, najväčšom, aký môže žena dosiahnuť.

Tvár ženy bola ako znetvorená, červená a spotená maska. Mala červený aj krk, na ktorom navierali plné a pulzujúce artérie, spolu so šľachami napnutými v kĺži rysovali štruktúru ako na obrázku anatómie zakaždým, keď zdvihla trup. Vlhké telo sa jej lesklo od potu a prestieradlo pod zadkom bolo premočené vaginálnou tekutinou.

Maoko zľahka ohla prsty a namiesto toho, aby použila brušnú prstov ako to robila doteraz, začala bod G prechádzať nechtami. Boli to nechty vedkyne, zvyknete na drobné manuálne úkony, takže mali vhodnú dĺžku a neboli špicaté. Znova a znova nimi prechádzala po citlivom mieste vo vnútri Novakovej, ktorá zvierala okraje matraca a prudko prerušovane dýchala. Ešte niekoľko sekúnd, potom Nórka prudko hodila hlavou dozadu a vykrikla divoko zo všetkých síl, ktoré v sebe mala.

Maoko jej rýchlo prikryla ľavou rukou ústa, aby sa z jej izby nezval ten hrozný výkrik.

Novakovej brušné svaly sa sťahovali a uvoľňovali v prudkom rytme a uvoľňovali ohromujúcu energiu tohto orgazmu, ktorý ešte nikdy v živote nezažila. Krik neprestával, pridusený Japonkinou rukou.

Maoko počkala.

Po niekoľkých sekundách sa sťahy Novakovej tela začali zmierňovať. Krik slabol až úplne stíchol a Nórka znova pomaly položila hlavu na posteľ. Pustila matrac a uvoľnila ruky vedľa tela. Maoko jej odtiahla ruku z úst a neprestávala jej hladkať brucho. Jemne začala vyťahovať pravú ruku z jej vagíny. Lahko vychádzala z kanála, naplneného prívalom vaginálnej tekutiny a svalstvo bolo uvoľnené v dôsledku roztiahnutia, ktorému bolo vystavené. V niekoľkých sekundách sa ruka objavila vonku a Maoko zistila, že rukavica ostala neporušená napriek tomu, že silne používala nechty. Potešilo ju to, pretože pre všetkých Japoncov je hygiena základnou zvyklosťou, ktorú dodržiavajú až s posadnutosťou.

Pozrela na Novakovú. Ležala na posteli bez pohybu s neprítomnými očami obrátenými do stropu. Dych sa jej vracal do normálu. Do tváre sa jej vracala prirodzená farba a pot rýchlo vysychal. O minútu už pokojne spala s pootvorenými ústami a hlavou mierne naklonenou doprava.

Maoko opatrne vstala z postele, aby ju nezobudila. Išla odhodiť aj druhý pár rukavíc, zhasla hlavné svetlo a obliekla si pyžamo. Veľmi opatrne z konca postele natiahla prikrývku nahor a prikryla ňou Nórku, aby neprechladla, načo podišla ku skrini a z police vybrala plaid. Zhasla aj abat-jour a tápavo sa vybrala k pohovke. Lahla si na bok a na prikrytie použila plaid.

Niekoľko minút zamyslená pozerala do tmy, ale napokon zaspala.

16. kapitola

Drew odišiel z laboratória spolu s ostatnými a vybral sa smerom k domovu. Už bola takmer tma a potreboval si oddýchnuť, ukončiť tento pekelný deň. Koľko vecí sa stalo! Pokojná a vyrovnaná existencia zrelého profesora fyziky sa odrazu prevrátila vďaka tomuto neobyčajnému objavu. Posledné dni prežil úžasným spôsobom, v rýchlom tempe, v slávnom a emocionálnom crescende viac, ako zažíval po celý zvyšok svojho života.

Keď prechádzal po cestičke jeho zrak sa náhodou zastavil na budove, kde mal pracovňu rektor.

„Musím mu to povedať,“ pomyslel si.

Bol unavený, ale aj tak sa pustil týmto smerom.

V McKintockovom okne sa svietilo. Drew vedel, že pracuje nadčasy.

Slečna Wattsová už odišla, takže zabúchal priamo na dvere jeho pracovne.

„Ďalej!“ odpovedal mu hlas. „Ach, to si ty, Drew? Len pod' ďalej, priateľu,“ v slove priateľu bola úprimná náklonnosť k Drewovi. Možno McKintock v podstate nebol iba riadiaci stroj neustále vyhládavajúci financie. Alebo áno? V tomto prípade, pri tomto nezvyčajnom prejave priateľstva mohla byť iba vyjadrená vďačnosť za zisky, ktoré si rektor predstavoval vďaka objavu Drewa a Marrona, ktoré sa zvlášť museli brať do úvahy.

Jasne, zisky boli smerované pre univerzitu, ale McKintock bol idealista a mať prosperujúcu jednotku, ktorú riadil, bol preňho zmysel života. A naozaj bol. Do takej miery, že sa identifikoval s univerzitou, takže to, čo robil pre univerzitu, robil zároveň pre seba. Preto bol ešte stále tu a pracoval, vykonával administratívnu prácu, ktorú pokojne mohol urobiť aj na druhý deň, ale rektor vedel veľmi dobre, že na druhý deň by sa mohol objaviť ďalší problém, pre ktorý by musel odložiť tieto úkony a to by len reťazovo navýšilo problémy a bolo lepšie sa tomu vyhnúť.

„Dokázali sme to, McKintock,“ oznámil Drew vrúcny hlasom, „máme základnú teóriu a sme schopní vytvoriť energiu potrebnú pre výmenu previazaných priestorov na rôzne vzdialenosti a pre rôzne objemy.“

„Výborne,“ ožil rektor, „ako ďaleko môžeme dosiahnuť?“

„Všade,“ odpovedal zjednodušene Drew a posadil sa.

„Takže do Pekingu, do Moskvy, do Anchorage? Kam chceme?“

„Tam a ešte ďalej.“

„Ako to, ešte ďalej?“ McKintock vyzeral dezorientovaný. Chvíľu rozmýšľal.

„Na Mesiac?“ opýtal sa ironicky.

„Pre tento prístroj je Mesiac za rohom,“ odpovedal pokojne Drew, „výmena sa môže uskutočniť s ktorýmkoľvek priestorom v známom vesmíre.“

McKintock nemal predstavu o veľkosti známeho vesmíru, ani o tom nakoľko je známy tento vesmír. Preňho bol Mesiac a planéty slnečnej sústavy celým vesmírom, ktorý poznal.

„Vesmír je veľmi veľký, McKintock. Súčasný odhad sa rovná približne deväťdesiatim trom miliardám svetelných rokov. Predstav si guľu s takým priemerom.“

McKintock naňho pozrel nechápavo. Čo mohol vedieť o svetelných rokoch?

Drew sa dovtípil, že mu to musí vysvetliť. Nechcelo sa mu, ale nemal na výber.

„Jeden svetelný rok je vzdialenosť, ktorú prejde svetlo vo vákuu za jeden rok. Keďže svetlo sa pohybuje rýchlosťou približne tristotisíc kilometrov za sekundu, za rok prejde vyše deväťtisíc miliárd kilometrov.“

McKintock vyvalil oči. Deväťtisíc miliárd kilometrov. Vzdialenosti, na ktoré bol zvyknutý boli také, ktoré dokázal prejsť na aute. Desiat kilometrov, sto, dvesto kilometrov, približne.

Deväťtisíc miliárd kilometrov. Nevedel si ani predstaviť takúto vzdialenosť.

„Dobre,“ pokračoval Drew kým pobavene pozoroval rektorov úžas, „podľa toho, čo vieme má vesmír veľkosť deväťdesiat trikrát spomínaných deväťtisíc miliárd kilometrov, takže viac ako osemstotisíc miliárd miliárd kilometrov.“

McKintock pozeral na Drewa prázdny pohľadom.

„Nerob si starosti McKintock. Ani ja si neviem predstaviť takú vzdialenosť. Nikto toho nie je schopný. Nie je to ľudský rozmer. Dôležité je, že na matematickej úrovni ide o číslo ako každé iné a preto je možné s ním pracovať podľa ľubovôle. Dôležitejšie však je, že našim prístrojom môžeme preniknúť do ktorejkoľvek časti vesmíru budeme chcieť. Toto je dôležité. Predstav si ten pokrok vo vede. Všetky poklady poznania, ktoré na nás čakajú. Je neuveriteľné, že sa to stalo nám, ale je to tak a som nesmierne šťastný, že žijem v novej ére, ktorá sa pred nami otvára.“

McKintock chvíľu mlčal. Potreboval stráviť čo práve počul. Cítil doliehať depresiu z nesmiernych rozmerov, zo skrytých poznatkov, o ktorých hovoril Drew. Cítil sa stlačený pod nesmiernou ťarchou, ktorú si predstavoval, že nesie na sebe.

„Ale... a nejaké uplatnenie viac, povedzme, každodenné?“ opýtal sa neisto.

„Ach, správne. Zabudol som,“ odpovedal Drew, „môžu sa zostrojiť malé, vhodne upravené prístroje, ktoré môžu slúžiť pre medicínske účely. Môžu odstrániť nádory z tela bez jediného rezu. Biopsia sa stane otázkou jednoduchého, netraumatizujúceho sedenia. Predstav si, čo to bude znamenať. Bude stačiť nastaviť prístroj do polohy, formy a rozmerov toho, čo je potrebné odstrániť, zapnúť a v okamihu bude táto hmota mimo telo. Vyprázdnený priestor sa zaplní fyziologickým roztokom alebo podobnými látkami. Nie som lekár, takže nemôžem vysvetliť detaily. Odborníci si s tým už poradia.“

Zámerné vynechal možnosti premiestňovať živé bytosti a dúfal, že to rektorovi nenapadne.

Mýlil sa.

„Drew, povedz mi,“ pokračoval McKintock vyzvedať ako vyšetrovateľ, „aké rozmery môžu mať prenášané veci?“

„Oj!“ pomyslel si Drew, lebo tušil čo bude nasledovať.

„No,“ odpovedal vyhýbavo, „presne nevieme, musíme zostrojiť väčší prístroj a zistiť jeho možnosti,“ odpovedal pravdivo. Stisol päste položené v lone, schované za písacím stolom. Nemal rád klamstvá, takže bol v ťažkej situácii.

„Aha, chápem,“ odpovedal rektor a pomaly, vážne prikývol. Bol veľký znalec ľudského správania a pochopil, že mu kolega niečo tají.

„Napríklad,“ pokračoval nešmávo, „robili ste pokus aj s nejakou živou formou?“

„No zbohom!“ kapituloval Drew vo vnútri. Vsadil ešte na posledný zúfalý pokus.

„Ako to, že sa ma na to pýtaš?“ skúsil.

„Len tak, zo zvedavosti,“ odvetil znova McKintock, tentoraz potmehúdsy.

„Z okna som videl prechádzať Bryceovú s nejakými škatuľami a tak som bol zvedavý, či to neboli vzorky pre tvoje laboratórium. Vieš, mal som dojem, že je v tých nádobách niečo veľmi živé. Čo ty na to?“

„Tak dobre. Pred tebou sa nedá nič ukryť, McKintock,“ vzdal sa Drew, „urobili sme experiment výmeny s použitím rastlín a živočíchov a boli úspešné, aspoň podľa toho, čo sme mohli doteraz overiť,“ zhlboka si vydýchol.

„Nechcel som pred tebou nič zahmlievať, iba som si chcel udržať priestor na ďalšie pokusy skôr, než ti predložím výsledky.“

„Chápem,“ tentoraz rektor prikývol s pochopením a ocenil Drewovu korektnosť.

„Ale v teoretickej rovine, teoretickej, buď opatrný, bolo by možné premiestňovať aj osoby?“ opýtal sa pozerajúc fyzikovi priamo do očí.

Drew nemal únikové cesty a tak sa prestal vykrúcať.

„Áno. Teoreticky áno. Keď budeme mať vhodný prístroj, keď bude riadne otestovaný a zo zákonného hľadiska bude možné ho vyrobiť, budeme schopní preniesť osoby,“ uzavrel všetko jedným dychom.

McKintock bol rozžiarený. Celodenná únava bola preč akoby ju odviaľ závan vetra. Postavil sa začal chodiť okolo stola. Podal Drewovi ruku a srdečne mu ju stisol.

„Fantastické, priateľu. Neuveriteľné a fantastické,“ úprimne mu blahoželal.

„Ďakujem, McKintock. A teraz idem domov. Som naozaj uťahaný. Dovidenia zajtra.“

„Nazdar, Drew. Dovidenia zajtra,“ pozdravil mu rektor a pozeral ako vychádza trocha zhrbený z kancelárie.

Len čo Drew dorazil domov, odišiel do sprchy.

Extrémne napätie celého dňa odplávalo spolu so znečistenou vodou a on zrazu pocítil vlčí hlad. Sestra mu už nachystala večeru, ako sa dalo očakávať od takej dokonalej a precíznej osoby, spolu povečerali a pritom rozprávali o všetkom možnom.

„Ako sa má tvoja priateľka z Leeds?“ opýtal sa Drew len pre informáciu, „začala si k nej chodiť každý víkend. Musíte mať naozaj veľa spoločného. Mimochodom, ako sa volá?“

Timorina nadvihla pravé obočie, prekvapená náhlym záujmom o jej súkromné záležitosti. Len vzácne sa Drew pýtal na niečo, čo sa týkalo priamo jej, pretože bol stále ponorený do svojej práce a svojich štúdií.

Bola prekvapená, ale zároveň si všimla, že jej brat mal v ten večer dobrú náladu.

„Dnes večer si veselý, Lester,“ odpovedala pozorujúc ho, „čo sa stalo?“

„Výborné výsledky jedného výskumu. Nestáva sa to často,“ vysvetlil nejasne, lebo nechcel vychádzať do detailov, „a čo tvoja priateľka?“

Timorina pochopila, že Drew mal iba chuť konverzovať a nadšenie, ktoré prejavil voči nej pochádzalo z radosti, prežívanej vďaka úspešnému výskumu, o ktorom rozprával.

„Jenny je milá pani,“ začala s úsmevom, „spoznala som ju pred niekoľkými mesiacmi na výstave obrazov. Zistili sme, že máme veľa spoločných obľúbených autorov a tak som sa rozhodla, že ju budem navštevovať. Má niekoľko vzácných obrazov a slušnú kolekciu kníh o umení. Keď sa stretneme, vždy nájdeme nejaké podnetné detaily, o ktorých môžeme diskutovať. Ubezpečujem ťa, že pre ľudí so záujmom ponúka obraz množstvo podnetov, detailov, ktoré si možno predtým nevšimol a odrazu sa objavili pred očami. Začneme analyzovať detaily a páči sa nám konfrontovať svoje hodnotenia v tejto súvislosti. Môže to byť technika, objavenie detailu maľby, mentálny stav autora. Diskutovať s ňou je radosť. Je vzdelaná a inteligentná, veľmi zaujímavá osoba,“ ukončila neustále moderovaným hlasom, ktorý ju charakterizoval.

„Ale! Blahoželám!“ vyjadril uznanie Drew, „je to veľmi dobré priateľstvo. Naozaj mám radosť za teba,“ napichol posledný zemiak a držal vidličku vo vzduchu.

„Mohla by si ju najbližšie pozvať k nám. Aj my máme niekoľko vzácných obrazov, s ktorými sa môžeme pochváliť,“ vložil si zemiak do úst.

„Teraz sa nezaobráme obdobím, z ktorého sú naše obrazy,“ zaklamala Timorina prostoducho, „keď prejdeme na expresionizmus, možno ju pozvem. Ona má doma peknú zbierku aj tohto štýlu. Uvidíme,“ ukončila a neprestávala sa usmievať.

Nikdy, vôbec nikdy mu nepovie o Cliffovi. Bláznivo sa zamilovala do toho muža, ktorého spoznala v múzeu a zdalo sa jej, že keby ho odhalila, zničila by si u svojho brata obraz počestnosti a dokonalosti. Ešte nevedela ako by bolo dobré sa správať, pretože bola pravda, že prvýkrát za svojich päťdesiat rokov sa takto zamilovala, ale tiež bola pravda, že sa so svojim šťastím mohla podeliť s bratom. Odkedy sa ich rodičia pominuli, žili stále spolu a neprešiel deň, aby jej Lester nebol vďačný za jej starostlivosť. Áno, bol nevšimavý, neustále myslel iba na fyziku, ale slovami aj svojim správaním jej prejavoval, aká je preňho dôležitá, dokonalá a nenahraditeľná. Ako ho mohla držať v nevedomosti?

Nie, nateraz to bolo lepšie takto. Obávala sa, že keby prezradila svoju milostnú historku príliš skoro, iba niekoľko mesiacov od jej vzniku a potopilo by ju to, tragédia by mala nesmierne následky. Následky pre ňu, pre jej dobré meno a meno jej brata, ktorému nechcela spôsobiť nepríjemnosti.

Nechcela ani pomyslieť na prísnu náboženskú, bigotnú a represívnu výchovu, ktorej bola vystavená. Bolo jej vštepované nepozerať a nemyslieť na chlapcov, pretože sú zdrojom hriechu a zatratenia. A presne to robila, alebo skôr bola nútená robiť, kým jej spolužiačky flirtovali s chlapcami, ktorí boli poruke, vytvárali páry, opúšťali sa, menili partnerov a keď dospeli vydali sa a založili si rodinu. Nie, ona nič z toho nemala. V sedemnástich jej srdce bláznivo bilo kvôli chlapcovi, preplakala

celé noci vo svojej posteli a zúfalo objímala vankúš, akoby to bol on, obliečku zmáčala vrúcnyimi slzami a to všetko v úplnom mlčaní. Nesmela dopustiť, aby ju počula matka, ktorá vo vedľajšej izbe spala ľahkým spánkom. O niekoľko dní sa dal tento chlapec dokopy s jednou bezvýznamnou plavovláskou z inej triedy, o ročník nižšie. Keď sa to Timorina dozvedela, bol to pre ňu hrozný úder. Nemala odvahu včas niečo podniknúť a namiesto nej to urobila iná. Už bolo príliš neskoro a jej sa zmocnil hnev. V mysli sa zbabelo postavila proti celému svetu, proti rodičom, proti sebe. Prešli dni vnútornej potláčanej zúrivosti, ktorú uvoľňovala štúdiom a cvičením, ktorému bola prirodzene naklonená. Keď skončila búrka, rozhodla sa, že sa už nikdy v živote nepozrie na žiadneho muža, aby už nemusela takto trpieť, prežívať sklamanie a zúfalstvo. Nie, skončila s láskou aj keď ju v skutočnosti nikdy neprežila.

Stala sa z nej učiteľka telocviku a začala svoju kariéru v jednej štátnej škole, v ktorej vykonáva svoje povolanie až doteraz. Obratne ignorovala alebo odmietala ponuky, ktoré jej počas dlhých rokov niekto predložil a vytvorila si pevnú povest' zarytej starej dievky. Byť sama jej nebolo zaťažko. Mala svojho brata, o ktorého sa doma starala a on si zaslúžil všetok jej rešpekt a pozornosť.

Toho dňa v múzeu v Leeds sa však stalo niečo, o čom si nemyslela, že by sa jej mohlo niekedy prihodiť. Obdivovala obraz s prímorskou krajinou, keď sa pred rovnaký obraz vedľa nej postavil približne päťdesiatročný pán, pozoroval namaľovanú scenériu a úplne prirodzene, hlbokým hlasom akoby rozprával sám so sebou, utrúsil poznámku.

„Tá modrá farba vody, ktorá prechádza do oranžového západu slnka je neuveriteľná.“

Timorina sa prekvapene obrátila k nemu. Presne na to práve myslela.

„V tej technike je niečo, čo nedokážem uchopiť,“ zapojila sa do rozhovoru bez toho, aby si to uvedomila.

„Podľa mňa je to olejom. Určite doňho dodal nejaký zriedkavý pigment, možno si ho sám pripravil,“ premýšľal muž nahlas, pravou rukou si uchopil bradu a ľavú ruku si v horizontálnej polohe položil na bruchu, aby ňou podoprel pravý lakeť.

„Je to možné,“ odpovedala Timorina, „lenže efekt nie je rovnomerný. Vidíte tu?“ pristúpila k obrazu a ukázala na jeden bod. Aj on sa priblížil a pozrel sa na toto miesto. „Pri lodi ten prechod chýba. Ak by to bol pigment v oleji, myslím, že by ho použil na celú časť mora, zatiaľ čo loď, ktorú olizuje západ slnka vyzerá ako oddelená jednotka.“

Muž na ňu pozeral s obdivom.

„Máte pravdu. To som si nevšimol,“ odpovedal jej s nadšením, „vidím, že sa tomu rozumiete. Blahoželám. Čo si myslíte o pláži?“

Rozbehla sa živá diskusia o obraze, rozoberanie techniky, umeleckého obdobia, psychológie maliara, kvality plátna a dokonca osvetlenia v tomto krídle múzea, na ktorom sa zhodli, že je nedokonalé na správny pôžitok z diela.

Po dvoch hodinách ich musel kurátor poprosiť, aby sa pohli k východu, lebo potreboval zatvoriť. Ani sa jeden druhému nepredstavili, po celej tej diskusii jej muž podal ruku.

„Cliff Brandon. Bolo to pre mňa potešenie.“

„Timorina Drewová,“ odpovedala a srdečne mu ju stisla, „potešenie je na mojej strane.“

„Som hladný,“ povedal s úsmevom otvorene a pritom sa na ňu pozeral.

Aj ona naňho pozerala a nemohla sa odtrhnúť od tej úprimnej a sympatickej tváre.

„Tiež som hladná,“ povedala veselo.

O pol hodiny už sedeli v talianskej reštaurácii neďaleko múzea a pochutnávali si na hojnej porcii zapekaných lazání. Ešte hodnú chvíľu rozprávali o maľovaní a potom bez toho, aby si to uvedomili, začali rozprávať o sebe. On žil sám, pred niekoľkými rokmi sa rozviedol a nemal deti. Manželka ho opustila kvôli inému po dlhých rokoch manželstva, pretože potrebovala nové podnety, aspoň tak mu to podala.

Timorina zdvihla obočie v úžase a pýtala sa samej seba ako môže niekto opustiť takého sympatického muža a musela konštatovať, že napriek tomu, že sa práve spoznali, cítila sa s ním v

úplnej harmónii. Cítila, ako jej stúpa teplota a ruky sa jej triasli. Nikdy predtým ničो podobné nezažila a vtedy zahodila svoje sľuby čistoty. Pozerala mu do očí s miernym úsmevom.

„Bývaš ďaleko?“ okamžite mu začala tykať.

„Nevedel som ako sa ťa mám na to opýtať,“ odpovedal jej, „cítim sa s tebou tak dobre.“

„Pššš!“ prerušila ho Timorina a položila si ukazovák cez pery, aby mu naznačila mlčanie. Vstala a pobrala sa preč. Svižne vstal a predbehol ju, aby zaplatil účet.

Približne hodinu neskôr, o pol deviatej večer bolo ich oblečenie rozhádzané po zemi okolo Cliffovej postele a Timorina prichádzala o panenstvo.

Keď si Timorina teraz spomenula na tú osudovú noc pred niekoľkými mesiacmi, striasla sa, ale urobila to tak, aby si to jej brat nevšimol. V podstate mu povedala pravdu o múzeu, o obrazoch, o technických rozhovoroch, jediná zmena sa týkala dotknutej osoby. Sama sebe zdôraznila, že zatiaľ si to musí nechať pre seba. Neskôr, keď jej vzťah spevnie, zdôverí sa mu.

Vstala a začala odpratávať zo stola. Drew jej pomohol a neskôr si išiel sadnúť do svojho kresla. Už si sadal, keď zmenil myšlienku.

„Počuj, vadilo by ti, keby som si zašiel na jedno pivo?“

„Ešteže čo. Len sa nevráť neskoro. A nepi veľa,“ varovala ho.

„Buď pokojná,“ odvetil vľúdne.

Drew odišiel do izby a rýchlo sa prezliekol do športového oblečenia. Zišiel dole a pozdravil sestru.

„Uvidíme sa neskôr. Ahoj.“

„Ahoj.“

Len čo sa zavreli dvere za Drewom, Timorina si sadla do kresla. So širokým úsmevom vzala do rúk telefón a vytočila číslo.

Telefonovala Cliffovi.

Drew pomaly kráčal k svojej obľúbenej pivárni. Nachádzala sa na cestičke blízko univerzity, kam si občas odskočil nadýchať sa atmosféry starého dreva, drsných lavičiek a obrovských píp na stáčanie piva. Páčil sa mu ten svet na starý spôsob s tlmenými svetlami a teplými farbami z minulých dôb. Zákazníci boli väčšinou dospelí chlapi ako on, ale našli sa tu aj mladé páry, ktoré dokázali oceniť dobré, správne ochutené pivo, podávané na správnom mieste.

Vzduch bol svieži, v túto hodinu až studený a Drew dýchla zhlboka na plnú kapacitu pľúc a každým krokom mocnel. Miloval svoj Manchester, bol súčasťou tohto mesta a cítil, že mesto bolo jeho súčasťou.

Čo mu práve teraz ponúkal jeho Manchester?

Nuž, Schultz, ktorý mu prichádzal naproti, trocha dezorientovaný sa obzeral a pri chôdzi sa trochu knísal. Keď prechádzal popod pouličnú lampu, jeho germánska postava bojovníka sa vynárala z tmy ako neprístupný obyvateľ temnoty, aby po niekoľkých metroch znova zmizla v tme.

Drew sa pobavene zasmial, lebo scéna sa mu zdala vtipná. Zamával mu a zavolať naňho.

„Dieter! Priateľ môj!“

Schultz pozrel jeho smerom a zaostril pohľad.

„Och! Drew!“ oslovil ho po chvíli, len čo ho spoznal, „priateľu, som rád, že sme sa stretli! Hľadám sympatické miesto, aby som sa navečeral a neviem sa tu vyznať. Čo by si mi poradil?“

„Žiadna rada, pozývam ťa! Práve idem do svojej obľúbenej pivárne a je tam aj dobrá, typicky britská kuchyňa. Som si istý, že sa tvoj apetít dokonale uspokojí a zaleješ večeru výborným pivom. Tadiáľto!“ vzal ho pod pazuchu a otočil ho v smere chôdze.

„Och, no, ďakujem, Lester,“ prijal pozvanie Schultz a ochotne ho nasledoval.

„Keď sme skončili v laboratóriu, vrátil som sa na ubytovňu a priznám sa ti, že som oblečený odpadol do postele. Okamžite som zaspal ako drevo a zobudil ma iba pred chvíľou obrovský hlad. Som tak rád, že som ťa stretol.“

„Tiež sa teším. Pivo v spoločnosti je najlepšia vec pre chlapov unavených z takého dňa, aký sme prežili,“ a žmurkol naňho.

„Keď už sme pri unavených chlapoch, pozri sa sem,“ Schultz ukázal prstom pred seba, približne na päťdesiat metrovú vzdialenosť.

Drew pozrel kam priateľ ukazuje. Prechádzali Sackville Parkom a na lavičke vedľa sochy učenca vzpriamene sedela postava.

„Nezdá sa ti...?“ opýtal sa Schultz.

„Áno,“ potvrdil Drew kým zbystroval zrak, „áno, je to on.“

„Kamaranda,“ usúdil Schultz a prikývol.

Potichu kráčali až kým nedorazili k Indovi a tam zastali.

Presne ako očakávali, Kamaranda bol ponorený do meditácie. Prešlo niekoľko sekúnd, kým sa prebral a všimol si ich prítomnosť. Zdvihol hlavu a spoznal ich. Jeho kávovo hnedú tvár rozžiariť úsmev a bez slova sa postavil. Spolu s nimi sa pobral do pivárne.

Podnik Ole Sinner Tavern bol zasadený do úplne anonymného bloku, lemujúceho slabo osvetlenú uličku. Vstup do podniku označovalo žlté pouličné svetlo a drevená doska s veľkým vyrytým nápisom opretá vedľa dverí. Nápis bol natretý tmavočervenou farbou, na ktorej sa trocha podpísal čas rovnako, ako aj na doske, ktorú každý deň presúvali, aby mohli pozametať chodník a znova umiestnili na svoje miesto. Vyzeralo to ako z devätnásteho storočia. Obrovská mosadzná obruč bola pripevnená k masívnym dreveným dverám a vzbudzovala dojem, že človek musí zabúchať, aby mu prišli otvoriť. Nič z toho. Len čo sa traja muži priblížili k vchodu, dvere otvoril hostinský v zástere a s fúzmi v štýle priemyselnej revolúcie. Vlúdne ich privítal a odviezol rovno k voľnému stolu. Schultz a Kamaranda boli prekvapení, ale Drew im hneď vysvetlil fígel.

„Nad dverami je fotobunka. Keď sa niekto priblíži na menej ako tri metre od vchodu, fotobunka rozozvučí zvonček vo vnútri a hostinský príde otvoriť. Je neustále v pohybe a väčšinou príde včas, ak nie, pribehne vás privítať len čo prekročíte prah. Viete, je to príjemné ak vás niekto srdečne privíta.“

Kolegovia rozhodne prikývli a usádzali sa k stolu. Vo svete, kde sa individualizmus stával základnou životnou filozofiou, ktorej nezaujím o blížneho bol každodennou praxou, a rešpektu voči ľuďom už deti nikto neučí, nájsť miesto, kde sú ľudia radi, že ste prišli a nešetria láskavosťou im doslova otváralo srdce.

Drew sa žoviálne usmieval a pozeral na svojich spokojných druhov ako si vyberajú z ponuky. On si vzal ponuku pív aj napriek tomu, že vedel čo si objedná.

„Drew, čo nám poradíš?“ opýtal sa Schultz a pohodlne sa usadil na ťažkej stoličke z masívneho dreva. Musel byť poriadne hladný.

Kamaranda listoval v jedálnom lístku a pri tlmenom svetle v podniku musel prižmúriť oči.

„Áno, čo vám odporúčaš? Ty si tu doma,“ pridala sa aj Ind.

„Ja som už večeral, takže si dám iba dobré pivo. Vám odporúčam pekný Steak Balmoral, je to biftek pripravovaný na panvici s hubami, whisky, smotanou a rôznymi koreninami. Je vynikajúci a veľmi sýty.“

Obaja hľadali v jedálnom lístku a čítali podrobné popisy.

„Toto bude určite dobré,“ prvý sa ozval a odsúhlasil Kamaranda. Schultz presvedčivo prikývol, zatvoril jedálny lístok a odložil ho nabok.

„Ja si dám jedno old ale,“ povedal Drew, „je tmavé, sladové a obsahuje približne 6 stupňov alkoholu. Myslím, že je dokonalé aj k vašim jedlám.“

Schultz, ako správny Nemec, bol veľký pijan piva a okamžite súhlasil. Kamaranda sa pripojil kým prichádzal krčmár prevziať objednávku. V ruke mal blok žltých štvorcových papierov a používaním vypísanú ceruzku. Drew objednal pre všetkých a krčmár odišiel.

Podnik bol napoly zaplnený, takých sedem - osem stolov bolo kompletne obsadených hosťami v ich veku. Pri jednom stole sedeli dve dievčatá, pred sebou mali veľké poháre s tmavým pivom a poloprázdne taniere. Vyzerali ako študentky, ale niekde zo zahraničia. Mali tmavé vlasy a románske

črty, vyzerali ako Talianky alebo Španielky, pomyslel si Drew. Chvíľu rozmýšľal a potom ho osvietilo. Presne tak to je! Posledné mesiace ich videl kráčať bok po boku po cestičkách areálu univerzity a raz ich dokonca stretával keď rozprávali s kolegom, učiteľom angličtiny. Určite sú tu kvôli jazyku, zhrnul pre seba.

„Dobre,“ povedal si Drew, „je to pekné, ak je tu aj mládež a vychutnáva si tradičné anglické lahôdky“. To, že tu boli práve tieto dve cudzinky ho naplňalo radosťou. Cítil ten most medzi nimi, skúsenými profesormi a novými ročníkmi, ktoré jedného dňa z ich rúk prevezmú kultúrne dedičstvo a budú pokračovať v podstatnej práci, najvzácnejšom majetku ľudstva, v šírení znalostí a vo vedeckom pokroku.

Bol ponorený do týchto myšlienok, kým Kamaranda a Schultz medzi sebou šuškali. Prešla ešte chvíľa a hostinský sa vrátil s obrovským ťažkým podnosom a na ňom niesol kompletnú objednávku.

Oprel si podnos napoly o stôl a porozdával tanieri a pivá. Stačilo len pozrieť do tanierov a v ústach sa zbíhali sliny, a veľkolepé pivo bolo neodolateľné. Všetci traja muži chopili svoje poháre, zdvihli ich do výšky a pripili si.

„Na nový vesmír!“ vyhlásil Drew nahlas.

„Na Systém!“ predniesol Kamaranda.

„Na nás!“ dodal nadšený Schultz.

Pri susedných stoloch ľudia tiež zdvihli poháre a pridali sa k prípitku.

Dychtivo sa napili tohto silného, sviežeho a chutného božského nektáru a potom sa dvaja hostia pustili do svojho lákavého jedla.

Toto bol sviatočný okamih.

Toto bol ich večer.

Zaslúžili si ho.

17. kapitola

Keď Drew odišiel, McKintock ostal v pracovni sám. Novinky, ktoré si práve vypočul o stave prác a neobyčajne vzrušujúce správy o možnostiach stroja ho úplne prevalcovali. Nedokázal sa viac sústrediť na záležitosť, na ktorej práve pracoval. Neustále myslel na využitie nového revolučného zariadenia. Liečiť choroby priamym zásahom vo vnútri tela, premiestňovať predmety na nepredstaviteľné vzdialenosti, prepravovať osoby! Pripadal si ako dážd'ovka, ktorá práve prvýkrát vystrčila hlavu zo zeme a zistila, aký bezhraničný a prítlačivý je vonkajší svet. Zmocnil sa ho pocit rozľahlosti a nechal ho lapať po dychu na prahu nekonečna.

Prinútil sa formulovať posledné detaily vychádzajúce z postupu, ktoré chcel na druhý deň odovzdať slečne Wattsovej na konečné vydanie. Jeho pocit povinnosti bol neotrasiteľný aj v tomto vzrušujúcom okamihu a toto z neho robilo muža, ktorým sa stal.

Napísal poslednú poznámku a položil pero na stôl, keď dostal bleskový nápad.

Rýchlo sa postavil s rukami opretými po stranách spisu a povedal si: „Prečo nie?“

Pôjde za Cynthiou, aby oslávil túto obrovskú udalosť napriek tomu, že nebol ich plánovaný deň. Samozrejme, nebude jej môcť povedať pravdu o jeho neočakávanej návšteve, ale určite sa poraduje, keď ho uvidí a prežijú spolu nádherný večer.

Rýchlo zamkol pracovňu, vybral sa k autu a zaradil sa do večernej premávky smerom na Liverpool. Našťastie natrafil na niekoľko semaforov so zelenou a zakrátko sa ocitol v tme a uháňal na západ, len občas stretával nejaké auto oproti na tmavej diaľnici. Išiel rýchlejšie, než zvyčajne, ale stále dodržiaval rýchlosť ako bol zvyknutý. Onedlho sa bez toho, aby si to uvedomil ocitol v prímorskom mestečku.

Elegantná obytná štvrť, v ktorej bývala Cynthia bola zasadená do zelene špeciálne upraveného parku s rýchlo rastúcimi stromami, pestrofarebnými kvetinovými záhonmi a každodenne sekaným anglickým trávnikom. Bola to nová štvrť, v ktorej štýlové apartmány boli pekne zladené s krajinou. McKintock zaparkoval na prvom parkovisku patriacom činžiaku, v ktorom bývala Cynthia a rýchlymi krokmi pribehol k domácej staničke so zvončekmi. S úsmevom zazvonil na „Farnham“ a čakal.

Prešla dobrá minúta a nikto sa neozýval.

Rozpačito zazvonil znova.

Po pol minúte sa z reproduktora ozval utrápený hlas.

„Hm, áno? Kto je tam? Kto je?“

Bola to Cynthia, ale takúto ju ešte nikdy nepočul.

McKintock bol znepokojený.

„To so ja, Lachlan. Prepáč, že idem neohlásený, Cynthia, ale... si v poriadku?“

„Nie... nie. Poď hore, Lachlan,“ pozvala ho a otvorila mu bránu.

McKintock rýchlo vošiel a privrel bránu za chrbtom. Utekal po uličke k budove a vstúpil do átria. Zamračený privolal výťah. Našťastie bol na prízemí a hneď sa otvoril. Stlačil tlačidlo na štvrté poschodie a netrpezlivo čakal, kým ho výťah vyvezie nahor.

Keď sa otvorili posuvné dvere vybehol, zamieril napravo až k bezpečnostným dverám do Cynthiinho bytu.

Boli privreté. Opatrne do nich pritlačil a prekvapený zbadal, že byt bol ponorený do úplnej tmy. Chcel nahmatať vypínač, ale hlas ho zastavil.

„Zatvor dvere a nerozsvecuj, prosím,“ bola to ona s rovnakým hlasom plným utrpenia ako predtým.

McKintock opatrne zatvoril dvere a ocitol sa v úplnej temnote.

„Cynthia, čo sa...“

„Bolí ma hlava, Lachlan. Mám hrozné bolesti a nemôžem zniesť svetlo.“

„Och.. no... hm... čo môžem urobiť? Chcel by som ísť k tebe,“ blábol dezorientovaný.

„Byt poznáš. Snaž sa prísť sem, ale nerozsvecuj svetlo!“ dodala plačlivo.

„Och... no... dobre. Skúsím to.“

Oči mu začali privykať na tmu a tak McKintock pomaly postupoval, krok za krokom opierajúc sa o stenu smerom k obývačke. Cynthiin hlas odtiaľ vychádzal. Bolo to šesť až sedem metrov, ale v úplnej tme vyzerali ako kilometer. V polovici cesty sa McKintock cítil istý a tak zrýchlil, ale jeho ruka, ktorou sa dotýkal steny zavadila o dekoratívny predmet. Ten sa s hrmotom zvalil na zem a narobil pritom rinčiaci dunivý zvuk.

„Aaaaaaach!“ vyštekla Cynthia skrútená bolesťou.

„Doparo...“ vybuchol McKintock a ostal nehybný.

„Aj hluk mi ubližuje! Dávaj pozor!“ kričala ovládnutá utrpením.

McKintock bol prepotený do nitky. Nenašiel iné riešenie a tak si kľakol a postupoval takto, na kolenách smerom k hlasu.

Šmátrajúc po zemi si uvedomil, že zhodil masívnu ebenovú sošku afrického bojovníka s oštepom. Dúfal, že sa nerozbila, bolo by mu veľmi ľúto, ak by Cynthii spôsobil škodu.

„Už tam budem,“ postupoval ešte kúsok a konečne bol v cieľi.

„Tu som. Cynthia, ako ti je?“ opýtal sa a drepol si vedľa pohovky, na ktorej ležala Cynthia.

„Hm, cítim sa zle,“ odpovedala plačlivo „je mi zle, je mi veľmi zle...“

Pohľadal jej ruku a nežne ju chytil.

„To ma mrzí. Keby som to vedel... keby som tušil... je mi to ľúto,“ bol sklúčený ako doteraz nikdy v živote. Aspoň nie z podobných dôvodov.

„Odkedy ... sa cítiš zle? Takúto som ťa nikdy nevidel.“

„Rozprávaj potichu, prosím,“ napomenula ho Cynthia slabým hlasom.

„Och, prepáč,“ zašepkal McKintock, „prepáč, drahá. Takže, o čo ide?“

„Ide o to, že ma bolí hlava, nevidíš?“ vybuchla podráždená. Bolo jasné, že jej je zle a tak jej reakcie boli neprimerané.

McKintock sa rozhodol, že bude radšej chvíľu ticho, aby sa upokojila.

Takto ostali dobrých päť minút a potom začal rozprávať tichým hlasom.

„Môžeš mi niečo vysvetliť?“

„Len čo som sa vrátila z práce, začala ma bolieť hlava,“ odpovedala s námahou šepotom, „ani neviem, koľko je hodín...“

„Je osem,“ oznámil jej McKintock po tom, čo skontroloval hodinky so svetielkujúcim číselníkom.

„Takže je mi tak zle už dve hodiny.“

„Jedla si?“

„Nie. Keď mi je takto, nemôžem jesť. Zdvihol by sa mi žalúdok a všetko by som vyvracala. K tomu ma hrozne bolí žalúdok. Trpím migrénami. Je to môj problém. Tak, ako mnohých ďalších žien.“

McKintock bol zdrvený. Objavil sa práve v najnevhodnejšom okamihu, vyrušil ju a spôsobil ešte väčšiu bolesť cirkusom, ktorý narobil a teraz ani nevedel, ako by jej mohol pomôcť.

„Čo môžem pre teba urobiť, aby ti bolo lepšie?“ odvážil sa, „vzala si si niečo od bolesti? Nevieam, nejakú tabletku, analgetikum... niečo, čo sa berie v takých prípadoch?“

Cynthia prehltla a potom sa nahlas rozkašľala, rukou si držala žalúdok.

„Áno, vzala som jediný liek, ktorý mi obvykle trochu pomôže, ale okamžite som ho vyvrátila, takže akoby som nič nevzala.“

Znova sa rozkašľala, akoby ju opäť napínalo na zvracanie.

„A nič si na to nemôžem vziať. Už predo mnou nerozprávaj o jedení!“ ukončila rozlúštená a trocha nahnevaná.

„Nie, v poriadku, v poriadku,“ súhlasil zdesený McKintock. Schúlený v podrepe na zemi, oblečený v drahom, niekoľkokrát opravovanom obleku, ktorý už vyzeral ako handra si uvedomil, že je hladný. Naplánoval si, že spolu pôjdu na večeru, ale vzhľadom na situáciu to nebolo možné. Čo mohol urobiť? Pokúsil sa o kompromis.

„Počuj, drahá, súhlasíš, ak ťa vezmem pod pazuchu pomaly, pomaly a uložím ťa do postele? Zatvorím ti dvere do izby, nechám ťa v tme a v tichu, aby ťa nič nerušilo, takto budeš pokojnejšia a určite budeš mať viac pohodlia ako na pohovke. Čo ty na to?“ prehovárал ju potichu.

„Hm, dobre,“ súhlasila Cynthia šepotom, „prečo nechceš ostať so mnou?“ opýtala sa ubolená.

„No... nie žeby som s tebou nechcel ostať. Veď som prišiel práve preto, aby som ťa videl. Pravdou je, že idem priamo z univerzity a nič som nejedol, chcel som ísť do kuchyne a...“

„Ach! Nerozprávaj mi o jedle! Už som ti to hovorila!“ a znova sa rozkašľala akoby sa chystala zvracať.

„Prepáč, prepáč, ale... ako som ti mal niektoré záležitosti vysvetliť bez toho, aby som ti povedal ako sa veci majú, a...“ odrazu sklúčený zmĺkol a čakal, kým jej prejde záchvat kašľa. Po chvíli sa upokojila, takže McKintock ju bez výhovoriek vzal za ruku a v tme, na ktorú si už zvykol, ju odviedol do spálne. Opatrne ju uložil na posteľ a prikryl ju prikrývkou, ktorú vybral zo skrine.

„Mmm...“, zastonala a položila si ruku na čelo. McKintock jej pohladil ruku, pobral sa a nečujne za sebou zavrel dvere.

Rozsvietil svetlo na chodbe a okamžite zastal oslepený. Zrenice sa mu dlhým pobytom v tme rozšírili a toto prehnane silné svetlo náhle zasiahlo sietnice skôr, ako zrenice dostali signál, aby sa stiahli a prispôbili sa prostrediu. Niekoľkokrát zaklipkal a o chvíľu už videl normálne. Najsamprv išiel zachrániť spadnutú sochu. Skontroloval v akom stave sa nachádza a uľavilo sa mu, keď zbadal, že je celkom neporušená. Jemne ju položil na jej podstavec a konečne sa pobral do kuchyne. Zatvoril dvere, aby izoloval prípadný hluk od dverí spálne a potom pomalými a tichými pohybmi otváral rôzne zásuvky, aby si sám naservíroval.

Naozaj bol veľmi hladný.

Otvoril chladničku a hľadal v nej nejaké pivo. Našťastie tam našiel pár fliaš, jedna bola jeho obľúbená značka a druhá iná, tú mala radšej Cynthia. Vzal svoju obľúbenú, okamžite si nalial plný pohár a poriadne si z neho odpil. Okamžite sa cítil svieži, odložil si sako a zavesil ho na operadlo stoličky. Znova otvoril chladničku a hľadal niečo na jedenie. Nebolo tam toho veľa. Cynthia jedla

málo, aby sa udržala vo forme a aj to, čo zjedla bolo väčšinou zdravé jedlo, s nízkym obsahom tukov a skôr sa podobalo na vegetariánske.

Evidentne nakupovala potraviny, ktoré jedol on iba v tom čase, kedy bola na programe jeho návšteva. Trocha smutný vzal nádobu s rôznymi syrmi, druhú nádobu s grilovanou zeleninou a pohár s tatárskou omáčkou. Zo skrinky vybral balenie tyčíniek grissini bez tuku a sadol si, aby sa najedol.

Nabral si veľkoryso. Bol taký hladný, že výber bol až na druhom mieste. Všetko splachoval pivom a keď dojedol, cítil sa celkom spokojný. Ani on nebol ktovieaký jedák, ale určite holdoval oveľa kalorickejším jedlám ako boli tie, ktoré boli v Cynthiinom stravovaní.

„Zajtra jej musím ísť na nákup,“ povedal si. Nechcel, aby doma nemala nič, čo by si mohla dať na druhý deň na večeru. Vedel, že obeduje vonku, ale na večeru potrebovala mať nejaké zásoby. Ráno, predtým ako sa vyberie späť do Manchesteru, zabehne do neďalekého supermarketu a nakúpi jej syry, zeleninu a možno aj nejakú pochutinu, ktorú miluje, ale drží si od nej odstup kvôli kalóriám.

Chvíľu pobudol pri stole, potom pristúpil k oknu a so založenými rukami ostal pozeráť von. Mohol odtiaľ vidieť Park Road, na ktorom ešte bola večerná premávka. Na konci bola čierna a neviditeľná zátoka, bodkovaná svetlami kotviacich výletných a nákladných lodí. Liverpool bol krásne miesto s množstvom zelene, starostlivou mestskou výstavbou a prístavom. Bol založený v trinástom storočí v ústí rieky Mersey, ktorá sa vlieva do Írskeho mora a dlho bol dôležitým svetovým prístavom, teraz jeho hlavné príjmy plynú z turizmu. Keď mal McKintock viac času, rád sa so Cynthiou prechádzal po mólach. Morská vôňa mu dodávala silu a neustály pohyb lodí tam a späť v ňom vyvolával dojem, že je to vnútorný mechanizmus, vďaka ktorému sa točí svet. V určitom zmysle tomu tak bolo, keďže pohyb ľudí a tovaru bol základom celosvetového obchodu a práce. Teraz sa malo všetko zmeniť vďaka Drewovmu vynálezu. Ktovie, ako bude svet vyzeráť o niekoľko rokov. Dúfal, že lepšie. Bolo potrebné postupovať správne a veľmi opatrne. Rozšíri zbierku množstva láskavostí, ktoré počas dlhých rokov poskytol rôznym dôležitým ľuďom britského systému. Určite vyčistí svoj kredit, ale bude to stáť za to. Áno, všetko pôjde ako po masle, cítil to. Ešte chvíľu rozmýšľal s očami upretými na záliv, potom odlepil zrak a vrátil sa k stolu. V priebehu pár minút upratal stôl a umyl riad, ktorý použil bez toho, aby narobil hluk a potom sa pobral skontrolovať Cynthiu. Odišiel z kuchyne a nechal rozsvietené svetlo, privrel dvere a zhasol svetlo na chodbe. V prostredí slabo osvetlenom svetlom z kuchyne potichu podišiel k dverám spálne. Zvnútra nevychádzal žiadny zvuk a tak zľahka stisol kľučku a vstúpil. Cynthia tvrdo spala v polohe na chrbte, v akej bola keď od nej odchádzal a ruky mala voľne položené vedľa tela. Cez pootvorené ústa vdychovala a vydychovala s ľahkým, upokojujúcim sipotom. Bolo zrejmé, že ju prestala bolieť hlava natoľko, aby jej dovolila zaspáť. Nechcel riskovať, že ju zobudí a tak vyšiel z izby a išiel rovno do kúpeľne, aby sa vyzliekol, urobil si večernú toaletu a pripravil sa na spanie. Lenže pyžamo mal v skrini v spálni a otvoriť ho by znamenalo narobiť hluk. Vzdal sa tej myšlienky, veď byt bol dobre vykurovaný. Oblečenie nechal na pohovke v obývačke, zhasol svetlo v kuchyni a iba v spodnej bielizni sa znova vrátil do spálne. Pomaličky sa uložil od dverí na manželskú posteľ, v ktorej Cynthia rada spala pohodlne a ľahol si vedľa nej. Cynthia spala na prikrývke a cez seba mala prehodenú deku, ktorou ju predtým zakryl, takže ju radšej nechal tak ako bola a neriskoval, že ju zobudí.

Uvoľnil sa pri pravidelnom Cynthiinom dychu a o niekoľko minút už spal.

Svetla áut v Park Road boli stále zriedkavejšie, až nakoniec úplne ustali a nechali prázdnu cestu, osvetlenú iba radmi pouličných svetiel. V zálive sa nič nedialo a obrysové svetlá lodí boli také nehybne, až vytvárali dojem, že tiež zaspali opatrne uložené na tmavej vode.

V byte vládlo úplné ticho, pretkávané iba dychom Cynthie, ktorá upadala do stále hlbšieho spánku.

Okolo tretej hodiny v noci sa do jej dychu zamiešal tlmený hlas.

„Prenesieme ich, áno, prenesieme ich všade... ich spolu s vecami...“ McKintock rozprával zo sna, „...a balíky, kontajnery, všetko môžeme... áno, našim strojom... odtiaľ až tam, stlačíme tlačidlo

a si na mieste... ani si to nevšimneš, že si cestoval...“ mrmlal slová, ale dalo sa mu rozumieť, „... pomocou tvojho stroja, Drew, ako sa ti ho podarilo vymyslieť... zmenil si históriu, Drew...“

Asi sto metrov od činžiaka parkovala na mieste blízko iného bloku dodávka s označením montáže antén, akoby sa technik odišiel domov vyspať po dlhom pracovnom dni. Na streche dodávky boli dve výrazné antény, dve biele parabolické antény, jedna natočená napravo a druhá naľavo a obe smerovali trochu nahor. Robili dobre reklamu činnosti, ktorá bola znázornená na reklame, prilepenej na hnedom plechu vozidla, ale od pravej antény viedol skrytý kábel, prechádzal cez vodotesný otvor na streche dodávky a vchádzal do nákladového priestoru. Vnútorne steny vozidla boli pokryté elektronickým prístrojovým vybavením. Rôzne rádiové prijímače vojenského typu boli poukladané jeden na druhom v akomsi racku²⁷. Každý prijímač mal schopnosť prijímať určitý počet rozličných frekvenčných pásiem vo vzostupnom poradí tak, aby mohol tento rack prijímať akýkoľvek rádiový signál, ktorý by mohol generovať nejaký vysielateľ. Vedľa racku s prijímačmi stál rack so spektrálnymi analyzátormi. Zobrazovali formu prijatej rádiovkej vlny a zobrazovali ju na obrazovke. Za analyzátormi sa nachádzalo dekodovanie, tvorené ďalším rackom s prístrojmi, schopnými dešifrovať²⁸ aj tie najkomplikovanejšie zakódované správy. Nasledoval rack so záznamníkmi, na ktoré sa ukladali prijaté správy pre nasledujúce analýzy. Posledný rack obsahoval audio sekciu systému, schopnú spracovať prijaté správy a odstrániť ruch v pozadí, vytrhnúť hlasy a významné zvuky tak, aby sa dalo vybrať to, čo bolo zaujímavé. K zostave rackov bol pripojený počítač, cez ktorý sa nastavovali rôzne komponenty tak, aby sa docielil želaný efekt.

Práve bol zapnutý iba jeden prijímač, naladený na 7 GHz a k nemu bol pripojený spektrálny analyzátor, ktorý zobrazoval zelené horizontálne pásma a v ňom sa pohybovali oranžové a červené vertikálne čiary. Dešifrovací prístroj blikal na zeleno a to znamenalo, že pracuje riadne a bez chýb. Dva záznamníky paralelne potichu zaznamenávali na svoje hard disky to, čo zachytili tak, aby sa vytvorili dve rôzne kópie materiálu.

McKintockov hlas zreteľne vychádzal zo slúchadiel, ktoré mal na hlave jeden muž v civile sediaci na sedadle pred počítačom. Vedľa veľkého monitora stála napoly prázdna šálka s čajom, druhá zo série tejto noci. Muž bol uvoľnene opretý o operadlo a počúval s rukami v lone, sklonenou hlavou a zatvorenými očami.

„Prenesieme ich, áno, prenesieme ich všade... ich spoju s vecami...“ McKintockov hlas sa zobrazoval na monitore počítača ako zvlhnutý horizontálny pás, ktorý sa menil v závislosti na intenzite, „...a balíky, kontajnery, všetko môžeme... áno, našim strojom... odtiaľ až tam, stlačíme tlačidlo a si na mieste... ani si to nevšimneš, že si cestoval...“ počúvajúci muž náhle otvoril oči a zdvihol hlavu „... pomocou tvojho stroja, Drew, ako sa ti ho podarilo vymyslieť... zmenil si históriu, Drew...“ muž sa narovnal a priblížil sa k počítaču. Myšou rýchlo nastavil nejaké ovládače, aby ešte viac zvýraznil McKintockov hlas. Cynthiin dych už predtým odfiltroval a prakticky bol eliminovaný z príjmu v slúchadlách. V tme zvrátil čelo a sledoval hlasovú obálku pri zmienke o Drewovi na monitore, ktorý mu matne osvetľoval tvár.

„... vesmír k dispozícii, neuveriteľné, celý vesmír... pomocou stroja...“

Muž odtiahol jedno slúchadlo tak, aby si uvoľnil ucho. Zdvihol telefónne slúchadlo šifrovaného vojenského telefónu a zadal päťciferné číslo.

O niekoľko sekúnd niekto zdvihol slúchadlo na volanom telefóne bez toho, aby sa ozval.

„Daj mi Spencera,“ povedal muž.

Koniec prvej časti

Druhá časť

Keď vystúpil posledný pracovník, zdalo sa, že ostal už iba vodič, sediaci na svojom mieste. O niekoľko sekúnd sa však na schodíkoch autobusu objavila ďalšia postava. Lenivo, pokojne schádzala po schodoch a postupne sa odhaľovala.

18. kapitola

Obloha nad Manchesterom bola tieňovaná farbami brieždenia. Neústupné oblaky tentoraz zaberali iba jednu časť nebeskej klenby a zatienovali na západe posledné hviezdy, ktoré postupne bledli pri začínajúcom svitaní a na východe nechávali odkrytý výhľad na červené, neúprosne sa šíriace spektrum. Tmavočervené pásy s väčšou vlnovou dĺžkou vytlačali nahor menšie vlnové dĺžky fialovej, oranžovej, žltej až za hranicu tohto spektra, aby vybledlo v neúprosnej bielej, menovitej teploty farby slnka. Každý deň sa s matematickou presnosťou po celej planéte opakovalo toto divadlo. Anglicko si ho však užívalo menej kvôli oblačnej prikrývke, ktorá sa stala súčasťou jeho kultúry a imidžu, vybudovanému voči zvyšku sveta. Napriek tomu, bol to trigger²⁹, nástup nového dňa pre väčšinu ľudí. Vychádzajúce slnko je metaforou prebúdzania prírody a živých bytostí v nej. Pravda, existujú mnohí, ktorí pracujú aj v noci alebo iba v noci, kým ostatní spia, aby dosiahli výsledky, ktoré by inak neboli možné. Niektorí z nich boli práve zhromaždení v jednej miestnosti a veľmi pozorne počúvali záznam, ktorý vychádzal z hi-fi zariadenia.

„Prenesieme ich, áno, prenesieme ich všade... ich spoju s vecami... a balíky, kontajnery, všetko môžeme... áno, našim strojom... odtiaľ až tam, stlačíme tlačidlo a si na mieste... ani si to nevšimneš, že si cestoval...“ jeden z poslucháčov sa sústredene skláňal nad písacím stolom, skrížené ruky mal položené na stole a pravú ruku mal položenú na perách, „... pomocou tvojho stroja, Drew, ako sa ti ho podarilo vymyslieť... zmenil si históriu, Drew... vesmír k dispozícii, neuveriteľné, celý vesmír... pomocou stroja...“

Muž, sklonený nad stolom ešte chvíľu ostával zadumaný a potom bez pohybu vyzval muža naľavo, sediaceho pred počítačom.

„Prehraj mi to znova.“

Spencer manipuloval myšou a dal záznam na začiatok, potom klikol na Play a spustil záznam tretíkrát odkedy sa stretli.

„Prenesieme ich, áno, prenesieme ich všade... ich spoju s vecami...“ muž opäť pozorne počúval a zrazu začal pomaly, stále presvedčivejšie prikyvovať, „vesmír k dispozícii, neuveriteľné, celý vesmír... pomocou stroja...“ muž sa narovnal a oprel sa o operadlo pohovky. Pretrel si oči, aby odohnal spánok.

„Áno, niečo sa deje,“ potvrdil.

„Trenton?“

„Je to možné, áno, tiež si myslím,“ prisvedčil muž po jeho pravici.

„O koľkej ti telefonoval Boyd?“

„Krátko po tretej,“ odpovedal Spencer, „namiesto bežných hlúpostí, ktoré rozpráva zo sna začal McKintock rozprávať o tomto Stroji, ktorý vymyslel nejaký Drew a... skrátka, zvyšok ste si vypočuli. Boyd v tom rozprávaní objavil zmysel a tak mi okamžite zavola.“

„Boyd odvedol svoju prácu dobre. Podľa vás, žena niečo z toho počula?“

„Myslíme, že nie, pán Farnsworth,“ povedal Spencer, „celý večer ju bolela hlava a McKintock ju uložil spať. Zaspala hlboko a kým on rozprával, jej dych bol stále pravidelný. Vybrali sme jej dýchanie zo záznamu desať minút predtým, než začal McKintock rozprávať a ukončili sme ho desať minút potom. Analyzovali sme rytmus a hĺbku a významne sa nezmenilo. Nie, podľa nás nič nepočula.“

„Dobre,“ schválil Farnsworth, „veľmi dobre,“ díval sa priamo pred seba a premýšľal.

„O týchto veciach rozpráva prvýkrát,“ pozrel na Spencera, ktorý prikývol na potvrdenie, „muselo sa stať niečo, čo sa ho hlboko dotklo. Je to rektor Univerzity v Manchesteri, má k dispozícii prostriedky, laboratóriá, profesorov, vedcov, je možné, že narazili na senzačný objav. Áno, naozaj je to možné. Chcem v tom mať jasno,“ usúdil. „Privedte ho.“

Spencer sa náhle vymrštil a dlhými krokmi sa pobral k dverám. Správne načasovanie bolo podstatné. Vošiel do miestnosti s rozlohou dobrých päťdesiat metrov štvorcových so stenami založenými rackmi s prijímačmi, dešifrovacími zariadeniami, spektrálnymi analyzátormi a počítačmi, podobnými ako v Boydovej dodávke, akurát znásobenými asi dvadsaťkrát. Zhruba pätnásť

Ľudí pracovalo na rôznych pracoviskách, prepisovali zaznamenané rozhovory z rozličných bodov odpočúvania, dešifrovali kódované správy a komunikovali s ľuďmi v teréne.

Spencer odišiel na svoje pracovisko a okamžite zdvihol slúchadlo zakódovaného vojenského telefónu, ktorý mal k dispozícii. Zadal päť ciferné číslo a čakal.

V Boydovej dodávke blikala na telefóne kontrolka prichádzajúceho hovoru. Zvonček bol odpojený, aby sa z vozidla žiadny zvuk nedostal do nevhodných uší. Odsunul jedno slúchadlo a bez jediného slova si priložil k uchu telefón.

„Ešte stále je tam?“ opýtal sa stručne Spencer.

„Áno. Ešte spí.“ Boyd sa pozrel na hodiny na počítači, aby zistil, že je sedem hodín ráno. Práve dopil svoju štvrtú šálku čaju a k tomu briošku na raňajky. Ďalšia noc sledovania sa chýlila ku koncu.

„Dobre,“ odpovedal Spencer, „ideme si preňho.“

„Dobre teda. Presuniem sa na pozíciu,“ položil telefón bez ďalších slov.

Pozrel na monitor vedľa počítača, na ktorom sa v štyroch štvorcoch zobrazovali zábery zo štyroch kamier, ukrytých po obvode dodávky vo falošných skrutkách alebo vo forme parkovacích senzorov. Bolo vidno iba jednu osobu za dodávkou, ktorá sa vzdŕaľovala na bicykli. Mala na chrbte malý plecniak a Boyd vedel, že je to študent, ktorý sa skoro ráno vybral do školy.

Bez toho, aby odtrhol zrak od monitora si na bežné civilné oblečenie navliekol bundu montážneho technika pre antény, potom otvoril spojovacie dvere medzi nákladovým priestorom a kabínou, a sadol si za volant. V tej bunde vyzeral ako chlapík, ktorý sa vybral do práce. Naštartoval vozidlo a pohol sa z parkoviska. Večer zaparkoval zadom tak, aby v prípade nutnosti mohol vyraziť bez manévrovania. Pomalou jazdou sa premiestnil na parkovisko, kde McKintock nechal zaparkované auto, znova zacúval na miesto a vypol motor. Rektorovo auto stálo asi desať metrov pred dodávkou na ľavej strane. Vrátil sa do nákladného priestoru a zavrel za sebou spojovacie dvere. Prístrojové vybavenie neprestávalo zaznamenávať a počítač neoznamoval žiadne pohyby alebo rozhovory v byte počas jeho stometrového presunu z predchádzajúceho parkovacieho miesta na nové. Znova si nasadil slúchadlá a pokračoval v odpočúvaní, ale tentoraz neprestával pozorovať monitor so zábermi z kamier.

Na deviatich hodinách³⁰ bol záber činžiaku, kde sa nachádzal byt, v ktorom spal McKintock. Na pravej strane bol záber, na ktorom mohol Boyd vidieť aj prednú časť rektorovho auta, kým kamera na dvanástich hodinách zaberala zvyšnú časť vozidla a veľkú časť parkoviska.

Okolo štvrt na sedem na parkovisku zastavila limuzína so šedou metalízou a tmavými sklami a zaparkovala na jednom z voľných miest na konci, ďaleko od vjazdu.

Boydov telefón začal znova blikáť. Zdvihol slúchadlo a počúval.

„Jednotka Dva,“ povedal anonymný hlas, „niečo nové?“

„Nič,“ odvetil Boyd.

O pol siedmej sa v Boydových slúchadlách začali ozývať zvuky prebúdzania. Cynthia vstala rezko z postele a okamžite sa pobrala do kúpeľne. Rôzne sprievodné zvuky predstavovali Boydovi starostlivú toaletu, ktorú žena vykonávala. Keď bola pripravená, išla zobudiť McKintocka. Ten ešte stále spal ako poleno, akoby strávil rušnú noc a potreboval sa regenerovať. Cynthia doňho strčila chodidlom, obrátila ho a zo žartu ním trhala.

„Vstávať, lenivec! Čo si dnes v noci vystrájal? Musel si obšťastniť celý hárem rozvášnených konkubín? Ha, ha, ha!“ rozosmiala sa, keď sa McKintock náhle posadil a aby si vyčistil myseľ, obracal hlavu napravo a naľavo.

„Prečo si v slípoch a tielku? Kde máš pyžamo? Ha, ha, ha!“ znova si ho doberala a pritom sa schuti smiala.

„Uf, je v tvojej skrini!“ zvolal, vyskočil z postele a chytil ju za plecia. Nechala sa objímať a dostala obrovský bozk na čelo.

„Ako ti je teraz?“ opýtal sa jej a pritom na ňu pozeral šialene zamilovaný, „prešla ti bolesť hlavy?“

„Áno, je mi dobre a som strašne hladná. Takže...“ odolávala jeho pokusom dostať ju do postele, „...takže teraz sa ide jesť!“ uvoľnila sa zo zovretia a so smiechom ušla do kuchyne.

McKintock na ňu pozeral ako uteká preč s ľahkosťou motýľa, s plným a kyprým telom, ktoré ho vzrušovalo vždy, keď sa naňho pozrel. Mal obrovskú chuť sa s ňou pomilovať, ale pochopil, že Cynthia nejedla od včerajšieho obeda, takže si nechal zájsť chuť. Tiež sa odišiel pripraviť do kúpeľne, obliekol sa rýchlo, ale starostlivo a prišiel do kuchyne. Cynthia medzitým pripravila vajcia, slaninu a opiekla hrianky, a za pár minút to do seba spoločne pahltné nahádzali.

„Ako si si iste všimla, zjedol som všetok syr a zeleninu, ktorú si mala v chladničke. Bol som naozaj veľmi hladný.“

Cynthia prikývla na potvrdenie a pritom prežúvala posledné sústa.

„Kým sa vrátim do Manchesteru, zjdem ti nakúpiť čo potrebuješ.“

„Netreba. Zjdem si nakúpiť sama dnes večer po práci.“

„Nie, nechcem, aby si strácala čas. Ja som to vyjedol, takže je správne, ak sa o nákup postarám sám,“ naliehal McKintock.

„Dobre teda, ak inak nedáš,“ súhlasila Cynthia a dvíhala k ústam pohár s ovocnou šťavou z hrušiek.

McKintock sa na ňu pozeral ako pije a zachvátilo ho vzrušenie ako mnohokrát predtým. Keď Cynthia pila ovocnú šťavu, zdvíhala čelo a rytmicky prehltala, pričom jej hrdlo robilo také zmyselné pohyby, že ho ovládla bláznivá posadnutosť vziať si ju, vniknúť do nej celý a celú ju naplniť sebou. Ona to veľmi dobre vedela a zahrávala sa s ním tak, že ho otvorene zradne provokovala ako všetky sexy ženy, vedomé si svojho sexappealu. Keď Cynthia vyprázdnila pohár, ešte poslednýkrát ho obrátila hore dnom, nechala si priamo na jazyk kvapnúť posledné kvapky a dobre vedela, že McKintock v tomto okamihu dosiahne vrchol vzrušenia. Naozaj bol červený ako paprika a rukami stískal okraj stola tak, že mu od svalových sťahov obeleli hánky.

Po poslednej kvapke položila Cynthia pohár rázne na stôl. Hlasný zvuk McKintockom zatriasol a zadychčaný otvoril dokorán oči.

„Teraz... teraz...“ jachtal.

„Teraz je čas ísť do práce!“ zvolala a ukázala na nástenné hodiny.

Pomaly, mechanicky sa McKintock obrátil, pozrel na hodiny ako robot a odrazu si uvedomil ako veľmi mešká. Pol ôsmej! Keďže ho čakal ešte nákup v supermarkete, do Manchesteru dorazí v pokročilú dopoludňajšiu hodinu! Univerzita začne deň bez neho! Nemožné! Čo sa dalo robiť?

Cynthia ho pobavene pozorovala, lebo dobre vedela, že Univerzita je preňho všetkým, samozrejme, okrem nej. S potmehúdskym úsmevom mu pomohla z rozpakov.

„Lachlan, vráť sa do Manchesteru, len pokoj,“ povedala mu s náklonnosťou, „nakúpim si sama všetko, čo potrebujem. Mimochodom, ako to, že si ma včera večer takto prekvapil?“

„Och, nuž, ďakujem. Ďakujem, je mi ľúto, že som ťa priviedol do rozpakov. No, pozri... včera večer som bol veľmi šťastný z niekoľkých výborných výsledkov, ktoré sme dosiahli vo výskume, že som sa rozhodol to s tebou osláviť. Lenže som prišiel nevhod. Mrzí ma to.“

„Nabudúce, keď budeš taký šťastný, zavolaj mi!“ koketne ho poučila, „pripravím sa na oslavu s tebou,“ významne žmurkla.

Znova sa začervenal a vstal od stola a snažil sa s ňou rozlúčiť.

Boyd v slúchadlách počul, ako McKintock berie svoje veci, potom otvárajúce sa dvere a hlasný bozk na rozlúčku.

„No nazdar!“ pomyslel si, „tentoraz bol únik vydarený“.

Farnhamová bola pravá sexuálna diablica a zakaždým, keď k nej McKintock išiel, bolo počuť vášnivý pohlavný styk s primitívnymi výkrikmi a chrochtaním. Používala ho iba ako sexuálny nástroj pre uspokojenie svojich náročných chůtok a keď jej nestačil počas celej doby, ktorú od neho očakávala, fackovala ho a častovala hrubými slovami. V každom prípade išlo o hru, zavŕšenú obojstranným vyvrcholením, veľmi živočíšnu a McKintockovi to tak vyhovovalo. Boyd predpokladal,

že tento muž mal za sebou veľmi chladný a rezervovaný vzťah, takže keď sa ocitol v spoločnosti ženy s takýmito vlohami, s jej nasadením, preňho to muselo znamenať zbožštenie potešenia. Iste, aj počas iných odpočívání bol Boyd poslucháčom rôznych druhov sexuálnych aktivít, ale táto ním otriasla natoľko, že mu to bránilo udržať si odstup.

„Keby som mal takúto ženu,“ aj tentoraz si povzdychol ako zakaždým. Striasol sa a kódovaným telefónom zavolať do šedého auta.

„Odchádza,“ oznámil jednoducho.

„Rozumiem,“ odpovedal stručne človek na druhej strane.

Boyd sa vrátil na miesto vodiča a zo sedadla si vzal noviny. Oprel si ich o volant a tváril sa, že číta, ale kútikom oka sledoval budovu. Približne po minúte zbadal McKintocka ako vychádza z vestibulu a dlhými krokmi ide na parkovisko, smerom k nemu. Bolo vidno, že sa ponáhľa. Keď bol McKintock dobrých desať metrov od svojho auta, Boyd naštartoval motor a nešúmavo sa pobral smerom k výjazdu z parkoviska, akoby tam už mal namierené. McKintock si vo svojej náhlivosti nešúmol ani dodávku, ktorá popri ňom prechádzala. O niekoľko sekúnd sa, naopak, šedé auto pohlo a pomaly sa blížilo k rektorovmu vozidlu. Keď bol McKintock takmer pri svojom aute a naťahoval ruku k dverám, šofér dodávky strhol volant doprava, aby zakryl výhľad na parkovisko z budovy, šedé auto zároveň náhle zrýchlilo a zastalo rovno pred McKintockovým vozidlom. Obaja muži vystúpili naraz akoby ich vymrštili dve pružiny a postavili sa po rektorovom boku. Jeden z nich sa bleskovo legitimoval a druhý ho chytil pod pazuchu.

„Polícia! Rektor McKintock, pôjdete s nami!“

Ostal stuhnutý bez slova. Tí dvaja ho odvádzali bez formalít k šedému autu. Jeden z nich otvoril pravé zadné dvere a pritlačil mu na hlavu, aby ju sklonil a nasadol, potom si prisadol tesne po jeho boku. Stiahol clony na oknách tak, aby bol interiér zvonka chránený pred pohľadmi, potom naznačil tretiemu mužovi, ktorý sedel za volantom. Ten pohol autom o niekoľko metrov smerom k dodávke a čakal.

Vtedy sa McKintock spamätal.

„Ale... ale... čo sa deje? Prečo mi to robíte? Čo som urobil?“

„Len pokoj, rektor McKintock, položíme vám iba niekoľko otázok. Bude to rýchle, uvidíte.“

„Ale... ale ja musím ísť do Manchesteru! A musím vyraziť okamžite!“

„V podstate tam práve ideme. Len sa upokojte.“

„Ale... čo moje auto... čo s ním bude? Nemôžem ho tu nechať.“

„Aj auto ide do Manchesteru. Len pokoj. Uvoľnite sa.“

„Ale... čo s kľúčom? Ten mám ja, ako to urobíte...“ dezorientovaný hľadel na muža, sediaceho po jeho boku. Ten sa naňho pozrel významným pohľadom. „Aha... chápem... nepotrebuje ich...“

Muž, ktorý ostal vonku nasadol do McKintockovho auta, naštartoval motor a chystal sa vyraziť.

Počas akcie vystúpil Boyd z dodávky a tváril sa, že kontroluje pneumatiku, aby jeho manéver nevyzeral pre pozorujúcich podozrivo. Keď zbadal, že sa šedé auto pohlo smerom k nemu, pochopil, že zásah už prebehol a rýchlo nasadol do dodávky, okamžite vyštartoval priemernou rýchlosťou akoby sa nič nestalo. Šedé auto vyšlo z parkoviska a obratne, bez zvuku ho predbehlo, niekoľko metrov za ním nasledovalo auto, v ktorom sedel McKintock.

Parkovisko ostalo bez pohybu a nezúčastnene čakalo na majiteľov ostatných vozidiel. Aj oni sa v pokoji objavili.

Celá akcia trvala maximálne desať sekúnd.

V priebehu štvrť hodiny bol malý konvoj na diaľnici a smeroval do Manchesteru, udržiaval si konštantnú rýchlosť a zdržiaval sa neprestajne v rýchlom pruhu. Vodič prvého auta, ktoré na zadnom sedadle viedlo McKintocka pokračoval bezpečne a sústredene. Bol zvyknutý vynájsť sa aj v tých najťažších situáciách a ranná premávka bola nič v porovnaní s prenasledovaním, ktoré musel občas absolvovať. Nepovedal ani slovo, ale systematicky kontroloval situáciu, aby sa McKintockovo auto nachádzalo na krátku vzdialenosť. Jeho kolega, vodič, bol rovnako skúsený a pripravený vrhnúť sa

na akýkoľvek typ vozidla, ktorý by sa objavil, v okamihu prevziať kontrolu, ovládnuť prípadného nepriateľského vodiča a vyraziť vysokou rýchlosťou smerom k určenému cieľu, možno pritom aj uhýbať nepriateľskej paľbe.

Muž, ktorý sedel vzadu spolu s McKintockom nadvihol záclonky a vidiecka krajina sa začala okolo nich mihať.

McKintock sa trochu upokojil a začal premýšľať. Čo by od neho mohli chcieť policajti? Spáchal niečo vážne? Ktorý z jeho činov by mohol vysvetliť takýto spôsob „zatknutia“? Pretože sa cítil zatknutý, áno, odvedli ho ako nejakého zločinca pri východe z vykričaného podniku. Ako si to mohli dovoliť? Je rektorom Manchesterskej univerzity. Musela sa stať chyba. Ožil a prešiel do protiútku.

„Počujte,“ obrátil sa na muža, sediaceho po jeho boku.

„Áno?“ odpovedal muž a pozoroval ho s opovrhnutím.

„Ak vám to nevadí, mohli by ste mi znova ukázať odznak?“

„Keď dorazíme,“ bola jeho odpoveď, po ktorej nasledoval prenikavý a významný pohľad, sprevádzaný gestom ruky, ktorá sa nonšalantne presunula pod sako, blízko ľavého podpazušia.

McKintock si nemohol nevšimnúť tento pohyb a zachvel sa. Rozhodol sa, že sa už radšej nebude pýtať. V každom prípade, muži vyzerali ako policajti a zatiaľ mu neskrivili ani vlas na hlave, takže sa uvoľnil na operadle a čakal, nech sa udalosti odvíjajú svojim smerom. Napriek tomu bol hrozne zvedavý a znepokojený, lebo si nedokázal predstaviť čo by od neho mohli chcieť.

Nech sa dialo čokoľvek, onedlho na to príde. Skôr, než si to domyslel, dovštípil sa, že vchádzajú do Manchesteru a za päťami išlo jeho auto, akoby k nim bolo pripevnené oceľovým lanom. Muž po jeho boku spustil závesy na oknách a tentoraz spustil aj väčší záves, ktorý oddeľoval prednú a zadnú časť auta. Spustil aj slnečné clony pred zadným oknom tak, že bola teraz okolitá krajina úplne ukrytá. McKintock nevedel, do ktorej časti Manchesteru, ktorý poznal veľmi dobre, majú namierené.

Asi po dvadsiatich minútach auto zastalo.

Muž po jeho boku vystúpil a otvoril dvere.

„Vystúpte,“ nariadil sucho.

McKintock váhavo vystúpil a ocitol sa v podzemnom parkovisku s dobre upravenými múrmi zo železobetónu a niekoľkými núdzovými svetlami, kde-tu upevnenými na stene. Jeho auto parkovalo vedľa a muž, ktorý ho šoféroval ho práve zamykal zvláštnym, neznámym čiernym diaľkovým ovládaním. Uchopili ho za lakte, ale on naznačil, že bude spolupracovať.

Jeden z mužov prikývol a tak kráčali vedľa neho a viedli ho k zničenému výťahu, umiestnenému v prednej časti. Vstúpili, McKintock a ďalší traja, a jeden z nich stlačil biele tlačidlo bez označenia. V skutočnosti žiadne z tlačidiel nebolo označené číslom.

„Fíha, aký zvláštny výťah,“ pomyslel si McKintock.

Rýchle stúpanie a potom sa dvere otvorili do bielej, špinavej chodby. Špinavej v zmysle, že steny pokrývala plesň, stopy topánok, škrabance od operadla stoličiek a McKintockovi sa zdalo, že zbadal aj zvláštne tmavočervené škvrny. Niektoré vyzerali ako čiastočné odtlačky prstov, akoby sa niekto krvácajúci oprel o stenu a takto ju pošpinil. Dúfal, že si to vysvetľuje nesprávne a medzitým sa skupina ocitla pred dverami z bieleho dreva, obitými a špinavými rovnako ako múry. Jeden z troch mužov otvoril a voviedol ho dnu, posadil ho na stoličku, ktorá vyzerala ako zvyšok zariadenia, pri stole, ktorý už pamätal aj lepšie časy.

Muž zatvoril dvere a sadol si v očakávaní na druhú stoličku. Ďalší dvaja odišli. Muž, ktorý ostal bol ten, ktorý sedel počas cesty vedľa McKintocka.

„Čo je to za miesto? Kam ste ma to priviedli?“ vybuchol ustarostený McKintock. Bol zvyknutý na úplne iné prostredie. Cítil pach plesne a zatuchliny, po dlážke sa nerušene prechádzalo niekoľko švábov. Horné rohy miestnosti boli pokryté hustou a zožltnutou pavučinou, ťažkou od prachu. Zopár čiernych pavúkov vo vnútri pokojne čakalo na svoju korisť.

Muž ho ignoroval a McKintock pochopil, že by bolo zbytočné ďalej naliehať.

O niekoľko minút sa otvorili dvere a vstúpil akýsi šesťdesiatnik v peknom modrom obleku a s okuliarmi s kosteným rámom.

„Dobrý deň, rektor McKintock. Som William Farnsworth, zodpovedný za bezpečnostné služby.“

Bezpečnostné služby? To je kto? Pýtal sa sám seba McKintock.

„Dobrý deň,“ odpovedal kyslo, „prečo ste ma tu priviedli? Čo odo mňa chcete? Čo je to za miesto?“ pýtal sa stále viac nahnevanej.

„Priviedli sme vás sem,“ odvetil Farnsworth a silno zdôraznil prvú slabiku panovačným spôsobom, „pretože vy viete niečo, čo má veľkú dôležitosť pre túto krajinu.“ Odmlčal sa na efekt.

„Pretože milujete Anglicko, je tak?“ vsadil na vlastenectvo a brutálne mu pozrel do očí.

„Och... no... iste. Samozrejme, že milujem Anglicko.“

Farnsworth vyrážal otvorené dvere, keďže McKintock bol lojálny a verný Brit a dokonca miloval kráľovnú, na rozdiel od mnohých iných spoluobčanov. Úplne rezignovaný odložil zbrane.

„Čo chcete vedieť? Som vám k dispozícii.“

„Dozvedeli sme sa o jednom projekte, do ktorého ste zapojený,“ spustil Farnsworth a pozeral mu do očí, ale tentoraz bez nevraživosti, „projekte, ktorý sa týka istého Stroja, ktorý je schopný prenášať veci a osoby na vzdialenosti, hodnotené univerzálnym meradlom a zostrojil ho istý Drew. Čo nám o tom môžete povedať?“

McKintock ostal zdesený.

Ako sa o tom mohli dozvedieť?

Ani on to až do včerajšieho večera nevedel. Ako sa im to podarilo? Nebolo možné, že by o tom niekto rozprával, a predsa sa to stalo, neexistovala iná možnosť. Zbledol ako stena, potom náhle sčervenel a nakoniec sa chytil slova.

Kým odpovedal, zhlboka sa nadýchol.

„Neviem, odkiaľ ste sa to dozvedeli, ale v podstate všetko, čo ste povedali zodpovedá skutočnosti. Všetko vysvetlím, ale aspoň mi povedzte, čo sú zač tie bezpečnostné služby a kto vlastne ste.“

„Potom,“ odpovedal sucho Farnsworth, „buďte si istý, že sa všetko dozviete v pravý čas. Aby ste sa upokojili, toto je moja identifikácia,“ chvíľu pred ním vrtel rovnakým odznakom, akým sa legitimoval jeho podriadený počas zadržania na parkovisku v Liverpoole.

McKintock si znova vzdychol a začal rozprávať.

„Asi pred týždňom jeden profesor fyziky na mojej univerzite, profesor Drew, za mnou prišiel spolu so svojim študentom Joshuom Marronom. Tento chlapec náhodou objavil jav, ktorý vyprodukoval prístroj, zostrojený Drewom na iné účely. Informoval o tom svojho profesora a spolu ten jav analyzovali. Vyšlo najavo, že zariadenie je schopné vykonať výmenu previazaných priestorov na ľubovoľnú vzdialenosť v univerzálnom meradle s predmetmi a celým ich obsahom. V podstate to znamená, že Stroj, ako ho nazývam ja, sa dá nastaviť tak, aby ukazoval na vášho kolegu,“ ukázal prstom na druhého muža, „a okamžite ho premiestniť na iné miesto a nahradiť ho niečím iným. Pri dobrej vôli,“ a tu sa McKintock spokojne uškrnul a zatváril sa trocha pomstychtivo, „by sa mohol premiestniť na dno mora a na jeho mieste by sa objavil poriadny príval slanej morskej vody,“ uzavrel a náhle sa naklonil nad stôl.

Sediaci muž sa nervózne zamrivil na stoličke a zamračene pozrel na svojho nadriadeného.

Farnsworth prekvapene vytreštil oči, ale hneď sa ovládol.

„Dobre. To je pravda. Už bol vyskúšaný tento... Stroj?“

„Existuje malý prototyp, schopný premiestniť predmety na niekoľko centimetrov. Za pomoci equipe najlepších vedcov na svete sa profesorovi Drewovi podarilo vypracovať teóriu fungovania Stroja a práve včera večer získal výsledky skúšok. Preto ma prekvapuje, že o tom všetkom viete. Teraz,“ zabodol pohľad priamo do Farnswortha, „môžem vedieť, odkiaľ máte informácie? Dlhujete mi to.“

„Máme svoje systémy. A nemôžem vám ich prezradiť, inak by stratili účinnosť. Vidím, že chcete spolupracovať, tak vám niečo poviem. Tajné služby, ktoré koordinujem sa zaoberajú zbieraním informácií rôzneho druhu v záujme krajiny a v našej práci sa vyznáme.“

„Takže Tajné služby,“ poznamenal McKintock.

„Áno,“ odpovedal krátko Farnsworth, „a ak vám zverujem túto informáciu je to preto, lebo som presvedčený, že ste skutočný vlastenec a podľa vášho postavenia predpokladám, že ste aj človek s veľkým zmyslom pre zodpovednosť. Technológia, ktorou disponujete, môže mať takú nesmiernu hodnotu pre Veľkú Britániu, akú si vy možno ani neviete predstaviť.“

„Ako som to mal vedieť?“ pomyslel si McKintock, „len včera večer mi povedali, čoho všetkého je Stroj schopný...“

„Pretože, ako viete,“ pokračoval Farnsworth, „naša krajina prežíva obdobie ekonomickej a politickej stagnácie. Za pomoci technológie, ktorú ste opísali, so Strojom by mala Veľká Británia nevypočítateľnú technologickú výhodu oproti všetkým ostatným krajinám na svete a to vášmu projektu automaticky dáva prvoradý význam. Z toho všetkého vyplýva, že sa Stroj týmto stáva štátnym tajomstvom a nikto, opakujem nikto sa o ňom nesmie dozvedieť bez môjho schválenia. Koľko ľudí je s ním oboznámených?“

Počas celej tej tirády sa McKintock zmohol iba na počúvanie a prikyvovanie. Nariadenie o utajení bolo rovnaké, ako on sám nariadil Drewovi a ostatným, a teraz bol on na ich mieste. Takto to fungovalo.

Počítal v duchu.

„Asi desať, vrátane mňa.“

„Tak veľa?“ vyľakal sa prekvapený Farnsworth, „v akom vzťahu sú k vám títo ľudia? Chcem povedať, dá sa im veriť? Mohli by prezradiť niekomu o existencii Stroja?“

„Nie. Ja sám som im nariadil, že projekt je tajný a som si istý, že dohodu dodržiavajú. Sú to všetko vedci alebo spolupracovníci s morálnou integritou a je v ich záujme, aspoň v tejto fáze štúdie a skúšok, aby sa projekt udržal v tajnosti. Chápete, budú mať svoje zásluhy na vedeckých publikáciách, ktoré budú nasledovať, účinok bude pravdepodobne pomenovaný na základe ich mien, a tak ďalej,“ zamračil sa zamyslene.

„Avšak, napriek tomu, musím sa domnievať, že niekto z nich prehovoril. Inak si neviem vysvetliť, ako by ste o tom mohli získať informácie.“

„Nie. Nikto z nich neprehovoril, to vám môžem potvrdiť,“ upokojil ho Farnsworth. „Ako som vám povedal, máme svoje systémy. Technológiu.“

„Aha! Odpočúvanie!“ rozsvietilo sa McKintockovi.

Farnsworth na rektorov výkrik nereagoval a vstal zo stoličky.

„Dobre,“ povedal prísne, „teraz musíme konať. A musíme to urobiť rýchlo,“ pozeral na McKintocka.

„Ste oboznámený s technickými podrobnosťami projektu?“

„Nie. Ja som profesor antickej literatúry a do fyziky a technológie sa nerozumiem. Na vrchole projektu je profesor Drew. On vie všetko.“

„Dobre,“ zopakoval Farnsworth, „dnes si pohovoríme s týmto Drewom.“

„Dnes?“ pomyslel si prekvapený McKintock, „tak rýchlo?“

„Iste, dnes,“ zdôraznil Farnsworth, keď videl rektorov výraz, „povedali ste, že ide o fyziku a technológiu. Výborne. Tak vám poviem, čo urobíte, keď vyjdete odtiaľto. Vy a vaše auto budete odvezení na vhodné miesto, nasadnete do auta a pôjdete na univerzitu, akoby sa nič nestalo. Iba budete trochu meškať,“ pozrel na hodinky.

„Ospravedlníte sa, že ste mali problémy s autom. Presne o pätnástej vás navštívi pán Crenshaw,“ ukázal na muža vedľa seba, „a poviete, že s ním máte schôdzku kvôli nejakým dodávkam didaktických pomôcok. Takto informujte aj svoju sekretárku. Crenshaw vás odprevadí z pracovne a pripojíte sa

k niekoľkým špecialistom z odborov, ktoré ste spomenuli. Potom sa presuniete na miesto, kde sa nachádza Stroj, do laboratória, predpokladám.“

McKintock prikývol.

„Tam za prítomnosti všetkých, ktorí sú do projektu zapojení, predvediete ako Stroj funguje. Stalo sa niečo? Necítite sa dobre?“

McKintock zbledol.

„Necítim sa dobre,“ odpovedal ťažkopádne, „fakt, že ide o vedcov najvyššej kategórie a napadne im, že im chce niekto ukradnúť ich vynález. To predvádzanie by mohol byť problém.“

„Nie, takto to nie je,“ upokojoval ho Farnsworth, „nikto im nechce ukradnúť ich projekt, to je nezmysel. My chceme iba to, čo chce náš národ,“ a urobil rukou vágny pohyb vo vzduchu, „ide o to, že Stroj sa použije pre dobro Veľkej Británie namiesto toho, aby sa obmedzil na laboratórne skúšky. Prečo, ako ste to chceli použiť vy?“ pozoroval McKintocka prenikavým pohľadom.

„Rozmýšľal som o tom,“ odpovedal naivne. „Premiestňovať tovar, premiestňovať osoby a okrem toho by mal fantastické využitie v medicíne. Je to tak nová vec, že som ešte nemal čas niečo naplánovať,“ a po tom všetkom hovoril pravdu.

„Chápem“ prikývol Farnsworth presvedčivo, „o využití rozhodne ten, komu to prináleží. Domnievam sa však, že títo vedci môžu ostať pokojní. O prisúdení zásluh za objav nediskutujeme. Astronómia ma zaujíma, viete?“ dodal trocha koketne.

„Viem, akú hodnotu má pre vedca presláviť sa ako objaviteľ niečoho. Vezmite si napríklad kométy. Mnoho jedincov trávi celé noci prilepených na okulári teleskopu a hľadá ešte neobjavenú kométu. Ak sa im to podarí, kométa bude pomenovaná podľa nich a to meno jej navždy ostane. Je to uspokojujúce, viete?“

McKintock dúfal, že veci naberú smer ako predpokladal Farnsworth. Ten chlap sa mu páčil. Tajné služby mali imidž mužov v čiernych oblekoch, bielej košeli, slnečných okuliarech a s pištoľou neustále v ruke. Tento však bol úplne živiálny, keď rozprával na tému, ktorá ho nadchýnala.

„Súhlasím,“ súhlasil McKintock, „o pätnástej, s pánom Crenshawom,“ a pozrel na sediaceho muža. Ten si s ním vymenil pohľad bez úsmevu. Nebol to veľmi duchaplný človek.

Crenshaw viedol McKintocka k výťahu. Keď prišli k dverám, dobehli ich aj ostatní dvaja a spolu vstúpili dnu. Kým schádzali dole, Crenshaw sa obrátil na McKintocka.

„Páčila sa vám miestnosť?“

„No...“ odpovedal a nadvihol obočie.

„Voláme ju la Suite,“ pokračoval Crenshaw, „máme aj oveľa horšie, pre tých, ktorí nespolupracujú,“ pozrel naňho nevraživo.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.